

KELIEPCIE

RONNIE
O'SULLIVAN

RONNIE O'SULLIVAN

KELEPCE

Copyright © Ronnie O'Sullivan, 2016
First published in the United Kingdom in 2016 by Orion Books

Fordította: Pék Zoltán
A mű eredeti címe: Framed

Kiadó: Snooker Future Kft.
A kiadásért felelős: Búzás Gábor
Lektorálta: Búzás Gábor
Borító: Elekes Réka
Nyomda: Varég Hungary Kft. (www.vareg.hu)

Tartalom

- [1. fejezet](#)
- [2. fejezet](#)
- [3. fejezet](#)
- [4. fejezet](#)
- [5. fejezet](#)
- [6. fejezet](#)
- [7. fejezet](#)
- [8. fejezet](#)
- [9. fejezet](#)
- [10. fejezet](#)
- [11. fejezet](#)
- [12. fejezet](#)
- [13. fejezet](#)
- [14. fejezet](#)
- [15. fejezet](#)
- [16. fejezet](#)
- [17. fejezet](#)
- [18. fejezet](#)
- [19. fejezet](#)
- [20. fejezet](#)
- [21. fejezet](#)
- [22. fejezet](#)
- [23. fejezet](#)
- [24. fejezet](#)
- [25. fejezet](#)
- [26. fejezet](#)
- [27. fejezet](#)
- [28. fejezet](#)
- [29. fejezet](#)
- [30. fejezet](#)
- [31. fejezet](#)
- [32. fejezet](#)
- [33. fejezet](#)
- [34. fejezet](#)

[35. fejezet](#)

[36. fejezet](#)

[37. fejezet](#)

[38. fejezet](#)

[39. fejezet](#)

[40. fejezet](#)

[41. fejezet](#)

[42. fejezet](#)

[43. fejezet](#)

[44. fejezet](#)

[45. fejezet](#)

[46. fejezet](#)

[47. fejezet](#)

[48. fejezet](#)

[49. fejezet](#)

[50. fejezet](#)

[51. fejezet](#)

1. fejezet

Frankie James figyelte, ahogy a titokzatos szőkeség öltözködik az ágy végénél. Dögös alak. Dögös mosoly. Még a humorérzéke is tűrhető, már amennyire éjszakáról emlékezett.

A 100 Clubban találkozott vele az Oxford Streeten. Egy új manchesteri banda játszott, amit a következő nagy britpop szenzációnak kiáltottak ki. A legjobb cimborája, Spartak dolgozott az ajtónál, ingyen beengedte.

Frankie a buli felénél szúrta ki a csajt. Magas sarkúban jó száznyolcvan centi volt. Majdnem akkora, mint ő. A csaj észrevette, hogy őt csekkolja, és pislogás nélkül nézett vele farkasszemet. Kihívás. A kihívásnak pedig Frankie sosem tudott ellenállni.

Most törte a fejét, hogy is hívják a csajt. A picsába. Michelle? Mary? Vagy May? Jézus. Lüktetett a feje. Mennyit vedelt? Rohadt élet. Kezd visszacsúszni a régi formájába. Pedig már egészen visszavett. Erre most megint elszaladt vele az üveg.

Az összegyűrt Anonim Alkoholisták röplapra nézett a szoba sarkában. Arra sem emlékezett, hol kapta. Hetek óta ott hevert. Vagy hónapok óta. Nem hitt az ilyen csoportterápia baromságban. Az akaraterőben inkább. Így tette le a kokót is, nem igaz? Egyszerűen nemet mondott, és slussz-bassz. Valami mégis visszatartotta, hogy a kukába vágja azt a rölapot.

Becsatolta a vasalt fekete öltönytadrág övét, kivett egy tiszta fehér inget a szekrényből, és felhúzta. A csajra bámult.

– Ne bámulj már – mondta a csaj vigyorogva.

‘Nehéz volt nem megbámulni. Egy szál fekete szaténmelltartóban és bugyiban állt ott, csípőre tett kézzel.

– Nem láttad a többi ruhámat? – kérdezte.

– A nappaliban lesz, azt hiszem – felelte Frankie.

Ott kezdték, nem? Nézte, ahogy a csaj kilejt az ajtón, végig a rövid folyosón. A mindenit, de még milyen dögös. Klassz csaj. Meg kell fogni, ahogy az anyja mondta volna. Pár éve Frankie még próbálkozott is volna. Süt neki egy baconos szendvicset reggelire.

Elhívja vacsorázni. Rendesen megismeri. De ehhez most túl sok szarság szakadt a nyakába.

Felhúzta a redőnyt, és jégkék szemét összevonva nézett ki az emeleti ablakból. Nyolc óra múlt, a Poland Streeten még szinte egyetlen üzlet, bár, bolt vagy klub sem nyitott ki. Azért a Soho korántsem volt csendes. A boltosok a hajléktalanokat paterolták el az ajtók előtt. Drogosok és kikészült bulizók támolyogtak. Ingázók trappoltak szánalmasan a melóba. A távolban sziréna jajgatott.

– A mi királyságunk – mondta mindig az apja. – És el ne hidd, ha bármelyik rohadék mást mond.

Frankie felvette az ágy melletti kisszekrényről az apja karóráját, és felhúzta a csuklójára. Igazi Rolex, a hátára rágravírozva az öreg neve. Frankie imádta az óra súlyát.

– Tekintsd biztosítéknak – mondta egyszer a faterja. – Ha az életedben minden más be is krepál, ezt bármikor pénzzé teheted, hogy újrakezdd.

Frankie ökölbe szorította a kezét. Bokszoló ököl, mint a faterjáé. Mint mindenkié a családban több nemzedékre visszamenően.

Frankie nagyapja és nagybátyja is profi bokszoló volt. „A vérszomjas James fiúk”, így emlegették őket, bár soha nem szemtől szembe. Ahhoz senki sem volt elég tökös.

Egyikük se vitte sokra bokszolóként. Nem a tehetség hiányzott, inkább a jó ügynök. Állítólag odáig süllyedtek, hogy az ötvenes években mindketten a Richardson banda behajtói voltak.

Az emberek még ma is tartottak Frankie családjától, de nem a nagyapjáék miatt, hanem azért, amit állítólag az apja csinált.

Frankie megfordult. A szőke a hálószoa ajtajában állt, ugyanabban a rövid fekete ruhában és magas sarkúban, amitől ő éjjel megszabadította.

– Leírtam a számom – húzta fel a combig érő műszörme kabátot a csaj.

Élénk rózsaszín rúzszt kent az ajkára, és finoman csókot dobott Frankie-nek. Tanult, drága kiejtése volt. Frankie próbált emlékezni, megkérdezte-e, hová való, de semmi nem jutott eszébe. Valószínűleg valami sznob helyre, mint Berkshire vagy Surrey. Ahol

a lányok pónin lovagolnak, a szüleik meg rókára vadásznak. Ami jó messze van innen.

– Kösz – mondta.

A csaj megint azzal a tekintettel meredt rá. Kihívóan. Mit akar? A telefonszámát? Hagyta nyúlni a csendet.

– Kikísérlek – mondta aztán, és kivett két ezüst dobókocka mandzsettagombot a régi fadobozból az ablakpárkányon, ez is abból az időből, amikor az apja lakott itt.

– Eléggé ki öltözöl – jegyezte meg a lány derűsen, ahogy Frankie becsatolta a mandzsettagombokat.

Éjjel designer pólót és farmert viselt. Mindkettő hamisítvány, de minőségi munka. Ha errefelé tiszteletet akarsz kivívni, úgy is kell öltöznöd. Főleg, ha csak most töltötted be a huszonhármadikot, és fele annyi idős vagy, mint az összes többi klubtulajdonos.

Felvette a zakót, és megnézte magát a tükörben, ujjal fésülte meg fekete haját. Az anyja állította, hogy olasz felmenőik vannak. Mind pont olyan kibaszott elmebeteg, mint Néró császár. A faterja szerint.

– Jól kicsípted magadat – mondta a szőke.

Frankie feléje fordult. Gúnyolódik? Nem, mert mosolyog. Meleg mosoly volt, nem olyan flörtölő mosoly, mint amivel éjjel felszedte. Puhább, intimebb.

Frankie viszonzta egy halvány mosollyal, de inkább reflexből. Azt akarta, hogy a csaj lelépjen, hogy tudjon gondolkodni és kifundálhassa, hogyan győzze meg a háztulajdonost, hogy adjon neki még időt a klub bérleti díjának kifizetésére. Aztán ott volt a problémás öccse. Az a barom Jack. Éjjel telefonált. Adósságba verte magát a kínaiaknál pókerben. Nem is először, a kurva életbe.

– Csak felveszem a cipőmet – mondta, és elment a csaj mellett, tudva, hogy minden lépését figyeli.

A nappaliban végignézett a romokon: egy teli hamutartó, egy üveg alján némi vörös bor, két pohár, az egyik peremén rúzs. Plusz egy fél üveg whisky. Nem is emlékezett, hogy azt is kinyitották.

Később beugrik a terembe gyúrni. Akkor majd csökken a büntudata. Este meg korán lefekszik. Megoldva, slusszbassz.

A kanapé mellett találta meg a cipőt. Olasz, bőr. Pár hónapja ajándékozta magának, amikor úgy érezte, ki van tömve.

A szőke a lakás megerősített ajtajánál várt. Nem úgy nézett ki, mint aki rohan. Frankie eltöprengett, mit dolgozhat. A kinézete és beszéde alapján lehetett bármi a fitneszoktató és egy reklámmenedzser között. Most már késő volt megkérdezni.

Kinyitotta a két zárat, majd elhúzta az acélretest.

- Mintha hadseregre számítanál – jegyezte meg a csaj.
- A faterom kér ója volt, aki nagyon komolyan vette a biztonságot.
- Frankie nem tudta másképp megmagyarázni. – Vigyázz a lépcsőn, rohadt meredek.

Követte a csajt, ő maga is óvatosan. Eszébe jutott, hogy a faterja egyik üzlettársa egyszer legurult. Eltörte mindkét lábát. Frankie arra ért vissza Jackkel a Leicester Square Odeon moziból, hogy az öreg vérfoltokat súrol le a falról.

A lépcső alján a kis folyosóról két ajtó nyílt. Az egyik a klubba. A másik az utcára. El kellett nyomakodnia a szőke mellett, hogy kinyissa az utcai ajtó három zárját. Éjszaka óta először értek egymáshoz. A csaj vihogott.

- Bocs – mondta Frankie.
- Semmi gond. Ennél intimebb helyen is megérintettél.

Frankie elmosolyodott. Önkéntelenül. Volt valami ragadós a csaj hunyorgó szemében.

Kiléptek az utcára. A levegőt fertőtlenítő, kebabpapír és sült krumpoli szaga ülte meg.

- Cigaretta? – gyújtott rá a csaj.
- Nem, kösz.

A csaj felvonta a szemöldökét. Éjjel együtt két csomaggal is elszívhattak. Frankie érezte abból, hogy nehezen vette a levegőt. Abból is vissza akarta venni. Picsába.

- Szóval... – mondta a csaj.
- Szóval...

Egy fenti ablakból rockzene hallatszott le. A csaj megint pislogás nélkül bámulta. Az arcáról lerítt: *te jössz*.

- Ez... - kezdte Frankie.
- Emlékezetes volt? - segített a csaj.
- Igen, emlékezetes.
- És élvezetes?

Elmosolyodott. - Ja, az is.

- Emlékezetes és élvezetes. - A csaj úgy mondta, mintha ízlelgetné. - Azt hiszem, ez megfelel. De tudod, nyugodtan felhívhatsz ám...

- Persze, felhívlak.

Akkor a csaj megpuszilta. Gyorsan, az arcát. Aztán elindult. Frankie egész az utca végéig figyelte, ahol beleveszett a tömegbe.

- Viszlát, Martha, Megan vagy Molly - mondta halkan. Eltöprengett, látja-e még, és majdnem kilépett az utcára utána... de aztán visszament a házba, mert émelygett a gondolattól, hogy ha nem jól játssza ki a lapjait, elveszítheti a klubot.

2. fejezet

Frankie nem is megörökölte az Ambassador Clubot, hanem úgy dobták oda neki, mint egy ketyegő bombát egy elszáguldó autóból. Legalábbis ezt mondta a faterja unokatestvére, Szíves Üdvözlettel öt éve, és azóta is ugyanilyen érzés volt.

Felkapcsolta a villanyt a klub nagytermében, beszívta a füst, kréta és sör állott szagát, és hallgatta, ahogy a fénycsövek sercegve életre kelnek a tizenkét sznúkerasztal felett.

Sóhajtott. A teremben a padlószőnyeg kopott és koszos volt, a falak meg a plafon pedig nyirokfoltos. Az utcára néző tejüveg ablakok közül kettőt megrepszettettek kintről valami faszfejek, és még nem jutott ideje megjavíttatni.

Ujjaival dobolt az asztalok szélén, ahogy a bárpulthoz ment, és szinte örült, hogy a faterja nem látja ezt. Amikor az apját bevarrták, és Frankie átvette a klub menedzselését, abban bízott, hogy sikeressé tudja tenni. Kemény diónak bizonyult.

Ugyanabba a tojás-tyúk problémába futott bele, mint a faterja. Csak úgy lehetett pénzt előteremteni a hely kifofozására, ha még több játékost szerez, viszont csak úgy tudott még több játékost szerezni, ha előbb kurvára kicsinosítja a helyet.

A faterja, Bernie harminc évre vette bérbe a klubot tíz éve, még '84-ben, amikor nagyot nyert a lovin. Az volt a terve, hogy befuttatja, népszerű sznúkerbarlangot csinál belőle itt a West Enden. De nem sikerült neki.

Az lett belőle, hogy Frankie meg az öccse az iskola mellett kábé itt töltötték a kamaszkorukat, a személyzet vigyázott rájuk, közben a szülei más munkákból próbálták eltartani a családot: sörfőzde pubot vezettek, vagy furgonszám hozták az adómentes cigit és piát a kompon Franciaországból.

Nem mintha Frankie-t zavarta volna. Egyik bérelt ház sem érződött otthonnak, amiben akkoriban laktak. Frankie imádta ezt. A Sohót. A klubot. Az embereket. Az ingyen limonádét és sült krumplit. És persze a sznúkert. Abban a pillanatban a rabja lett, ahogy először

megfogta a dákót. Azóta nem telt el úgy nap, hogy ne játszott volna pár frémet.

Az órájára nézett. Még túl korán van, hogy levett kalappal Dániel Listerman elé járuljon a bérleti díj miatt. Listerman volt Tommy Riley ügyvédje, és Riley volt az a nagymenő gengszter fasz, aki az egész épületet birtokolta. Az egész utcával egyetemben.

Listerman ügyvéd korán kelő típus volt. Egyesek szerint nem is aludt. De ha ilyen korán odaállít a puccos Beák Street-i irodába, csak még elkéseredettebbnek – és csóróbbnak – látszik, mint amilyen.

Előtte hasznossá teheti magát itt. A raktárban átöltözött, rongyos kék overallban és fekete gumicsizmában jött ki, a fülében fülhallgató, az övére csatolva Sony Discman, a kezében egy vödör szappanos víz és egy felmosórongy.

Egy hónapja el kellett küldenie a klub takarítónőjét, mert őt sem tudta kifizetni. Őszintén szólva annyira nem zavarta a takarítás. Kivéve a slozit. Főleg a férfit. Mi a fasz baja van a sok baromnak? Miért nem tud egyik sem egyenesen hugyozni?

Először a budit csinálta meg, hogy túllegyen rajta, aztán jött a bárpult és a hamutartók, majd nekiállt felsöpörni és felmosni. Minden nap ugyanolyan sorrendben ment végig az asztalok között. Így valahogy gyorsabbnak tűnt. Mint a szettek az edzőteremben.

Munka közben dúdolgatott. Egy Northern Soul válogatás. Manapság mindenki odavolt a Blurért meg az Oasisért, de ő a régi nótákat jobban szerette. A faterja anno igazi mód volt. A bár felett ki volt téve egy dedikált Small Faces bakelitlemez. Régebben volt egy ócska Bang & Olufsen lemezjátszó meg egy rakás A1 Wilson és Jimmy Radcliff kislemez is. Csak Jack sokat lenyúlt belőle a tizenkilencedik születésnapján két éve, és eladta a Berwick Street-i piacon, hogy végigbulizhasson egy éjszakát.

Frankie még nem bocsátotta meg a kis szarházinak. Gyerekkorukban sokat hallgatták azokat a lemezeket, táncoltak meg szórakoztak a zenére. Többet kellett volna, hogy jelentsen Jacknek, mint egy kis bulipénz. Frankie emlékezett, hogy lejött ide egyik éjjel, amikor az anyja meg a faterja még együtt voltak, és nézte, ahogy az

üres klubban lassúznak. El se tudta hinni, azóta hogyan szétcsesződött a családjuk.

Az anyja '88-ban tűnt el, azután, hogy ő betöltötte a tizenhatot. Egy évvel azután, hogy az apjával külön költöztek, és az anyja maradt a bérelt házukban, az apja meg ideköltözött a klub fölé. Egyszerűen eltűnt, amíg ő meg Jack az iskolában voltak. Dulakodásnak semmi jele. Semmi nyom. Egyszerűen elnyelte a föld.

Mindenki – Frankie faterja, Jack és a zsaruk – úgy gondolták, hogy Priscilla James nem csak eltűnt, hanem meghalt. Különből miért ne jönne vissza? Vagy legalább üzenne nekik? Frankie azonban nem hitte. Érezte, hogy az anyja él. *Tudta*, hogy egyszer még újra látja.

Az órájára nézett. Tíz perc múlva tíz. Mindjárt ideje kinyitni. Mindjárt ideje elmenni Listermanhez is, amint a csapos Síim megkezdte a műszakját. Frankie elindult a raktár felé átöltözni. A bárpulton villogott a rögzítő vörös lámpája. Kivette füléből a fülhallgatót, és megnyomta a lejátszást.

– Frankie? – Jack volt, a hangja totál stressz. – A kurva életbe, vedd fel, Frankie! – Be van tépve? Összefolynak a szavai. – Odamegyek... Kurva élet. Szükségem van rád. A segítségedre... – Suttogás, sziszegés. – Odamegyek, indulok.

Frankie felnyögött. Rohadt élet, már megint. Idén már hányadszor? Jack túl sokat füvezik. Totál paranoiás. Kell neki egy fuvar egy istenverte klubból a köcsög Essexből. Kifogyott a léből, és Frankie segítse ki. Ugyanazokat a kibaszott hibákat követi el.

Frankie szíve dübörgött. Csalt tégy úgy, mintha nem lennél itt. Ne nyiss neki ajtót. Húzz fel az emeletre, kapcsold be a rádiót, és állj a zuhany alá.

De az anyját látta a lelki szemei előtt. Ahogy az utolsó reggel látta, amikor kezébe adta a csomagolt ebédet a szaros kis behajtón a Shepherd's Bush-i ház előtt.

– Érd utol és béküljete ki – mondta az anyja.

Jackról beszélt, aki mérgesen biciklizett el egy focimatrix miatt, amit éjjel elcsent Frankie-től, és amit ő az előbb vett vissza tőle.

– Azt hiszi, hogy tud vigyázni magára, de nem tud – mondta az anyja. – Te is tudod. És ígérd meg, *ígérd meg* – szorította meg olyan erősen az öklét, hogy Frankie összerezett –, hogy mindig számíthat rád. Akármilyen történik velem, apáttal vagy akárkivel.

Már akkor is gyanúsan hangzott. Az anyja tudta, mi vár rá? Frankie azóta milliószor feltette magának ezt a kérdést. Tudta, hogy délutánra nem lesz sehol? *Reccs*. Mi a fasz?

Frankie a klub ajtaja felé fordult. Valaki kurva nagyot vágott rá.

3. fejezet

Jack az? Máris? A telefonban totál betépettnék hangzott. Ideérhetett ilyen gyorsan? Az se jellemző, hogy dörömböl. Vagy talán behajtók? Kiszáradt az egyik sietve lebeszélte hitelforrás?

A bárpult alól elővette a dákót, amit ott rejtegetett. Talán van ízlésesebb fegyver a verekezéshez, de ezt sokkal egyszerűbb megmagyarázni a zsaruknak.

Bekapcsolta a biztonsági kamerát, és a kis képernyő életre kelt. Megkönnyebbülés öntötte el. A behajtókat elfelejtheti. Az öccse elmosódott, fekete-fehér képét látta.

Jack fekete bőrdzsekit és farmert viselt, haját hátranyalta és lófarokba fogta. *Bumm*. Az ajtó megint megrázkódott, ahogy vállal nekiment. Felbámult a biztonsági kamerába, a szája nyílt és csukódott, akár a partra vetett halé.

– Fejezd már be! – kiáltotta Frankie. Ledobta a dákót, és futott az asztalok között, de közben Jack (*bumm*) harmadszor is megrohamozta az ajtót.

Jézus. Mi a fasz van? Hetek óta nem látta az öccsét. A rögzítőn hagyott üzenetig nem is hallott róla. Jack az elmúlt félévben éjszaka dolgozott, a DJ haverjaival kluboztak. A kínaiak? Ezért jött? Vagy rosszabb? Milyen szarba keveredett megint?

Frankie felemelte a fém kereszttrudat, kinyitotta a zárat. Az ajtó kicsapódott, fejbe verte, hátratántorodott. Jack támoltygott be, becsapta és bezárta maga mögött az ajtót. Aztán lihegve lerogyott a földre.

Frankie a fejét dörgölve meredt le rá. Rohadt élet. Jack csupa vér volt. A dzsekijét kivéve mindenhol: a dzsekije alatt, a nyakán, a kezén, az állán és a csuklóján. De nem friss, már megszáradt.

– Mi a fasz van?

Jack borzongva nézett fel rá. Borostás volt, és a szeme tászkás, mintha napok óta nem aludt volna. Úgy nézett ki, ahogy Frankie szokott régebben, mielőtt összekapta magát. Legalábbis mielőtt *ennél* jobban összekapta magát.

– Nem az van, aminek látszik – szólalt meg Jack.

Ahogy mondta. Kibaszott büntudattal. – Jézusom, mit műveltél?

– Semmit. Esküszöm, Frankie. Esküszöm, hogy semmi köze hozzám.

– Minek?

– Ennek... – Jack összedörgölte a tenyerét, beleköpött, próbálta megtisztítani.

– Ha nem a te véred, akkor *kié*? Kinek a vére, a kurva életbe?

– Nem tudom.

– Hogy a faszba *nem* tudod?

– Csak... ott volt. Tele volt vele az ágyam, amikor felébredtem. Rám kenődött... rám ragadt... a takaróra, a lepedőre...

– De hogyan került oda?

Jack szeme megtelt könnyel. – Nem tudom. Csak arra emlékszem, hogy az Albionban voltam, Mickey-vel iszogattam...

– Mikor?

– Tegnap.

– De mikor?

– Délután.

– És utána?

– Semmi. Nem emlékszem semmire.

– Mi volt még?

– Mi? – Jack remegett, takony bugyborékol az orrában.

– Mi volt még benned a pián kívül? Betéptél? Ezért nem emlékszel?

– Nem tudom.

Jack zokogni kezdett. Szabályosan bőgött. Mint egy gyerek.

De még ha totál nem is volt az agyánál éjjel, hogy a picsába felejtette el, hogyan lett tetőtől talpig véres? Hogy a picsába *nem tudja!* És a lakásod? Amikor felébredtél?

– Mi van vele?

– Volt valami... nem is tudom... ami megmagyarázza?

- Nem, semmi. Csak vér mindenhol. Rajtam. Körülöttem.
- És nem is emlékszel, hogy hazamentél? Lefeküdtél?
- Nem.
- Arra se emlékszel, magad voltál-e?
- Nem. Nem tudom.
- Biztos? – kérdezte Frankie, mert nem úgy hangzott.
- Volt valami... ma reggel...
- Mi?
- Egy kotesz.
- Mi?
- Egy kurva koton. – Jack ujjával beleszántott a hajába. – Ráléptem az ágy mellett, amikor az ajtóhoz rohantam. A talpamra ragadt, bazmeg...

Frankie majdnem elröhögte magát. Csak ott volt a vér. És milyen kurva sok. Elég, hogy azt jelentse, valaki meghalt?

- És nem emlékszel semmire?
- Esküszöm, hogy nem, Frankie. Az egész éjszaka totál kiesett.

A koton. Akkor valakit csak hazavihetett, nem? De kit? Annak a vére lehet? Jack valahogy összeverekedett vele? Egy nővel? Nem. Ő nem ver nőket. Akármennyire be is van tépve.

Jack elővett egy csomag cigit, és remegő kézzel rá akart gyújtani, de a gyújtó csak szikrázott. Nem volt benne elég benzin. A cigit összegyúrta és eldobta. Megmarkolta a fejét.

- Azt mondtad, futottál – szólalt meg Frankie. – Amikor ráléptél a kotonra, az ajtó felé rohantál.

- Ja.
- Miért?
- A hívás miatt.
- Milyen hívás?
- Valaki felhívott.
- Ki?
- Egy férfi.

- Milyen férfi?
- Nem tudom, bazmeg. Nem ismertem fel a hangját.
- Mit mondott?
- Azt mondta, hogy... hogy húzzak el.
- A lakásból?
- Ja.
- Mit mondott pontosan? Szó szerint?
- Hogy jönnek a zsaruk. Hogy tűnjek el onnan. Azonnal.

Zsaruk? Jézusom. Már rajta vannak ezen? Frankie-t hányinger környékezte.

- Megkérdeztem, mi a faszról beszél – folytatta Jack –, és akkor felkapcsoltam a villanyt, körülnéztem és megláttam a sok vért...

Megint elfogta a zokogás.

- És akkor rohantál el?

- Ha nem, akkor elkaptak volna. Mire az utca végére értem, már ott voltak: kibaszott zsaruverdák mindenhol, még egy rohamfurgon is, villogóval meg szirénával... pont a ház előtt fékeztek le...

Jack úgy állította be, mintha a telefonáló szívességet tett volna neki, de ez baromság volt. Miért hívná fel bárki névtelenül? És honnan a fenéből tudná, hogy jönnek a zsaruk, és Jacknek van oka lelépni?

Attól, hogy elfutott, csak rohadt gyanúsnak látszott.

- Meglátott valaki? – kérdezte Frankie. – Mármint amikor kimentél a házból?

- Nem.

- Felhívtál valakit?

- Csak téged. A metró melletti fülkéből. Aztán idejöttem. Amilyen gyorsan tudtam.

Frankie már nagyban számolt. Idefelé bárki kiszúrhatta Jacket. Nem nehéz, amikor úgy fest, mint egy horrorfilm statisztája. Bárki hívhatta a zsarukat.

- El kell tűnnöd innen. Keresni fognak.

Még ha nem is látta senki Jacket erre jönni, a zsaruk hamarosan rájönnek, hová mehetett. Jacket és őt is jól ismerik. A faterjuk miatt. A klubot dettó. Ha rájönnek, hogy Jack lelépett... ha meglátják a vért a lakásban... utána tutira idejönnek.

– Kelj fel.

Megragadta Jack gallérját, és talpra rántotta. Jack lakása a Warren Streeten volt. Csak két megálló. Egy gyors kocsival öt perc sincs.

– Te nem tudsz elbújtatni? – kérdezte reménykedve Jack. – Mondd nekik, hogy nem vagyok itt.

– Szétbasznák az egész helyet, amíg meg nem találják.

Jack a kezére nézett. – De ezt le kell mosnom... meg kell tisztálkodnom.

– Most azonnal el kell tűnnöd.

A tisztálkodás segítene, de nem oldana meg semmit. Így nem, hogy Jack lakása is tele van a vérrel. Csak sorjában. Biztonságos helyre kell vinnie Jacket, mielőtt jönnek a zsaruk. Időt kell nyerniük, hogy kiókumlálják, mi a fasz ez az egész.

– Mozgás.

Átrángatta Jacket a klubon, és a pult mögé hajolva megnézte a biztonsági kamerát. A klub előtt még tiszta volt a levegő.

– Mennyi pénzed van? – Lekapta a Small Faces lemezt a falról, és kinyitotta mögötte a széfet.

– Semennyi. A tárcám eltűnt. Esküszöm, hogy éjjel a dzsekimben volt, de most nincs.

Előbb a koton, most meg ez. Ki a fenével volt Jack éjjel? És hol van most az a valaki?

Frankie kivette az előző éjjeli bevételt, és Jack kabátzsebébe tömte. A mosogatóról felkapott egy törlőruhát.

– Töröld meg a hülye képedet.

Jack megtörölte, aztán vissza akarta adni a ruhát.

– Nem, dugd a zsebedbe – mondta neki Frankie. – Ha jönnek a zsernyákok, nem találhatnak itt semmit, különben veled együtt

nyakig leszek a ganéban.

A klub végébe vonszolta Jacket, és behúzta a raktárba. Felkapott egy overallt, Jacknek dobta. Sziréna vijjogott a klub előtt.

– Nincs idő. Gyorsan.

Frankie kulccsal kinyitotta a klub hátsó ajtaját, majd feltépte. Szétnézett a sikátorban, ami az épületek mögött futott. Kukák, graffiti és szemét. Zsaruk sehol. Még nem. Attól még bármelyik pillanatban megjelenhetnek.

– Merre? – kérdezte Jack.

– Fel.

Jack értetlenül nézett a bátyjára, de aztán elmosolyodott, ahogy megértette, mire gondol Frankie.

A tető. Öntöttvas tűzlépcső cikázott fel a vörös téglafalon. Ha felérsz, az utca végéig elmászhatasz.

Gyerekkorukban ezt játszották, mintha *A nagy szökésben* lennének, és mindig vitatkoztak, hogy melyikük legyen Paul Newman.

Jack odafent elbújhat, kivárhatja, mikor másszon le egy másik épület tűzlétráján és vesszen el a tömegben. A másik lehetőség, hogy végigrohan a sikátoron, kockáztatva, hogy a már közeledő zsaruk karjaiba fut.

Jack szemében elhatározás villant. Frankie a fogát csikorgatta.

Helyes. A kis hülyében legalább van még tűz. Szüksége is lesz rá.

– Ha kijutottál, pár napig húzd meg magad – intette. – Aztán hívd fel Síimet, és üzend meg, hogyan érhetünk el.

Frankie a klubbal együtt megörökölte Síimet is, aki húsz éve vezette a bár, és mindkettejüket kölyök koruk óta ismerte. Frankie az életét is rábízta volna.

Jack megtörölte az orrát a kabátja ujjába. – Kösz, tesó. Nem felejttem el.

– Az kurva élet. Most húzz a picsába, és vissza se nézz.

4. fejezet

Frankie bement és bezárta az ajtót, gyorsan eldugta a kulcsot az ajtófélfá tetejére.

Reccs.

Úgy hangzott, mint egy faltörő kos. Úgy is nézett ki. Frankie meglátott két zsarut a bár monitorján, ahogy nagy lendülettel elrohantak a kamera előtt.

Reccs.

Egy egész szakasz volt kint belőlük. Az ellenség. Zsaruk, zsernyákok, fakabátok, dekák, hékások. Mindegy, minek nevezi őket az ember, Frankie családjának mindig ugyanazt jelentették: kurva nagy bajt.

– Azok a rohadékok nem azért vannak, hogy téged védjenek – mondogatta mindig a faterja. – Inkább, hogy bántsanak. Dirigáljanak. Szórakozzanak, kiraboljanak, átverjenek, becsapjanak. Megtörjenek, ahogy csak tudnak.

És még ennél rosszabbra is képesek. Frankie grimaszolt. Elkaphatnak. Elkaphatnak és letartóztathatnak és lecsukhatnak és bíróság elé állíthatnak. Ahogy az öregével csinálták. Öt éve kapcsolták le fegyveres rablásért. Ő megesküdött Frankie-nek, hogy ártatlan, és Frankie hitt neki. A bíróság viszont bűnösnek találta, és életfogytigot kapott.

Frankie-nek még halvány fogalma sem volt, mi az istennyila ez Jackkel, vagy ki szabadította rá a zsarukat, vagy miért volt csupa vér, vagy kinek a vére lehetett, de azt tudta, hogy az öccsét nem fogja elveszíteni. Akkor nem, ha nem csinált semmi rosszat.

Kinyitotta a kamera felvevőjének szekrényét, és megnyomta az eject gombot. Kivette a videokazettát, kitépte a szalagot, aztán a szemetes mélyére dugta a sok trutymó és csikk alá.

Nagy levegő. Látta, hogy a bejárati ajtó megremeg, ahogy a zsaruk megint megdönggették. Jól van, legyen, a kurva életbe. Odaszaladt, kinyitotta a zárat, semleges kifejezést mázolt a

képére, ahogy az örege szokta, amikor vele meg Jackkel kártyázott gyufaszálakba kiskorukban.

Kinyitotta az ajtót, és ügyesen félreállt, a két egyenruhás meg eltrappolt mellette a faltörő kossal, és eltaknyoltak a padlón, kalimpált a lábuk.

Utánuk jött egy civilruhás. Egy ráncos vén pöcs. Fél fejjel magasabb Frankie-nél. Vékony fekete bajusz és kopaszodó ősz haj, amit pár millisre nyírtak. A hosszú karjával-lábával tökre pókszerű volt. Ellenszenves. Úgy masírozott el Frankie mellett, mintha az övé lenne a kóceráj.

– Talpra, faszmagok – förmedt a padlón nyögdécselő egyenruhásokra.

Ahogy azok feltápáskodtak, két újabb civilruhás tartott Frankie felé, olyan tíz évvel fiatalabbak a póknál, és úgy közeledtek, mintha pofán akarnák vágni.

Frankie meg sem moccant. Úgy néztek ki, mint az életre kelt kerti törpék. Tutyika és Mutyika személyesen.

– Nem ez az. Hagyják – szólt rájuk a magas tag. Beszéd közben a szája sarkában nyálcsík jojózott.

Nem ez az? Frankie összehúzta a szemét. Ki a fene ez? Próbálta elhelyezni. Valahonnan ismerős volt, de nem tudott rájönni, honnan.

– Maga meg ki a faszom? – kérdezte. Legalább felhúzza kicsit. Minél tovább leköti itt őket, Jacknek annál nagyobb az esélye, hogy meglógjon.

A magas tag elmosolyodott, a foga olyan színű volt, akár a cheddar sajt.

– Kemény szavak egy ilyen fiatal legénytől.

Frankie tetőtől talpig lassan végigmérte, mint amikor késő éjjel azon gondolkodik, hogy adjon-e még inni egy faszfej vendégnek. Gyűrött, orgonaszínű ing és lila nyakkendő. Drágának tűnő kék öltöny. Két számmal nagyobb a kelleténél. Túl bő vállbán, mintha nemrég egy mázsát fogyott volna, vagy csak egy klubban megtetszett neki más zakója, és lenyúlta.

– Azt kérdeztem, ki maga?

A pók közelebb lépett. – Snaresby. Snaresby felügyelő. Ismerős?

– Nem.

– Érdekes. A legtöbben errefelé ismernek engem. Főleg az ilyen családok, mint a tied. – A két civilruhához fordult. – Nézzenek körül hátul.

– Ahhoz házkutatási parancs kell – állta el az útjukat Frankie.

– Igen? – Snaresby az órájára nézett. Breitling. Drága. Lopottnak tűnt, ahogy az öltöny is.

– Hol van?

Snaresby nyelve a szája sarkában. – Most nyomtatják.

– Aha. Amíg nincs kész, addig be se jöhetnek.

– De hát már itt vagyunk. – Snaresby széttárta a karját, csontos csuklója kibújt a zakóból. Úgy nézett ki, akár a madárijesztő. – *Quod erat demonstrandum.*

Frankie nem moccant.

– Ha nem akarja, hogy az ügyvédem *veni, vidi, vicissen* a valagával, húzzanak el az ingatlanomból.

Vér szökött Tutyika képébe. – Lekapcsoljam, főnök?

Snaresby halványan elmosolyodott, szemét le nem vette Frankie-ről. – Nahát, nahát. Egy tanult James-gyerek. Mi jöhet még? Repülő disznó?

– Csak ha maguk helikopterrel jöttek.

– Hát nem.

Frankie a hang felé fordulva egy huszonéves nőt látott. Észre sem vette, mikor jött be. Elegáns szürke kosztümöt és nyakig begombolt fehér blúzt viselt, modern fekete frizurája inkább klubba illett. Zöld szem. Szép szem. Benne is volt valami ismerős, amit nem tudott hova tenni, méghozzá valami a saját múltjából.

– Tessék, főnök – adott a nő Snaresbynek egy számítógépes nyomtatványt.

– Tökéletes időzítés, drágám.

A nő arca megrezzent a becézésre, de Snaresby észre sem vette. A nyomozó Frankie kezébe nyomta a papírt.

– Olvasd és sírj.

Frankie ránézett. Házkutatási parancs.

– A sikátor mindkét végét lezártuk, főnök – mondta a civilruhás nő.

Frankie elcsüggedt. Lehetséges, hogy Jack már elérte a sikátor végét, és kijutott? Nem hitte. Valószínűbb, hogy még mindig valamelyik tetőn bujkál.

– Szép munka – mondta Snaresby. – Legyen olyan kedves, és szerezzen nekem egy teát.

Újabb arczezenés. A nő talán még nagyobb fasznak tartotta a főnökét, mint Frankie. A tekintetük egy pillanatra találkozott. Frankie biztos volt benne, hogy látta már a nőt. De hol?

A nő kimasírozott a klubból.

– Klassz látvány – nézett utána Snaresby is. – Ellenőrizték a vécéket – mondta aztán Tutyikának és Mutyikának. – A pincét is.

Rágyújtott egy fényes réz Zippóval.

– Cigi? – kínálta Frankie-t.

– Nem élek vele.

– Akkor az kié? – A zsarú palaszürke szeme az összegyűrt cigarettára villant, amit Jack eldobott.

Frankie vállat vont.

– Csak azért kérdezem, mert amúgy a padló tiszta. Mintha most söpörtek volna. – Snaresby leguggolt. – És nicsak. Meg se gyújtották. Mintha az, aki el akarta szívni, szörnyen sietett volna. – A tekintetét Frankie-re emelte. – Ó, és nem tudtam nem észrevenni, hogy csúnya kis zúzódás van a fejedben. Friss. Ma reggel már összeakasztottad a serkenő bajszodat valakivel, mi?

– Nekimentem az ajtónak.

– Ó, ha mindig kapnék egy fontot, ahányszor ezt hallom... – Snaresby sanda, sárgás mosolyt villantott rá, ahogy felállt. – Elmondod, hol bujkál a titokzatos cigisünk, vagy a fiúk tényleg nekiálljanak keresni?

Frankie nem felelt.

– Ahogy gondolod.

Snaresby a bárpulthoz ment és a biztonsági kamera nyitott szekrényére nézett. Felnyitotta a gépet, és cöccögött, amikor nem látott benne szalagot. Akkor a nyitott széf felé fordul és belekukkantott.

– Hé, az privát! – indult oda Frankie.

– És üres. Valaki nemrég kivette a betétét?

Snaresby fogta a Small Faces lemezt, amit Frankie a pohármosógépen hagyott. Megfordította, és közben elnyomta a csikket a mosogatóban.

– Rühellem a zenét – mondta.

– Hogy?

– Időpocsékolás. Kibaszott unalmas.

Frankie nem tudta, mit mondjon erre. Milyen ember az ilyen?

– Hoppá. – Snaresby nézte, ahogy a lemez kicsúszik a tokból, a csempére esik és megreped.

Geciláda. Frankie visszanyelte. Snaresby csak fel akarja húzni, hogy elveszítse a hidegvérét, és kicsússzon valami a száján. Ne törődj a rohadékkal.

– Remélem, nem volt szentimentális értéke? – nézte a törött lemezt Snaresby. – Nem volt egy közeli rokoné? Például apádé?

Frankie arca megbizsergett. Ismeri az öreget, na és? Melyik zsarú nem ismeri errefelé? Ettől még nem biztos, hogy tud bármit.

Tutyika jelent meg a pincelépcső tetején, vörös képpel, és lihegve rázta a fejét.

Snaresby csettintett Frankie-nek.

– A kulcsokat.

– Miét?

– A fenti lakását.

– Ahhoz is házkutatási parancs kell. Egy másik. – Csak tippelt, de Snaresby elfancsalodó képét látva tudta, hogy beletalált.

Snaresby tett egy lépést felé, olyan közel, hogy Frankie érezte az aftershave-jét, valami bűdösét még az előző évtizedből. Aramis, Old Spice vagy Brute.

– Érdekes, hogy meg sem kérdezted, miért vagyok itt.

Frankie nyelt egyet. Tudta, hogy lebukott. Kiprészelt egy vigyort.

– Mi a faszért van itt?

– Mert a csúnya öcsikéd talpig véresen rohangál az én szép fényes kis városomban.

– Baromság.

– De hát az lenne a csoda, ha nem lenne véres. A szobája kész mézárszék volt. Undorító. Jobb is, hogy anyád már nincs itt. Szégyellné, hogy az ő fia.

Frankie keze ökölbe szorult.

– Ne beszéljen az anyámról.

Snaresby felvillantott egy mosolyt, majd lassan bólintott. – Jól van. Beszéljünk inkább Susan Tilleyről.

– Sose hallottam róla.

– Nem? Nemsokára nagyon meg fogod ismerni.

– És miért?

– Mert őt ölte meg az öcséd.

Szent Jézus. Jacket gyilkosságért keresik?

– Jack nem ölt meg senkit. Kizárt, hogy...

De Snaresby faképnél hagyta. – Majd meglátjuk.

A nyomozó megállt a hátsó ajtónál, rámeredt, háttal Frankie-nek, aztán felnyúlt és levette a kulcsot az ajtófélfáról. Bassza meg. Biztos megcsillant a félhomályban.

– Ezt jobb helyre is dughatnád – mondta Snaresby. – Ki tudja, ki találja meg?

Kinyitotta és kitérte az ajtót.

Egy egyenruhás zsaru állt kint.

– Nem próbált elfutni senki a sikátorban? – kérdezte Snaresby.

– Nem, főnök.

– Jó. – Snaresby kilépett és a felhőtlen kék égre nézett. – Amikor nemrég az öcséd lakásnak nevezett patkánylyukában jártam – mondta Frankie-nek –, nem tudtam nem észrevenni, hogy

dohányzik, mint jómagam, és hogy olyan piros Marlborót szív, mint ami összegyűrve hevert odabenn a padlón.

– Nem volt itt.

Mosoly pislákol fel Snaresby arcán. – Elmondjam, mit találok még érdekesnek? Az előbb, rövid kis beszélgetésünk alatt pedig azt nem tudtam nem észrevenni, hogy háromszor is a plafonra néztél.

Frankie-be belenyilallt a riadalom. Tényleg felnézett? Nem hitte, de nem volt benne biztos. – És?

– És akármilyen csábító, hogy olyan hülyének néztelek, mint az összes férfit a családotban, szerintem te lehetsz az okos James. Ha pedig ez igaz, akkor azt hiszem, hogy amint a csúnyakisfiú öcséd idejött és a segítségéért könyörgött, te rögtön sejtetted, és helyesen, hogy a kollégáimmal nem leszünk messze.

– Nem tudom, miről beszél – mondta Frankie.

– Á, szerintem meg nagyon is tudod. Szerintem azt is kitaláltad, hogy felforgatunk minden követ, hogy megtaláljuk az öcsédet vagy a klubban, vagy a fenti lakásban. Vagyis nem itt rejtetted el, mert helyesen arra következtettél, hogy az adott körülmények között a legjobb, ha eltűntetted az ingatlanból. – Snaresby mosolya egyre szélesedett, sárgás holdsarló lett. – És elől nem merted kiereszteni, igaz? Mert az túl kockázatos lett volna. És a sikátorba se küldhetted ki. Mert attól féltél, hogy már közel vagyunk. Vagyis csak egy irányba küldhetted, igaz-e?

Frankie megértette, hogy a rohadék rájött.

– Mégpedig felfelé – fejezte be Snaresby.

5. fejezet

– Kutassák át a háztetőket – utasította Snaresby az egyenruhás zsarut. – És őrizték a sikátor két végét. Ez a kis görény nem fog egy nap kétszer meglépni előlem.

Az egyenruhás elismételte a parancsokat rádión, majd a három tagbaszakadt egyenruhás zsarunak is, aki a jobbán állt.

Frankie nézte, ahogy felkapaszkodnak a tűzlétrán. Úgy érezte, egy rémálomba csöppent, minden cseppfolyósodott és valahogy távolodott.

Jack még fent lehet? Bűdös kurva élet. Visszanyelte a kikívánczó figyelmeztető kiáltást. Talán már lemászott az egyik esőcsatornán a sikátor végén, és elhúzott. Istenem, add, hogy így legyen.

Feltűnt neki, hogy Snaresby csillogó, szürke cápaszeme őt bámulja. A rohadék élvez minden másodpercet. – Honnan tudta? – Frankie hangja remegett az erőfeszítéstől, hogy mindent elfojtson.

Snaresby felvonta és leeresztette a szemöldökét. – Mondtam, a testbeszéded árult el.

– Nem ezt. Jackre gondoltam, a lakására meg a vérre, amit találtak. Miért mentek egyáltalán oda?

– Miatta.

– Tessék?

– Az öcséd a saját kocsiján hajtott a tetthelyre éjjel.

– Milyen tetthelyre?

– Susan Tilley nagyanyjának házához. Szép hely. Kint Royal Berkshire-ben. A kertész találta meg Susan Tilleyt vérbe fagyva. Rengeteg vér volt. Úgy nézett ki, mint egy horrorfilm. A nagyanyját is ott találták meg.

A *nagyanyját?* Jézus. Frankie gyomra összerándult. *Két gyilkosság miatt hajtják Jacket?* De honnan a fenéből ismerte őket egyáltalán Jack? Ismerte egyáltalán? Frankie a fejét törte. Jack sosem említette őket. Ebben kurvára biztos volt.

– Az autója rajta van a biztonsági kamera felvételén. A rendszám alapján könnyedén azonosítottuk – magyarázta Snaresby. – Nyolc huszonkettőkor a kapunál volt, és nyolc negyvenegykor megint. Miután agyonverte őket.

Agyonverte?

– Jack senkit nem bántott – mondta Frankie. Soha senkit.

– Akkor miért menekül?

– Ki mondta, hogy menekül?

– Jól van, akkor bujkál.

– Azt sem tudhatja.

– Hamarosan fogjuk. – Snaresby pislogás nélkül nézte a zsarukat, akik az utolsó pár létrafokot letudva felértek a tetőre. – Ha az öcséd odafent van, még neked is be kell ismerned, hogy az már gyanús. Vagy azt fogod majd mondani, hogy csak a cserepeket igazgatta?

Frankie a szemét árnyékolva nézte, hogy a zsaruk két csoportra oszlanak, ketten a tető bal oldalán, ketten a jobbon araszolnak előre. Már csak válltól felfele látszottak.

Emlékezett a tetők elrendezésére, még abból az időből, amikor Jackkel odafent játszottak. Mindegyik épületet derék magasságú, díszes Viktória korabeli homlokzat fejelte meg, amögött lapos, húsz centi széles csatorna futott, amiben jól lehetett lépkedni. Onnan lejtősen emelkedtek a cserepek, itt- ott tetőablakkal, azokon szoktak leskelődni, miközben a cigizést gyakorolták.

Rejtekhely viszont nem volt, maximum a kémények mögé lehetett lekuporodni az épületek teteje között. Azt viszont csak a félvak zsaruk nem vennék észre.

– Persze az a sok vér nem használ az ügyének – folytatta Snaresby. – A helyszínelő kollégáim ebben a szent percben is az öcséd lakásában ügyködnek, és biztos vagyok benne, hogy hamarosan egyezést találnak az ottani vér és a Susan Tilleyből meg a nagymamájából vett vérminta között. Sőt, ha elfogjuk az öcsédet, a rajta talált vér is egyezni fog.

A tetőn szétszóródott zsaruk elérték az Ambassador épületének végét, és a kémények között átmásztak a szomszéd ház tetejére.

Frankie balra nézett a sikátorban. A végén álló zsaruk nem moccantak.

Most vette észre, hogy Snaresby őt figyeli. Megint későn kapcsolt.

– Induljunk erre, jó? – A nyomozó összefűzte kezét a háta mögött, és lassan elindult a sikátorban balra, egy vonalban a tetőn kutató zsarukkal. – Van egy Shakespeare-idézet, amit mindig is szerettem. „De ki hitte volna, hogy az öreg emberben még annyi vér van?”

– *Macbeth* – vágta rá Frankie.

Snaresby megint elmosolyodott. – Nem megmondtam, hogy te vagy az okos James? Helyes. Ezt mondja Lady Macbeth a férjének, miután az megölte a skót királyt.

– Duncant. – Ez volt a király neve. Frankie tanult irodalmat, történelmet és művészetet, csak aztán kénytelen volt kimaradni a suliból és átvenni a klub irányítását amiatt, ami a faterjával történt.

– A legtöbben nem is tudják, milyen sok vér van egy átlagos emberi testben – magyarázta Snaresby. – Vagy nem fogják fel, milyen mocskos meló leszúrni valakit. Vagy agyonverni egy tompa tárggyal. Ahogy éjjel szegény Susan Tilleyt. – Undorodó, szinte émelygő pillantást vetett Frankie-re. – Az arcát teljesen szétverték. Akár egy klopolt húst.

Geciláda. Frankie gyűlölte Snaresbyt, amiért ennyire élvezzi a dolgot.

– Nem hibáztatlak, hogy sokkol, aranyom – folytatta Snaresby rendületlenül. – De van még tovább is. Már most úgy néz ki, hogy a lányt szexuálisan molesztálták. Az alsóneműjét szabályosan letépték. Pár darabja nincs is meg. Elvitte a tettes szuvenir gyanánt.

Frankie megborzongott a napfényben, próbálta kiverni a fejéből szerencsétlen nő tetemének képét. Milyen szörnyeteg képes arra, amit Snaresby leírt? Jack? Egy nagy faszt. Frankie el nem tudta képzelni. Nincs az az isten.

– De ez még nem a legrosszabb – mondta a magáét a nyomozó. – Legalábbis nem neked, egy ilyen gyerekeknek, aki itt nőtt fel...

Frankie tudta, hogy nem fog örülni annak, ami következik.

– Susan Tilley ma ment volna férjhez – közölte Snaresby. – Fel akarta venni a férje nevét. Ki tudod találni, milyen nevet?

Snaresby megállt és mélyen Frankie szemébe nézett, nem akarta elszalasztani a pillanatot.

– Hamilton – árulta el.

Hamilton? Csak nem...

– Bizony. Okos fiú. Érted te. Douglas Hamiltonhoz ment volna hozzá, Terence Hamilton fiához. Ma. A holttestét alig ötven méterre a sátortól találták meg, amit az öreg hölgy udvarán állítottak fel.

Snaresby csak ekkor pislogott, akár a kamera, hogy fényképet készítsen, aminek újra meg újra örülni lehet.

Frankie csak tátozott. Dougie Hamilton. A Hamilton család. Ugyanolyan kibaszott ijesztő család, mint Frankie nagybátyjai voltak, vagy mint Tommy Riley bandája most. Terence volt a főnök, Dougie az egyetlen fia. Frankie csak egyszer látta Dougie-t. Jack mutatta meg neki egy bárban. Dougie az öregével meg egy rakás gorillájukkal volt, de csendesen, nem vett részt a bulizásban. Frankie csak azért emlékezett rá, mert Jack azt mondta, ügyvéd. Egy gengszter fia, aki ügyvédnek tanult. Frankie ezt kurvára viccesnek találta.

– Én azt hallottam, hogy az ifjú Dougie összeomlott – mesélte Snaresby. – Es ki hibáztathatja: az egyik percben a csinos kis jegyesével élnek a puccos városi lakásukban, előttük az élet. Aztán este elmegy az öregével meg a haverjaival legénybúcsút tartani. Arra az új helyre, a Quaglinóba. Voltál már ott? Azt mondják, a steak menyei...

Frankie szája annyira kiszáradt, hogy alig tudta mozgatni a nyelvét.

– És akkor ma reggel meghallja a rossz hírt. – Snaresby cöccögött. – Na persze idősebb Hamilton sem fogadta jól. Sőt elmennék odáig, hogy pont annyira a keze közé akarja kapni az öcsédet, mint én.

Frankie elzsibbadt. Snaresby megragadta a vállát.

– Jobb is, hogy kijöttünk a kellemes délelőtti napra, hirtelen annyira elsápadtál.

Lövés dörrent. Frankie dübörgő szívvel lerázta Snaresby kezét, és a szemét ernyőzve nézte, hogy a balra tartó zsaruk eltűnnek szem elől a tetőn. Sikoly harsant. Aztán még egy.

Bassza meg. Elkapták. Elkapták Jacket.

– De nézd a jó oldalát – mondta Snaresby. – Legalább mi kaptuk el előbb a kis szarost.

6. fejezet

– Mikor láthatom? Hogyan hozzuk ki? Szíves Üdvözlettel a félhold szemüvegén át meredt Frankie-re, ujjával a zöld műbőr asztallapon dobolt. Hátrtolta a székét, az iroda ablakához ment, és miközben kinézett a Shepherd Marketre, tenyerét végighúzta sima barna haján.

Olyan, mint a madár, Frankie anyja mindig így jellemezte. Állandóan mozgásban van, sosem bír nyugton ülni.

Frankie apja adta neki a gúnynevet, mert mindig hivatalosan viselkedett, még a karácsonyi képeslapon is. Az igazi neve Alan Grant volt. Az apjának egyszerre az unokatestvére és az ügyvédje. Gyerekkoruk óta jó cimborák voltak, együtt is laktak a húszas éveik elején, amikor Alan végzett a bristoli egyetemen, és Londonba költözött. Mostanában az apja ügyén dolgozott, és jelenleg éppen egy újabb fellebbezést fogalmazott.

– Ez két nagyon különböző kérdés – felelte.

– Akkor válaszold meg az elsőt.

– Mikor láthatod? Az attól függ, hogy a rendőrség mikor emel ellene vádat. Emel-e vádat – helyesbített gyorsan. – Addig csak én beszélhetek vele.

Hat komor óra eltelt, amióta Jacket letartóztatták. Frankie egyből Szíves Üdvözlettel hívta. Az ügyvéd nyugodtan fogadta a hírt, aztán ment is a West End Central kapitányságra a Savile Row, ahová Jacket vitték. Frankie szerencsésnek mondhatta magát, hogy nem került ő is oda. Snaresby figyelmeztette, hogy le ne lépjen a városból. Ha be tudja bizonyítani, hogy Frankie segített Jacknek, rosszabb is lehetett volna a helyzet.

– A rendőrség kilencvenhat óráig őrizetben tarthatja.

– És utána?

– Vagy vádat emelnek ellene, vagy elengedik.

– De az előbbi lesz?

– Sajnálom, de az.

Hogy a picsába lehetne más, ha igaz, amit Snaresby a vérről mondott. – Mondd el, hogyan zajlik a dolog.

Szíves Üdvözlettel cigarettára gyújtott, felült az íróasztala szélére, és elmagyarázta. Bent volt, amikor a zsaruk először kihallgatták Jacket, és szerintük az ellene szóló bizonyítékok döntő erejűek. Ha nem történik valami csoda, megvádolják Susan Tilley meggyilkolásával és a nagymama elleni gyilkossági kísérlettel. Ez legalább valami pozitív volt. Az öreg hölgy ugyanis nem halt meg. Még nem. Igaz, nem is volt igazán életben. Az elszennvedett szörnyű sérülések tetejébe még stroke-ot is kapott, az intenzíven ápolták. Senki nem tudta, túléli-e az éjszakát.

A vádak súlyossága miatt óvadékról szó sem lehetett. És mert Jack megpróbált elszökni. Vagyis a bírósági meghallgatásig fogva tartják. Aztán utána a tárgyalásig vizsgálati fogságban. Továbbra is óvadék nélkül.

– Az egyetlen jó az volt a kihallgatásban, már azon kívül, hogy Jack azt mondta, ma még nem látott téged... – nézett át nyomatékosan a szemüvege felett Szíves Üdvözlettel –, hogy legalább következetes volt abban, amit mondott. Mindent tagadott. Hogy ott járt. Hogy megtette. Mindent. Azt mondta, valaki elköthette a kocsiját, és ezért van a biztonsági kamera felvételén. Hogy azt se tudta, kicsoda Susan Tilley vagy a nagymama, pláne hogy hol laknak. Azt mondta, fogalma sincs, honnan származott a vér, hogyan került rá és a lakásába. Nyomatékosan tagadott mindent.

– Mi történt, amikor elmondták neki, hogy ez a Tilley csaj Dougie Hamilton jegyese volt?

– Őszintén sokkolta.

– Olyan őszintén, hogy elhitted?

Szíves Üdvözlettel felelet helyett újabb cigarettára gyújtott. Frankie grimaszolt. Mit jelent ez? Hogy nem hitt Jacknek, vagy nem tudta, hazudik-e?

– És a zsaruk? – faggatta tovább az ügyvédet.

– Szerintük lényegtelen, hogy Jack ismerte-e Susan Tilleyt vagy sem. Az a tény, hogy a lány hozzá készült menni Dougie Hamilton-hoz, elég indíték a gyilkosságra.

– Hogyhogy? – Frankie tudomása szerint az öccse sosem került komolyan kapcsolatba Dougie Hamiltonnal.

– Úgy gondolják, a gyilkosság bosszú volt.

– Miért?

– Tommy Riley egyik emberét, egy bizonyos Danny Kale-t a múlt hónapban megölték. Egy sikátorban találták meg a Charlotte Streeten.

Frankie is olvasott róla a lapokban. Kale volt Tommy Riley egyik behajtója. Agyonverték, aztán kidobták Riley bárja előtt.

– Még mindig nem értem, ennek mi köze Jackhez – mondta.

– Danny Kale-t agyonverték. Ahogy azt a szegény lányt – magyarázta Szíves Üdvözlettel. – Ebből a zsaruk arra következtetnek, hogy Tommy Riley ölette meg a lányt.

Frankie összehúzta a szemét. A maga elbaszott módján volt benne ráció. Legalábbis a Riley-félék és Hamilton-félék számára.

– És persze az nem titok, hogy Jack Tommy Rileynak dolgozott – tette hozzá Szíves Üdvözlettel.

Frankie arcát elfutott a pír. Ugyanezt a baromságot hallgatta fél éve, is. Hogy Jack belekeveredett a nagyok ügyébe. Elintézett ezt-azt. Sofórködött. A létra alsó foka, de onnan is van út a tetejére.

Akkor Frankie tisztázta is Jackkel. Mondta neki, hogy kurvára maradjon ki belőle. Még munkát is ajánlott neki a klubban. De Jack nem ment bele, azt mondta, kinéz neki valami. Az lehetett az utolsó komoly beszélgetésük.

– Nekem azt mondta, kiszállt – mondta Frankie.

– Hazudott.

– Még ha ez nem is titok, kurva nehéz bizonyítani.

– Nem, mert ott az incidens az Atlantiéban. Jack azok után cinkostársnak lett elkönyvelve.

Szíves Üdvözlettel arra a verekedésre gondolt, amikor Jack egy Arsenal meccs után Tommy Riley emberei oldalán szállt be a ramazuriba. Kihívták a zsarukat. Jacket lekapcsolták.

– Az csak egy balhé volt. Megúsztá figyelmeztetéssel.

– Talán, de elég ahhoz, hogy a zsaruk ezt az ügyet és Jacket egy területháború résztvevőjének lássák.

– Még ha Riley tényleg ki is akarta volna csináltatni Dougie Hamilton csaját, hogy visszavágjon Kale haláláért, szerinted tényleg Jacket küldte volna? Még ha a cinkostársuk is, csak kis szarokban segít, meg egy-egy verekedésben, hogy meglegyen a létszám. Nem bérgyilkos. Ezt te is ugyanolyan jól tudod.

– Én csak azt mondom, amit a zsaruk gondolnak. Hogy Jack csinálta Riley parancsára. Vagy magától, hogy be vágódjon az új főnökénél.

Frankie önkéntelenül fintorgott. Még hogy Jack kezdeményezne? Jó vicc. Sose volt vezető típus, viszont könnyen megvezették.

– Hát tudod, én mit gondolok? Ez az egész baromság. A zsaruknak valakik tálcán kínálták fel Jacket, azok meg lusta dögök, hogy más gyanúsítottat keressenek.

– Ez akkor se segít nekünk, ha igaz – mutatott rá Szíves Üdvözlettel. – Ott vannak a bizonyítékok. Meg még amit az öreg hölgy házában találhatnak. Es az sok lehet. A gyilkos nagy rumlit csinált. Még az öreglány kutyáját is feltrancsírozta.

Frankie lassan ingatta a fejét. Mi jöhet még? Hogy a faszba hozzák ki Jacket?

– Hogy van? – kérdezte. – Mármint magához képest.

– Az ijedségen már túl van, ha emiatt aggódsz. A dühön is. Összeroskadt. Érted. Elkámpicsorodott. Érthető. Nagy nyomást fejtenek ki rá.

Frankie nagy levegőt vett. Aztán még egyet.

– Lesz ez még jobb – vigasztalta Szíves Üdvözlettel. – Ha vizsgálati fogságba kerül, jobban érzi majd magát. Akkor elkezdhetünk tervet kovácsolni arra nézve, hogyan tovább.

Hogyan tovább? Frankie nem vette be ezt a dumát. Felkészült a legrosszabbra.

– És még mindig nem emlékszik semmire az éjszakából? – kérdezte.

– Nem, legalábbis nem mond semmit. – Megint hallatszott Szíves Üdvözlettel hangjában a kétely. – És képzelheted, hogy a zsaruk nem örülnek neki. Rosszul néz ki, hogy semmi hihető magyarázattal nem szolgál. Mintha nem akarna együttműködni.

– De ha igaz, amit mond, akkor hogyan tudna?

Szíves Üdvözlettel válasz helyett a körmét vizsgálgatta.

– Snaresby, a nyomozó, aki a klubba jött... – kezdte Frankie.

– Mi van vele?

– Rájöttem, hogy ismerte a fatert és a mutert is.

– Itt nőtt fel.

– Barátok voltak?

– Régóta nem.

Ez meg mit jelent? Ha most nem barátok, akkor voltak valaha? Vagy régről ellenségek? Ezért élvezte Snaresby annyira ezt az egészet?

– Azt mondta, a biztonsági kamerás felvételeken Jack az öreg hölgy házában van. Te láttad már a felvételt? – kérdezte Frankie.

– Nem.

– Akkor lehet, hogy Jack nincs is rajta? Csak a kocsija? Már ha az ő kocsija.

Szíves Üdvözlettel a homlokát ráncolta. – Azt mondták, a rendszámtábla stimmel.

– És a vér? Összehasonlították már azt, amit rajta meg a lakásában találtak, Susan Tilleyével?

– Még nem. De biztosak benne, hogy egyezik.

– Még úgy is lehet kamu. Viszont akkor miért nézel rám úgy, mintha feladtad volna?

– Realistának kell lennünk, Frankie. Arra koncentrálni, hogy mit csinálunk, ha a bizonyíték tényleg az öcséd ellen szól, ha tényleg tárgyalásra kerül sor...

– Én akkor sem vagyok hajlandó elhinni, hogy ő tette. Mert lehetetlen, bassza meg. És ha a vér megegyezik, akkor azért, mert valaki így rendezte meg. Mert csapdába csalták.

– De kicsoda?

– Ki fogom deríteni. Kurva sok minden nem stimmel. Hogyhogy nem emlékszik semmire? Ha ő tette volna, miért lenne olyan hülye, hogy csurom véresen hazamegy és elalszik, meg se próbálja lemosni?

– A rendőrség szerint be lehetett tépve a gyilkosság idején.

Frankie el sem tudta hinni, amit hall. – Micsoda? Azt hiszik, azért csinálta, mert be volt tépve?

– Nem, nem *azért*, mert be volt tépve, hanem *miközben* be volt tépve. Ha ez bosszú volt, és először ölt, akkor talán el kellett tompítania az agyát, hogy megcsinálhassa. Ez megmagyarázná a rumlit, a kutyát, a lakást. Mindent.

– Akkor se veszem be. És tudod, mi nem áll össze még? Ki hívta fel Jacket, hogy meneküljön? Valaki azért csinálta, hogy bűnösnek állítsa be. Én mondom, valaki szívatja őt is meg is zsarukat is. És én ki fogom deríteni, hogy ki.

– És mégis hogyan tervezed?

– Nem tudom. Még nem. De azt mondhatom, hogy nem fogok a valagamon ülni.

– Keressek neked egy nyomozót?

– Itt? Szórakozol? Az itteniek csak itteniekkel állnak szóba. Olyanokkal, mint én.

Szíves Üdvözlettel grimaszolt.

– Tudom, milyen rosszul érzed magad, Frankie, de figyelmeztetlek, mint az ügyvéded és a barátod, hogy ne keveredj bele. Szerencséd, hogy Snaresby a klub tetején találta meg Jacket, és nem odabent. Szemmel tart, és legkevésbé arra van szükségünk, hogy mindketten összeütközésbe kerüljete a törvénnyel.

Frankie keményen nézett Szíves Üdvözlettelre. Tudta, hogy az ügyvéd jót akar, de volt választása?

7. fejezet

Frankie még mindig szédült, amikor visszaért a klubba. Úgy érezte magát, mint amikor meghallotta, hogy a faterja tizenöt évet kapott. Az agya nem volt képes feldolgozni a számot, nem bírta felfogni, mit jelent.

Csak azt tudta, hogy nem várhatja ki, amíg a törvény az ügy végére jár. Most már csak ő mentheti meg Jacket.

A klub már kinyitott. Doc Síim szokásos helyén állt a bárpult mögött, viseltes bőr cowboykalapját lehúzva a homlokára, bozontos ősz bajsza alatt B&H cigaretta füstölgött.

Hat vendég már játszott. Az élet folyik tovább. Még jó. Már csak az hiányzik, hogy az emberek kerüljék a helyet, és még nagyobb szarban hagyják anyagilag.

Neki is normálisan kellett viselkedni, akármennyire zaklatott volt. Meg kellett mutatnia bárkinek, aki figyeli – zsaruk, hitelezők, akárki hogy ő nem parázik. Jacket alaptalanul vádolják. Ezt az üzenetet kell sugározni. Olyasmivel vádolják, amit nem követett el.

Biccentett a játékosoknak, akik mind törzsvendégek voltak. Nem vett észre egyetlen sanda pillantást vagy kínos tekintetet sem. Jack letartóztatásának híre ezek szerint még nem jutott el mindenkire. De csak idő kérdése.

Doc Síim hihetetlen magas fickó volt, még kalap nélkül is. Kék pamutkarton inget viselt, zöld pamutbársony mellényt és zongorabillentyűs nyakkendőt. A divat csúcsa... 1974-ben, poénkodott mindig a faterja.

– Hogy ment az ügyvédnél? – Síim hangja rekedt volt a piától, cigitől és késői kártyapartiktól.

– Jól. Biztos benne... biztosak *vagyunk* benne, hogy ártatlan, hogy be tudjuk bizonyítani, hogy ezt az egészet elsikáljuk.

Elég hangosan mondta, hogy az is hallja, aki netán hallgatózik.

Síim kérdés nélkül már töltött is Frankie-nek egy sört. Felé csúsztatta a pulton.

– Tudom, hogy vissza akarsz venni a piából, de...

Frankie fogta, és jó nagyot kortyolt. Síim felemelte a szódás whiskyt. Sötétedés előtt sosem ivott tisztán.

– Az öcsédre. Ha beszélsz vele, kérdezz rá, adnak-e neki rendesen enni. Ez a legrosszabb a börtönben, a kaja. Már a verésen és seggbe dugáson kívül.

Frankie a fejét rázta, és önkéntelenül elmosolyodott. Az élet folyik tovább. Ja, Síim ismeri a dörgést.

– Nem lesz baja, ne aggódj – vigasztalta Síim. – De a kaját komolyan mondtam, az tré.

Őt is bevarrták párszor. Autólopásért, amiről néha azt mondta, a hobbija. Azóta persze már megjavult. Felhagyott a fiatalkori bűnös élettel.

– Te mikor ettél utoljára? – kérdezte Frankie-t.

– Tegnap.

– Gondoltam. – Bekapcsolta a Breville kenyérpirítót. – Vettem Jarlsberg sajtot. Norvég. Sima textúra, és mogyorós íz.

A Breville volt az egyetlen konyhai eszköz a klubban, és Síim csinálta a legjobb pirítóst, amit Frankie valaha evett. A gyomra korgott, ahogy Síim nekilátott a kedvencének, a sajtos-paradicsomos pirítósnak. Megint meghúzta a sört, és a kezét bámulta. Mi a faszért nincs egy idősebb, bölcsebb valaki, hogy megoldja ezt a szart? Miért mindig, de mindig rá hárul minden?

– Ketchup vagy Mamaszósz? – kérdezte Síim.

A Mamaszósz majonéz, ketchup és Lee & Perrins szósz keveréke volt, amit állítólag Frankie anyja talált ki. Síim meg az anyja mindig jól kijöttek. Egyrészt mert mindketten a legjobban whiskyt kortyolgatni és pirítóst enni szerettek késő éjjelig, másrészt mert meg bírták nevetetni egymást.

Frankie és Síim csendben falatoztak, közben a legközelebbi asztalnál játszókát figyelték. Frankie általában órákig képes volt elnézni két ilyen tisztességes játékost. De nem ma. Ma minden, az egész kibaszott világ lelassult, kibillent. Csinálj valamit. Csinálnia kell *valamit*. Ha nem, begolyózik.

– Testhosszal jobb a cheddarnál, nem? – nyelte le az utolsó falatot Síim. – És norvég, hm? Ki hitte volna. Azt se tudtam, hogy a norvégok szeretik a sajtot.

Frankie nem felelt, az ajtót bámulta.

– Jól vagy, fiam? – kérdezte Síim.

– Persze, kösz. – Felállt. – Csak beszélnem kell valakivel.

8. fejezet

Mickey Flynn egy lepattant alak volt, drogdíler és Jack egyik legjobb haverja. Az utolsó, akit Jack előző éjjel látott. Az egyetlen nyom, amin Frankie elindulhatott.

A Soho sikátoraiban indult el a belváros felé. Elment Morgan borbárja mellett, és hátrasandított a válla felett. Hányadszor, mióta elhagyta az Ambassadort? Huszadszor? Több? A nyaka megköszönné, ha visszapillantót szigszalagozna a fejére.

Na persze egy kis paranoia még egészséges. A zsaruk követni fogják, látni akarják, köze van-e a dologhoz, beavatkoznak, elijesztik. Aztán ott vannak Hamilton emberei. Az, hogy Jack letartóztatása óta egyet sem látott, még nem jelentette, hogy nincsenek a közelben. Érezte a levegőben, mint amikor vihar előtt megnő a légnymás. Valahol a közelben Terence Hamilton kurvára a robbanásponthoz közeledik.

Frankie bízott benne, hogy el tudja kerülni a balhét, de ha arra kerül sor, készen áll. Korán megtanult a saját lábára állni. Az örege gondoskodott róla, amikor Frankie-t kamaszkorában megtámadta egy pöcs Islingtonban. Elvette a tárcáját, amiben az egyetlen értékes dolog az első igazi barátnőjének, Rachnek az útlevélképe volt. A dzsekijét is elvette. Régi Levi's. Keith Moon tollal írt autogramjával a hátán. Pechjére a faterjáé volt.

Az öreg jól kupán vágta, amikor hazaért. Aztán jött a rendes verés. Le se szarta, hogy a rablónál kés volt.

– Baromság, amit a tévében mondanak, hogy ne állj ellen – kiabált. – Soha többet ne hagyd, hogy bárki elvegye bármidet, bazmeg.

A faterja elvitte őt meg Jacket a bokszterembe, és mondta a régi edzőjének, hogy szedje őket ráncba. Jack pár hét múlva abbahagyta, de Frankie oda járt tizenhat éves koráig, akkor átváltott kickboxra, amit azóta is majdnem minden héten csinált.

A sikátor végén lassított és rágyújtott. Rothmans. Üt-ver. Nem bírta megállni, hogy ne vegyen magához egy csomaggal. A stressz.

Ötven méterre volt a The Toucan pub a Soho Square mellett. Kint a járdán koraesti piások sütkéreztek a napon. Mind ártalmatlan. Egyiküket sem ismerte. Reklámosok és médiások a közeli vetítőtermekből és vágószobákból. Designer szemüveg és edzőcipő, nyakkendő nélkül.

Frankie belépett, chardonnayt kortyolgató lányokat és Guinnesszt vedelő srácokat kerülgetett. A legjobb fekete sör a városban, legalábbis Mocskosszájú Pete, a menedzser szerint, aki biccentett a bárpulthoz érő Frankie-nek.

– Hogy ityeg a faszcallantyú, Frankie? – kérdezte foghíjas mosollyal, brutális belfasti kiejtéssel.

– Nem túl jól.

– Aztán mér?

Abban a sötét szemben nem is moccan gyanakvás. Akkor még nem hallott Jackről?

– Semmi, csak kitikkadtam – felelte Frankie. – Biztos a meleg.

– Akkor jó helyre jöttél.

Pete már több korsó Guinnesszt felsorakoztatott a pulton a vendégeknek. Az egyikre még töltött, és Frankie elé tolta. Frankie az ezüst pénzcsatjából kihúzott egy húszast. Pete legyintett.

– Tartsd meg. Ha legközelebb betérek hozzád, adsz pár ingyen lökést.

– Megint szerencsét próbálsz? – kérdezte Frankie. Legutóbb hét nullára verte.

Pete megint elvigyorodott. – Mi a fasz köze van a szerencsének a sporthoz? Mindjárt azt mondom, hogy egy zsák arany van a szivárvány végén, te babonás fasz.

– Ha már mitikus lényekről beszélünk – mondta Frankie, és nagyot húzott a hideg sörből –, láttad a fiatal Michaelt?

Fiatal Michael, azaz Mickey Flynn.

– Ami azt illeti, láttam. A kis pöcs odalenn van, éppen benyom az egyik haverjával.

– Kösz.

Frankie felhajtotta a korsó sört, és átnyomakodott a tömegben. A keze ökölbe szorult.

Amikor Mickey meglátta, azonnal menekülni próbált, úgy felugrott a székről, mintha darázsra ült volna. Majdnem sikerült neki kijutni a tűzajtón, de annyira benyomott, hogy megbotlott és pofára esett. Fel akart tápázkodni, úgyhogy megmarkolta az első keze ügyébe eső kemény tárgyat. Szarvashiba. Történetesen egy bikanyakú tag lába volt, akinek borotvált tarkójára „Millwall F.C.” volt tetoválva egy bömbölő oroszlán alá.

Az óriás lerúgta magáról. Mickey úgy mászott hátra, mintha beszart volna. Rémes, magas hangot hallatott, akárha az ujjára csapta volna az ajtót.

– Basssánat...

Frankie rájött, hogy Mickey bocsánatot akar kérni, de kicsit úgy hangzott, hogy *baszódna* meg.

– Mi a kurva anyád?

Az óriás rámeredt. Mindenki várta, hogy most mi történik. Frankie-nek rohadtul nem jött volna jól, ha Mickey a sürgősségin köt ki, mert törött állal nem tud beszélni. Kénytelen volt most meg ezt a szart elrendezni.

A bőrfejű lenézett a korsójára. Tele volt, egyetlen csepp sem loccsant ki. Mickey feje fölé tartotta, de ahogy elkezdte megdönteni, Frankie odalépett és megragadta a csuklóját.

– Nyugi, haver – eresztett meg egy mosolyt, ami cseppet sem volt barátságos.

A bőrfejű rábámult, el sem tudta hinni, hogy Frankie hozzá mert nyúlni, de Frankie nem szeppent meg. Elengedte és Mickey felé fordult.

– Mondtam már, hogy ki vagy tiltva. Talpra, faszfej!

– Hö? – nézett értetlenül Mickey.

– Hányszor lógtál már be a héten, te faszfej? Mikor fogod fel, hogy nem látunk itt szívesen? – Frankie undorodva rázta a fejét, fáradtan nézett vissza a bőrfejűre, mintha azt mondaná, *mi a faszt csináljon az ember az ilyenekkel?*

– Te itt dolgozol? – kérdezte a bőrfejű gyilkos tekintettel.

– Ja, az ajtónál – kamuzott Frankie. – Most kezdődött a műszakom. A főnök leküldött, hogy rúgjam ki ezt a kis görényt. Nyomás – szólt Mickeyre –, mielőtt hagyom ennek az úriembernek, hogy átrúgja a rohadat fogsorodat a jövő hétbe...

Röfögő nevetés. A bőrfejű röhögött. Huh. Talán nem lesz verekedés. Frankie a nyakánál fogva felrántotta Mickeyt, és kivezette a tűzajtón.

A komor, szűk rakodólejárathoz értek ki. A járda rácsán keresztül tűzött rájuk a nap. Tucatnyi cipő látszott, és hallatszott a kocsmá előtt ácsorgó vendégek diskurálása.

Frankie a sarkával berúgta a tűzajtót, aztán Mickeyt keményen a téglafalnak lökte.

– Jól van, te szemét, halljam.

Mickey csak egy rakás csont volt koszos szürke kapucnis pulóverben és foltos farmerban. Jézus. Vodkabűz és hányásszag áradt belőle. Mi a fene baja van Jacknek, miért lóg ilyen alakokkal?

– Esküszöm, Frankie, esküszöm, hogy semmi közöm hozzá – hadarta fröcsögve Mickey.

– Mihez nincs?

– Tegnapihoz. Az öcsédhez.

– Halljuk. Mindent. Ha bármit elhallgatsz, úgyis megtudom. – Bal kézzel a torkánál fogva a falhoz szorította Mickeyt, a jobb keze ujjait széttárta az arcán és széthúzta Mickey szemét, hogy lelásson egész a sötét lelkéig. – Mindent, bazmeg.

– Biztonságosnak kellett volna lenni.

– Minek?

– Amit adtam neki.

Frankie fokozta a nyomást Mickey torkán.

– Amit *eladtam* neki – helyesbített sietve Mickey. – A spuri. Legalábbis azt mondta, hogy az. A fickó.

Spuri, gyros, gonzálesz, fehérke. Speed.

– Milyen tag?

- Nagy Mo.
- Ki?
- Mohammad Bishara. Kávézója van a Tottenham Court Roadon.
- Folytasd csak. Mi volt a gáz a cuccal?
- Nem tudom. Fura volt. Kék.
- Kipróbáltad?
- Nem. És nem is fogom, azután pláne, hogy... – Mickey cikázó szeme gyanúsan csillogott.

- *Mi* után?

- Amit Jack csinált azzal a bigével.

Frankie megint fokozta a nyomást. – Nem csinált semmit. Hallod?

- Ja. Bocs. Okés.

- Ha meghallom, hogy bárkinek mást mondasz, kinyírlak.

- Egy kurva szót se szólok, esküszök.

Frankie annyira csikorgatta a fogát, hogy fájt. Nagyon szerette volna megütni Mickeyt. Hogy visszafizesse neki, akármilyen volt is a szerepe ebben a szarságban. De mi volt a szerepe? Jack tényleg kiadhatott valamitől, amit szippantott? Annyira, hogy azt csinálja, amit a zsaruk mondtak? Nem, kizárt. És annyira, hogy ne emlékezzen, hogyan lett csurom vér? Annyira talán.

- Láttad, hogy Jack elszállt, miután eladtad neki?

Riadalom villant Mickey menyétszemében. – Nem. Nem nálam vette be.

Visszakozik. Védekezik. Akkor is ezt csinálná, ha a zsaruk vagy más kérdezné. Azt is letagadná, hogy ő adta el.

- Azt mondta, később veszi be – hadarta Mickey. – És az is lehetett, mert most hallottam, hogy bekattant... hogy azt csinálta... amit állítólag csinált...

Most hallotta? Mit mondott Mocskosszájú Pete? Hogy Mickey lent vedel egy haverjával?

- És *kitől* hallottad?

Mickey nyelt egyet. Frankie érezte a markában. – Maxtól. Max Winters. Hamilton egyik embere.

Szóval Mickey mindkét oldalnak játszik, Hamiltonnak és Riley-nak is. Frankie hátranézett a válla felett. Winters még bent lehet? Láthatta, hogy kirángatja Mickeyt? Hamilton emberei már úton lehetnek? Mickey szemébe fúrta a tekintetét. Még jobban szorította a torkát, hogy segítsen neki emlékezni.

– Max azt mondta, Jacket letartóztatták – hörögte Mickey. – Tökig véresen.

Szóval ezt is tudják. Akkor azt is, hol tartóztatták le. Az ő klubjánál.

– Maradt még? – kérdezte Frankie.

– Miből?

– Abból a kibaszott cuccból.

– Nem, lehúztam a vécén.

Hazudik? Frankie nem tudta megmondani. És itt nincs értelme megmótozni. Akármilyen undorító alak is Mickey, azért nem hülye. Kizárt, hogy nála legyen a cucc. De mit tudhat még arról, hogy mi a fasz történt éjjel?

– Meddig voltál ott?

– Hol?

– Az Albionban, bazmeg. Tegnap. Jackkel.

– Egész délután. Estig.

– Vele?

– Nem. Ő elment négy körül.

– Hová ment?

– Nemtöm. Mondott valamit, hogy egy bigével találkozik. Egy új csajjal... Tudod, milyen volt. Vagyis hogy *milyen*.

– Nem tudom, meséld el.

– A friss árut szereti. Azokat a kurvákat, akik újak. Most jöttek Lengyelországból vagy honnan... Még tiszták, még nem adták őket körbe.

Frankie hányingerrel küzdött. Mi a picasa lett Jackből? És ő miért nem vette észre? Miért nem állította meg? Eszébe jutott a koton,

amiről Jack beszélt. A padlón. Az övé lehetett? És mikor használta? Mielőtt Susan Tilleyt megölték? Utána? Alatta? Akkor lenne alibije. Alikor megúszná.

– De nevet nem tudsz? Vagy hogy hová ment?

– Nem.

Frankie emelt hangokat hallott bent. A bőrféjű? Vagy Hamilton emberei? Ideje lelépni. Elengedte Mickeyt, aki lecsúszott a falon, akár egy takonyfolt.

– Ha hallasz valamit, *bármit*, felhívsz.

Mickey bólintott. – Esküszök, Frankie. Esküszök.

Frankie átlépett rajta, és gyorsan felment a komor téglalépcsőn a tűző napfénybe.

9. fejezet

Frankie ráfordult az Oxford Streetre és keletnek indult a shoppingolók között, vissza az Ambassador Clubba.

Többet kell megtudnia erről a kék speedről. Meglátogatni ezt a Mo Bisharát. Kideríteni, kinek adott el még, és kiborult-e tőle más is úgy, mint állítólag Jack. Vagy tapasztalt-e emlékezetvesztést.

De óvatosan kellett csinálni. Ez^ a Mo magasabban állhatott a táplálékláncban Mickeynél. És Szíves Üdvözlettel? Ő vajon mit gondolna erről? Frankie nem tudta, hogy felhívja vagy sem. Használhatná ezt az infót? Ez a cucc, amitől kiborul az ember, aligha segít Jack ügyén, nem? Csak alátámasztja a zsaruk elméletét, hogy Jack be volt tépve, amikor megtámadta Susan Tilleyt meg a nagyanyját.

De az emlékezetvesztés már más térsza. Ha meg tudná magyarázni, hogy a cucctól Jack hogyan felejtett el mindent, az legalább azt bizonyítaná, hogy Jack nem azért hallgat el a zsaruk elől dolgokat, mert van rejtegetni valója.

Azt a lehetőséget is valószínűbbé tenné, hogy Jack az egész éjszakát kiütve töltötte a lakásában. Hogy a közelében sem járt az öregasszony házának. Mert ha ez a kék cucc tényleg olyan erős, hogyan tudott volna Jack bárhová is elvezetni, nemhogy azt csinálni, amit állítólag csinált?

Megállt a Top Shop előtt, újabb cigarettára gyújtott és gyorsan körülnézett, nem követik-e. Meg kellett találnia a lányt. Akivel Jack találkozni ment. Akivel éjjel volt. Hátha be tudja bizonyítani, hogy Jack mégsem támadta meg éjjel Susan Tilleyt és a nagyanyját.

A nagy kérdés, hogy *hogyan*.

Befordult a Poland Streetre, látta a klub tábláját a távolban, arra sietett. Még mindig érezte magán Mickey gennyes szagát. Le kell zuhanyozni és átöltözni. Aztán? Tervet készíteni Mo Bisharával kapcsolatban. Aztán elmenni Listerman ügyvédhez a bérleti díj miatt. És Jack? Kideríteni, hogy tud-e valamit. Vagy ezzel csali a fogát veretné ki?

Sikolyt hallott. Egy nő. Megpördült és egy égbék Mercedes kupét látott, ami az utcán feléje száguldott. Mi a fasz?

Egyenesen felé robogott, bögő motorral felugratott a járdára. Frankie kivetődött az utcára. Szerencséje volt. A Mercedes balra kanyarodott, belerohant a klub melletti újságos fémrácsába. Üvegszilánkok záporoztak.

Gőz szállt sziszegve a Mercedes összegyűrődött motorházából. A sofőr ajtaja kicsapódott. Egy férfi támolgott ki. Huszonvalahány éves, jó felépítésű, az arca csupa vér.

– *Te!* – üvöltötte Frankie-re mutatva.

Frankie felismerte, bár Jack csak egyszer mutatta meg. A köcsög Dougie Hamilton. Bassza meg.

Hamilton feléje lódult. Aztán megtántorodott, mintha el akarna esni. Részeg? Vagy az ütközéstől agyrázkódást kapott? Hamilton visszanyerte az egyensúlyát, és közeledett, kiabált és káromkodott. Frankie ellépett előle. Az utolsó pillanatban. Dougie ütése egy centivel vétette el.

Dougie a lendülettől megpördült és eltaknyolt. Rögtön felpattant, fekete öltöny nadrágja csupa gány lett, a térdén elszakadt. Zilált, véres fekete frufruja alatt izzott a sötét szeme. Megint támadott.

Frankie megfeszült, ahogy Dougie újra ütött, de ez gyengébb, lassabb lett. Frankie könnyedén háritotta az alkarjával. Dougie megint lendületet vett, de Frankie tett hátra két gyors lépést, és Dougie megint mellé ütött.

Most mi a faszt csináljon? Védekezzen igazából? Vagyis üsse ki Dougie-t? Ez Terence Hamilton fia, a kurva életbe. Érinthetetlen. Ha leüti a szájtatók szeme láttára, még nagyobb szarban lesz.

Es van rá sansz, hogy Dougie nem is érdekli meg. Ügyvéd akar lenni, a picsába, nem gengszter. Biztos csak attól akadt ki, ami a csajával történt. Ezért aligha érdemel verést.

Újabb ütés, újabb blokk. Frankie ezúttal Dougie mögé lépett, bal karját a nyaka mögé tette, a jobbal fél-Nelsonba fogta, hátrarántotta. Slussz-bassz.

Dougie megdermedt, a lélegzete is elállt fájdalmában. Frankie kicsit csökkentette a nyomást, de amint Dougie megérezte, elkezdett

vergődni. Frankie-nek nem volt választása, megint megszorította.

– Neked annyi. Megöllek bazmeg – sziszegte Dougie.

– Nem akarlak bántani...

– Kinyírlak.

– ..de ha nem nyugodsz meg...

– Kapd be.

– Tudom, hogy szerinted az öcsém tette...

– *Megölte.* Az a rohadék. A rohadék öcséd. Megölte, bazmeg, tönkretett mindent...

A tömeg egyre közelebb nyomult. Picsába. Mi lesz ennek a vége?

– Megölte! – kiabált Dougie. – Egy gyilkos!

Jézus. Az emberek hátrálni kezdetek, mert az hitték, Frankie-re érti, hogy Frankie ölt meg valakit. Egy nő a legközelebbi telefonfülke felé rohant. Helyes. Hívja csak a zsarukat. Jöjjenek. Frankie nem látott más megoldást. Ha elengedi Dougie-t, az úgylis nekitámad. Szereljék le inkább a zsaruk.

Gumicsikorgás. Motorbögés. Frankie megpördült. A tömeg szétvált, ahogy egy fekete Bentley állt meg szép lassan három méterre Frankie-től.

Privát rendszám: THi. Kibaszott Terence Hamilton. Ehhez nem kellett Columbónak lenni. Mind a négy ajtó kivágódott. Négy sötét öltönyös tag lépett ki.

Picsába. Az egyik Wilson volt. Bökös Wilson. Az „Arc” a városnak ebben a részében. Még a főnökénél, Terence Hamiltonnál is hírhedtebb alak. Alacsony, inas, az arca menyétszerű. Ízig-vérig gyilkos.

Ujjával a bandájára mutatott. Frankie felkészült, ahogy előreintette őket, de megálltak egy méterre tőle, csak bámultak, ahogy Wilson átvágott az utcán a telefonfülkéhez. Felrántotta az ajtót, kitépte a telefont a nő kezéből, és lecsapta a villára.

– Húzz el – mondta a nőnek. – Ti is – kiabált a tömegnek. – A műsornak vége. Húzzatok innen a picsába.

Nem kellett kétszer mondania, az emberek azonnal szétszóródtak. Bökös meg se várta, már Frankie felé tartott. Az arcát mintha kovából faragták volna.

– Engedd el.

Frankie szíve dübörgött. Bökös jó ötvenes volt, ősz és szikár. Frankie azonban ismerte a hírét. Senki nem szórakozott vele.

Frankie előre lökte Dougie-t, erősen, hogy helyet csináljon ahhoz, ami következik. Bökös itt akarja kicsinálni? Úgy, hogy az emberek még nézik? Frankie felemelte az öklét. Kurvára szeretett volna egy fegyvert. A dákót. Balra nézett. Az Ambassador Club túl messze volt. Nem érné el.

– Vegyétek fel – förmedt az embereire Bökös.

Azok felemelték Dougie-t, aki levegő után kapkodott. Megpróbálta kiszabadítani magát, de Bökös a fejét rázta. Dougie dühtől ellilulva hátranézett Frankie-re.

– Neked annyi, bazmeg. Annyi!

– Tegyétek a kocsiba, mielőtt jönnek a zsekák – mondta Bökös.

Az emberei a Bentleyhez rángatták és belökték Dougie-t. Frankie és Bökös kettesben maradtak.

– Nem nyúltam hozzá – mondta Frankie. – Az a vér az arcán nem...

Bökös közel lépett hozzá. Kikeményített gallér, mandzsetta és hátranyalt haj. Félelem nélkül nézett Frankie szemébe, forró leheletének ániszillata volt.

– A legjobb, ha most eltűnsz a picsába, barátocskám – mondta, de a tekintete arról árulkodott, hogy annak is örülne, ha maradna, és inkább megverekednének.

Frankie nyitotta a száját, hogy elmondja Bökös Wilsonnak, amit már Dougie-nak is próbált: Jack ártatlan, nem ölte meg Susan Tilleyt, nem csinált semmi rosszat.

De mi értelme? Wilson már eldöntötte, mit akar hinni.

– Ha csak megfordul a fejedben a feljelentés, visszajövök és megnyúzlak – mondta Bökös. Két hosszú ferde ér lüktetett a homlokán.

Undorral meredt Frankie-re. ‘

– Viszlát, picSAFEJ.

A csikorgó üvegcserepeken lépkedve az újságoshoz ment. Raj, a tulaj a tönkretett rács mellett állt, úgy pislogott, mintha egy másik bolygóról került volna ide.

Wilson elővette a tárcáját, és egy vastag köteg bankót nyomott Raj ingzsebébe. Egy szót se szólt. Aztán visszament Dougie verdájához és beszállt. Csikorgó gumikkal lefarolt a járdáról, és a megrepedt szélvédőn át Frankie-re bámult. Frankie fejében visszhangzottak az utolsó szavai. Nem fenyegetés volt. Ígéret. Aztán Wilson elhajtott.

A Bentley követte. Lassan, akár egy temetési menet. Abból is kibámult egy arc. Terence Hamilton. Akár egy betontömb, miközben a fia a hátul ülő nehézfiúk között nyűglődött.

Frankie az utca végéig kísérte tekintetével a két kocsit. A szíve dübörgött. A romokat nézte. Akár egy kibaszott háború kezdete.

10. fejezet

Frankie apja, Bernie James letette az *Evening Standard*-ét a karcos műanyag asztalra a brixtoni börtön látogatótermében, aztán az öklével simította ki.

A címlapról Susan Tilley arca bámult fel rájuk. És Jack neve. Nagybetűkkel. Felette a főcím: BOSSZÚGYILKOSSÁG?

Az öreg megköszöri a torkát. – Igaz, amit a drogról írnak?

Frankie vele szemben ült. Nem válaszolt. A megszokás. Jackkel sosem köpték be egymást.

– Jobb, ha elmondod, a kurva istenit – figyelmeztette Bernie James. Ugyanezt a hangot használta, amikor anno nadrágszíjjal elnászpángolta őket.

– Jó, van benne igazság, de nem úgy, ahogyan leírják.

– Mert?

– Jack nem drogos. – A lap azt hozta le, amit a zsaruk beadtak nekik, vagyis hogy Jack be volt drogozva a gyilkosság éjszakáján. Még egy névtelen forrást is idéztek, aki állította, hogy látta Jacket betépve az Albionban és aki szerint Jack köztudottan drogos. Remélhetőleg nem a görény Mickey Flynn. Frankie eltökélte, hogy kideríti, ki volt, és megfizet érte.

– Biztos? – kérdezte az öreg.

– Tuti.

De tényleg? Azok után, amit Mickey mesélt a kurvákról? Hogy Jack hogyan szereti őket. *Frissen*. Ő ezt a Jacket ismeri és szereti? Aligha. Jack mindig is rakoncátlan volt. Pimasz. Megátalkodott. De sosem volt görény. Ilyen ocsmányságot nem művelt. Ez az ő hibája, nem Jacké. Ő a bátyja, meg kellett volna akadályoznia, hogy ilyenné váljon. És rendbe is hozza, az kurvaisten. Visszatereli a helyes útra. Akármibe kerül.

Mégis elgondolkodott: miben lehet igaza az újságoknak? Menynyire van benne Jack a drogokban? Megmagyarázná, hogy az

utóbbi hónapokban miért vonult el, miért kerülte őt és a klubot. Azt is megmagyarázná, miért fest ilyen szarul.

– Nem úgy nézel ki, mint aki meg van győzve – jegyezte meg az örege.

Frankie megpróbált farkasszemet nézni vele. Nem akarta, hogy a faterja aggódjon, legalábbis amíg ki nem deríti, hogy mindebből mennyi igaz. De hiába, az öreg állta a tekintetét. Ő sosem hunyászkodott meg. A tárgyaláson sem. Senki előtt nem kapta el a tekintetét, legyen az ügyész, bíró, esküdtszék. Még a férfi családja előtt se, akit állítólag közelről arcon lött.

– Nem tudom – vallotta be Frankie.

Az öreg arcát vörösség öntötte el. – Mi a faszért nem? Az öcséd, a kurva életbe. Az a dolgod, hogy tudd.

Frankie a tenyerébe vágta a körmét. Soha semmi nem változik. Az öreg mindig is felelősnek tartotta Jackért. Mert ő az idősebb. Mert attól a pillanattól, hogy kikerültek a kibaszott anyaméhből, Frankie dolga volt mindkettejüket távol tartani a bajtól.

– És a többi? – kérdezte a faterja. – Nehogy azt mondd, hogy ahhoz is köze van.

A bandakapcsolatra értette. Szíves Üdvözlettel szerint a cikk ugyanannak a firkásznak a műve, aki Riley behajtójának meggyilkolásáról is írt. Most is ugyanazt az elméletet nyomatta a Terence Hamilton és Tommy Riley bandája közt eszkalálódó területharcról. „A nyomozáshoz közel álló meg nem nevezett forrás” szerint a zsaruk nem vetették el a lehetőséget, hogy Susan Tilleyt bosszúból verték agyon amiatt, ami Danny Kale-lel történt.

– Azt hallottam, hogy sofőrködött – vallotta be Frankie.

– Micsoda? Kinek?

– Tommy nak.

Az öreg arca elborult. Ő meg Riley ezer éve ismerték egymást. Állítólag a faterja valaha neki vagy vele dolgozott. Volt valami kapcsolat, de Frankie sosem mert rákérdezni. A faterja és Riley évek óta nem beszéltek, pedig Rileyé volt az épület, amiben a klub működött. A klub bérleti díját mindig Listermanen keresztül intézték.

Frankie nem tudta, hogy a faterja meg Riley kifejezett ellenségek-e, de az örege arcán most gyilkos tekintetet látott.

– Nekem azt mondta, kiszállt – védekezett.

– Hát ellenőrizned kellett volna, bazmeg – mondta a faterja.

– Úgy is volt. – De ahogy kimondta, tudta, hogy többet kellett volna csinálnia. Nem csak elfogadni, amit Jack mond arról, hogyan keresi a pénzét. Rá kellett volna néznie. Megnézni, kikkel lóg. És helyre rakni, ha hazugságon kapja. És Szíves üdvözlettel szerint úgy is lett volna, merthogy végig Tommy Rileynak dolgozott.

– Sajnálom.

Az öreg egyre nehezebben vette a levegőt. Újabb cigarettára gyújtott. – Védelemre lesz szüksége az ilyen picsafejektől...

Az utolsó szavakat élesen és hangosan mondta, hogy minden fasz hallja a szobában. Két egyenruhás zsarú arra nézett, aztán amikor látták, ki szólt, visszafordultak a többi látogató felé. Ugyanígy az örök, akik megálltak és odanéztek, aztán folytatták a lassú járőrözést, mintha mi sem történt volna. Tisztelet. Az öreg odakint kivívta magának. És idebent is.

– Nem ültetik le – mondta Frankie.

– Ki mondja?

– Én mondom. Nem ő tette.

Keserű mosoly ült ki a faterja szájára. – És az elég, mi?

– Komolyan mondom. Nem hagyom. Még egyszer nem. – A faterja szemébe nézett. Ígéret volt.

Az öreg bólintott. – Lehet, de figyelj: Hamilton nem fog tárgyalásra várni. Le se szarja. Ahogy vádat emelnek ellene, ahogy az őrsről elkerül oda, ahol vizsgálati fogságban lesz, abban a pillanatban elkapják. Simán megölik.

Frankie elméjében felvillant Bökös Wilson vigyorgó képe. Állítólag itt kapta a gúnynevét, amikor tíz évet húzott le emberölésért. Ha valakinek el kellett metszeni a torkát a mosdóban, vagy kivágni a szemét, őt kellett keresni. És Hamiltonnak most is lehetnek bent emberei. Akik azt csinálják, amit mond nekik. Elnyisszantják bárki torkát.

A faterjának igaza van. Jacknek esélye se lenne.

– Mit csináljak?

– Menj el *hozzá*.

– Kihez?

– Rileyhoz.

Frankie szája kiszáradt. Nemcsak a nyilvánvaló ellenségesség miatt faterja és Riley között, vagy mert ő maga is tartozott Rileynak a bérleti díjjal. Pedig már ez is elég. De Frankie be se akarta tenni a lábát Riley világába. Gyerekkora óta rendszeresen látta, mi történik azokkal, akik belépnek. Akik belekeverednek. Londonnak az a része elevenen felzabálta őket. Kurvára megváltoztak. Mint Jack. Vagy ide kerültek, ahová a faterja. Es Frankie más életet akart. Nem feltétlen jobbat, de nem ezt.

– Mondd meg neki, hogy én küldtelek – mondta az apja. – Mondd meg neki, hogy vigyázzon a fiamra.

Úgy mondta, mintha követelné. Mintha egy tartozást hajtana be. De miért?

– Van még valami – mondta Frankie. – Mi?

– A zsarú, aki a nyomozást vezeti, egy Snaresby nevű tag.

Az öreg bosszúsan vakarta meg a friss heget az arcán. Biztos megvágta magát borotválkozás közben. – Mi van vele?

– Szíves Üdvözlettel szerint ismered. Te is meg anyja is ismertétek.

– Már nem.

– Ahogy beszél, milyen képet vágott, amikor elkapták Jacket... Mintha személyes ügy lenne, apa.

– Csak vigyázz vele. Kurvára ne bízz benne. Egy görény. A legrosz- szabb fajta.

– Idő! – kiáltotta az ör.

– Ja, abból bőven van – szólt vissza az apja, és vigyorogva körülnézett, az egész világgal tudatva, hogy ő nem zavartatja magát, ő gránitból van.

Ahogy körülöttük székek csikorogtak a padlón, és az emberek felálltak, a faterja közel hajolt és azt súgta: – Nem csak Jacknek kell védelem.

– Tudok vigyázni magamra.

Az örege megragadta a csuklóját. – Tudom én is, fiam, ezért mondom, hogy aki rád támad, kétszer olyan keményen fog, mert az is tudja...

– Nem lesz baj.

Az öreg még közelebb hajolt. – Emlékszel az új bojlerre a lakásban?

– Új? – mosolyodott el önkéntelenül Frankie. Az a bojler majdnem tízéves volt.

– Kukkants be mögé. Pár téglá kilazulhatott. Nézd meg, amint tudod, fiam.

11. fejezet

Az Ambassador Clubban zajlott az élet, amikor Frankie visszaért, egy asztal kivételével az összes foglalt volt. Frankie meglepődött, de örült. Az emberek furán állnak hozzá azokhoz a helyekhez, ahol a zsaruk razziáztak. Néha kerülnek egy ideig, mintha fertőző lenne.

Síim a pult mögött diskurált Ash Crowtherrel és „Tengeriszél” Strinatal. Frankie átbújt a pult alatt, be Síim mellé, szomjasan bámulta a vodkát, de helyette diétás kólát töltött magának. Egy húzásra felhajtotta. Odakint még mindig tombolt a hőség. Pokoli volt visszakeveredni Brixtonból. És még előző éjjelről kába, dehidratált és másnapos volt. Kellett pár ital, hogy megnyugodjon a Dougie Hamiltonnal való találkozás után. Jó pár. Nem is emlékezett, hogy lefeküdt.

– Hogy ment apáddal? – kérdezte Síim. A hangját se vette halkabbra. Tengeriszél és Ash régi cimborák voltak, már azelőtt itt ittak, hogy az örege átvette a helyet.

– Nem jól. Kivan.

– Mint mi mind – bólintott Tengeriszél.

– Az öcséd jó gyerek – mondta Ash. – A lapok rosszul tudják.

– A zsaruk is – tette hozzá Tengeriszél.

– Ja, azok a faszok is.

– Kösz – mondta Frankie. Komolyan gondolta. Jó volt olyanok között lenni, akiket ismert és kedvelt.

– Nem lesz baja – mondta Ash.

– Ne így mond – szólt rá Tengeriszél.

– Hogyan így?

– Olyan siralmas a hangod, mintha már kongattak volna szegénynek.

– Nem is.

– Hát pedig úgy hangzott.

– Hát ki kéne tisztíttatnod a füledet, te vén trotli.

Síim a szemét forgatva nézett Frankie-re. Tengeriszél és Ash évtizedek óta veszekedtek. Nem azért, mert nem kedvelték egymást, hanem mert szerették felhergelni egymást. Főleg pár pohár után. Túlságosan egyformák, vélte Síim. Mindketten hatvanasok és hangulatemberek. Síim egyszer úgy fogalmazta: mintha egy majmot nézne az ember, aki a saját tükörképével verekedik.

Frankie töltött még egy diétás kólát és azt is felhajtotta. Háttal állt a több polcnyi rövidnek, és igyekezett nem észrevenni a két sörcsapot maga előtt. Pedig rohadt csábító lett volna benyomni. Eszméletlenülre inni magát, mint éjjel. Felejteni. És aztán? Egyszer muszáj kijózanodni és foglalkozni azzal, ami van. Mert nem úgy fest, hogy egyhamar valaki eltalicskázza helyette ezt a szart.

– Játszunk pár gyors frame-et? – kérdezte Tengeriszél.

– Jó, miért ne. – A játék mindig segített neki gondolkodni, ellazulni.

De hogy gyors? Jó vicc. Kétségtelenül Tengeriszél volt a leglassabb játékos, akit ismert. *Akár a gleccser*, mondogatta mindig Ash. *Két lökés között ki tudsz ugrani egy curryre*. De Frankie-nek ez most pont megfelelt. Az elmúlt huszonnég óra összemosódott. Jól esett a rutin, a golyóbelökés és bréképítés és aztán a várakozás Tengeriszélre... Frankie hátradőlt, érezte, hogy az egész teste ellazul, akárha kádban ülne.

– És hogy megy a verseny? – kérdezte Tengeriszél, ahogy fájdalmasan lassan visszatette a kék golyót, amit Frankie most lökött be.

A Soho Classicsra gondolt, az új versenyre, amit Frankie igyekezett megszervezni. A *saját* versenyére, amit az Ambassadorban akart megrendezni, hogy népszerűsítse a helyet. És persze hogy felduzzassza a tagok számát. A múlt héten írta össze a londoni klubokat és játékosokat, akik szívesen támogatnák.

Múlt héten? Kurva élet, mintha tíz éve lett volna, annyi minden történt azóta. És mikor lesz legközelebb lehetősége foglalkozni a versennyel?

– Még keresem a szponzort – felelte Tengeriszélnek, ahogy belőtt egy újabb piros golyót, és ráállt a feketére.

Két hete találkozott a főváros egyik legnagyobb bukmékerláncával. Érdekelte őket a dolog. Szerettek volna többet tudni. És jövő héten találkozna egy másik potenciális támogatóval. Egy befektetési alap menedzserrel, akármilyen is az. Valami bankos dolog. A haverja szerint, aki összehozta őket, az ürge ki van tömve.

De mit számít ez most? Ha látták a cikket a *Standardoen.*, nulla az esélye, hogy visszahívják. Az volt az igazság, hogy amíg ennek nincs vége, amíg nem tisztázta Jack nevét, jegelni kell a versenyt is és a jövőjét is.

– Mekkora díjra gondoltál?

– A szponzortól függ... bassza meg.

Frankie hátralépett. Egy hajszállal elvétette a feketét.

– Profit is akarsz hozni? – Tengeriszél megkerülte az asztalt, a lehetőségeit mérlegelte.

– Egyelőre csak amatőröket. Bár egy bemutatójáték jó lenne. Egy komoly név.

– Például a „Rakéta”?

– Ja, miért ne? Sose lehet tudni. Bár ő neked talán kicsit gyors, nem?

Tengeriszél elmosolyodott, értette a viccet. Aztán tovább töprengett, hogy mi legyen a következő lökése.

Frankie rágyújtott egy Rothmansre. Emlékei szerint a harmadik csomag azóta, hogy elindult Mickey Flynnhez. Kifújta a füstöt, maga előtt látta a faterja képét, amikor megtudta, hogy Jack Riley-nak dolgozott. A félelemmel vegyes undort. A faterja anno ott akarta hagyni azt az életet. Még mindig azt akarta. A sznúkerversenyőről beszéltek, amióta csak bevarrták. Még mindig sznúkerőrült volt. Ha arról beszélt, milyen lesz, milyen játékosok jönnek majd, felcsillant a fekete szeme. Frankie nagyon szerette volna megvalósítani. Az apja kedvéért és a klub kedvéért is. El tudta képzelni, hogy a faterja nézi és mosolyog azon, hogy mit építettek fel ketten.

– Tudod, hogy ránk számíthatsz, mindenki támogat – mondta Tengeriszél.

– Kösz, ez sokat jelent. Komolyan.

Frankie a szemébe nézett, amikor mondta. Mindketten tudták, hogy nem csak a versenyről beszél. Tengeriszél, Ash, Síim és pár törzsvendég még mindig rendszeresen bejártak az öreghez. És nemcsak kötelességtudatból, hanem mert haverok voltak, és mert tudták, hogy ez a hely nem ugyanaz nélküle.

Frankie megint maga előtt látta az öreg arcát, ezúttal a látogatószobában, amikor Snaresby nevét említette. Felnézett a plafonra, hogy mi a fasz várja kint, ha kijut. Akarja-e egyáltalán tudni?

- Hé, Frankie! – kiáltott oda Síim.
- Mi van?
- Telefon.
- Ki az? – kérdezte tátogva Frankie.
- Szíves Üdvözlettel.
- Mondd neki, hogy hívjon a lakásban. Bocs – fordult Tengeriszélhez mennem kell.

12. fejezet

Frankie felsietett és a harmadik csengésre kapta fel a telefont a nappaliban.

– Van jó hírem és van rossz hírem – mondta Szíves Üdvözlettel.

– Előbb a rosszat. – Jobb túlesni rajta.

– Összevetették a Jacken és a lakásában talált vért Susan Tilleyével és a nagymamájával.

Picsába. Frankie lehuppant a kanapéra. Tudta, mi következik, de akkor is. Megrogyant a válla.

– És pontos azt a teszt? Ha azt mondják, hogy az valakinek a vére, akkor tényleg az? Száz százalék?

– Attól tartok.

Bassza meg. Épp csak vissza tudta fogni magát, hogy ne vágja falhoz a kagylót.

– De ettől még nem biztos, hogy ő tette, ugye? – szólalt meg végül. – Attól, hogy rajta volt a vér, még nem biztos, hogy akkor került rá, amikor azt csinálta, amit szerintük csinált...

Frankie tudta, hogy úgy hangzik, mint aki az utolsó szalmaszál után kapkod, de még mindig nem tudta elhinni, hogy Jack tette. Kellett lenni más magyarázatnak. Akármennyire egyértelműnek nézett ki a dolog.

– Nem, de nem fest túl rózsásan – mondta Szíves Üdvözlettel. – Főleg, hogy nem tudja megmagyarázni, hogyan került rá.

Az emlékezetvesztés.

– Beszéltem erről valakivel – mondta Frankie. – Az amnéziáról.

– Kivel?

– Nem érdekes. – Addig nem akart beszélni róla, amíg meg nem találta Mót. – A lényeg, hogy talán van magyarázat... valami, amit Jack bevett, és attól felejtette el, hol volt éjjel. Akárhol is volt, ha nem otthon.

És ami talán erőszakossá is tette. De ezt nem említette. Szíves Üdvözlettel arra koncentráljon, hogy bizonyítsa Jack ártatlanságát,

ne a bűnösségén aggódjon.

– Drog?

– Ja.

– Be tudod bizonyítani?

– Rajta vagyok. – Tényleg rajta van? Frankie látta magát reggel vodkaverejtékesen. A padlón feldőlt kajásdobozok. A mosogatóba hányt. Ha valaki meg van rogyva, akkor ő tutira.

– Ahogyan tanácsoltam, hogy ne csináld? – kérdezte Szíves Üdvözlettel.

– Ja – ismerte be Frankie pont úgy.

A vonal túlsó végén szünet lett. – Ha be tudjuk bizonyítani, hogy bevett valamit, aminek tényleg erős mellékhatásai voltak... amnézia, vagy valami más...

Másfajta viselkedésre utalt, ronda viselkedésre, örültségre, amit Jack netán mondott vagy csinált.

– ... akkor lehetséges – folytatta Szíves Üdvözlettel –, bár előbb beszélnem kell egy ügyésszel erről, de lehetséges, hogy hivatkozhatunk átmeneti elmezavarra és mondhatjuk, hogy nem volt beszámítható állapotban a bűncselekmény elkövetése idején...

– Amit *nem* követett el – javította ki élesen Frankie.

– Persze, de figyelj, Frankie, legyünk realisták. Ahogy most az ügy áll, lehetséges, hogy ez lesz a legjobb védekezés. Azzal érvelni, hogy Jack nem tudta felfogni a tettei természetét vagy következményeit a kábítószer hatása alatt. Érted, akkor szándékos emberölés helyett előre meg nem fontolt emberölés lehet.

Frankie értette, de nem tetszett neki. Nagyon nem.

– Ez még így is necces – figyelmeztette Szíves Üdvözlettel –, főleg hogy az állítólagos bandatagsága erős indítékot jelent.

Tartalék terv. Szíves Üdvözlettel erre céloz. Csak ezt látja ebben. Az, hogy Jack egy ronda drog hatása alatt volt, ami amnéziát okozott, csak egy vésztervnek jó, ha nem tudnak előrukkolni semmi mással. Semmi jobbal, ami bizonyítaná, hogy Jack nem ölte meg a lányt és a nagymamát.

Arra használhatják, hogy csökkentsék a büntetését, de nem tudják vele megóvni a börtöntől.

Elő kell keríteni a lányt. Akivel Jack találkozott. Aki a lakásában lehetett. Ha megtalálja, talán nem lesz szükség a beszámíthatatlanságra.

– Azt mondtad, jó híred is van.

– Megmutatták nekünk a biztonsági kamera felvételét – mondta Szíves Üdvözlettel.

– És?

– A kocsi tényleg Jacké.

– Ez hogy a picsába jó hír?

– Látni lehet a sofőrt.

Frankie gyomra görcsbe szorult. – És? – Ha Jack van a felvételen, akkor baszhatják.

– Símaszkot visel.

Frankie felpattant. A levegőbe bokszott. Szóval ezért nem mutatták meg a felvételt az első kihallgatáson. Mert nem tudták azonosítani a sofőrt. Abban bíztak, hogy a felvétel ténye elég fenyegetés lesz, hogy Jack valljon.

De nem vallott.

Mert nem is volt ott.

Mert kurvára nem ő vezetett.

Kérlek, istenem, add, hogy így legyen. Kérlek, add, hogy Jack ezért tagadjon. Emiatt, és ne az iszonyú másik lehetőség miatt, hogy tudja, ki volt a sofőr a símaszkban, mert ő maga volt.

Nem. Ez nem lehet. Frankie ezt nem tudta, nem akarta elhinni.

– És az öregasszony?

– Még mindig az intenzíven van. –Az jó. – És nem csak azért örült, mert nem ezt érdemelte. – Ha magához tér, talán meg tudja mondani, ki támadta meg. Mert nem Jack volt. Akármit mond is a vér. És ezt neked is hinned kell.

– Ügy lesz, Frankie. Vagyis úgy van.

– Helyes.

– Van még egy rossz hír.

Frankie szíve kihagyott egy ütést. – Mi?

– Tudod, hogy én szívesen dolgozom ezen *pro bono*...

– És én értékelem is, tudod.

– Igen, de ahogy mondtam, az öcsédnek kell egy ügyvéd, mert hacsak csoda nem történik, úgy néz ki, hogy tárgyalás lesz belőle.

Frankie arca égett. – Ki? Egy olyan túlfizetett pöcs, aki elvette a pénzünket, aztán apát mégis leültették?

– Eszembe se jutna őt javasolni, bár ha őszinte akarok lenni...

– Ja, ja. – Frankie ismerte a mondat végét: *ha őszinte akarok lenni, senki más sem tudta volna apádat megóvni a börtöntől*. Mert a zsaruk bepalizták.

– Keresd meg nekem a legjobbat – mondta Frankie.

– És miből fizeted?

– Amiatt hadd aggódjak én.

Az aggodalomnál sokkal többet is kell csinálnia. Ötletesnek lenni. A semmiből kell pénzt előteremteni.

Miután letette, az ablakhoz ment és kinézett. A nap tűzött az utcára. Az aszfalton még csillogtak a Dougie Hamilton ütközéséből maradt üvegszilánkok.

Frankie emlékezett Bökös Wilson arcára és ígéretére. És megint eszébe jutott, mit mondott az örege. A téglákról. Mi van, ha ez nem rossz dolog, hanem jó? Rohadt élet, mi van, ha pénz? Ha a szükség órájában a faterja segít?

Lassan bement a fürdőszobába. Énje egy része rettegett attól, mit találhat. A telefonszám még mindig ott virított a tükrön, amit a csaj – Martha, Megan, Molly vagy May – vörös rúzzsal felírt.

Lehajolt és kinyitotta a szekrény ajtaját. Benne volt a bojler és két polcon törülközők. Ezekről nem is tudott. Félretolta őket, letérdelt és bekukkantott. Hátról látta a csupasz téglákat, de egyik se látszott lazának. A bojler mellett benyúlt és elkezdte egyesével nyomogatni a téglákat.

Amikor a bal oldalra ért, valami megmozdult. Beljebb hajolt. Igen, az alsó sorban. Volt két téglá egymás felett, amik körül kikaparták a habarcsot.

Adrenalin lüktetett benne, ahogy egymás után kihúzta őket. Egy üreget látott mögöttük. És benne valamit. Tompa, fémes derengést. Egy doboz? Kihúzta. Az ujjhegyeivel vezette, épp hogy kifért. Mi a...? Egy cipőfény bádogdoboz. Jó nehéz. Amikor megfordította, valami mozdult benne.

– Jó – mondta hangosan –, lássuk a medvét.

Térden állva lefeszítette a fedelét. Egy ruhába csavart valami. Fontos lehet. Ezt tudta. Különben az örege nem rejtette volna el. Valami, ami segíthet neki és Jacknek. De mi?

Kiemelte és óvatosan kicsomagolta a tárgyat. Amikor meglátta, mi az, majdnem leejtette. Egy fegyver. Egy revolver. Mint a régi képregényben, amit annyira imádtak kölyökkorukban. És még valami. Rohadt élet. Hat fényes golyó egy műanyag cipzáras zacskóban.

13. fejezet

Frankie másnap arra ébredt, hogy sokkal jobban érzi magát testileg, mint napok óta bármikor. Előző éjjel beugrott a terembe edzeni, utána mikrózott krumplit, sajtot meg babot evett, és korán lefeküdt.

Lezuhanyozott, aztán felhívta Tommy Riley irodáját. Jó öt percig várakoztatták, aztán a csaj, aki felvette, közölte vele, hogy este hatra várják az irodába.

Frankie kapucnis pulóvert, farmert és edzőcipőt húzott, aztán elment a kocsijáért a parkolóházba a Raymond Revuebar mellett. Szénfekete Ford Capri. Totál retro. Mint egy nyolcvanas évekbeli krimisorozatban. És ínycsiklandó. A faterja fogadáson nyerte, amikor Frankie tizenhat volt. El akarta adni, de Frankie könyörgött neki, hogy ne. Beleszeretett, amint meghallotta a V8-as morgását a klub előtt.

Az örege a következő születésnapjára neki adta, és Frankie két héttel később levizsgázott. Még mindig megvan a fénykép, amin itt ülnek benne, ő vigyorog, mint aki nyert a lottón, az első alkalom, amikor elvitte a faterját egy körre.

Feltette a New York Yankees baseballsapkát meg az Aviator napszemüveget, aztán kávézók és diszkont elektronikai üzletek mellett elrobogott a Tottanham Court Roadra. Mo Bishara éttermét Saharának hívták, az arany fém táblája csillogott a reggeli napon. Síim szerezte meg a címet az egyik arab sráctól, akivel sakkozott. Frankie nevét nem említette.

Két vendég üldögélt kint vízipipát szívva, amiből rózsavíz és alma édeskés illata szállt. A bárban egy fiatal srác szolgált fel, alá nem lehetett több tizenötnél. Frankie jó cukros kávéért, és egy sarokasztalnál iszogatta, miközben egy újságot lapozott. Megint írtak Jackről, de semmi újat. Csak a negyedik oldalon hozták le. A zsaruk nem tudtak mit mondani. Nem mintha kellett volna. Úgy gondolták, már megvan az emberük.

Frankie nem vette le a baseballsapkát és a szemüveget. Csak egyszer látta Mót egy bárban a Piccadilly mellett, egy partin, ahová

Jack vitte el egy éve. Kezet ráztak, de a köszönésen kívül egy szót se szóltak egymáshoz. Frankie biztos volt benne, hogy Mo akkor se ismerné meg, ha ma kiszúrná, ettől függetlenül nem árt tenni ellene.

Egy óra elteltével, amikor a harmadik kávénál járt, Mo jött be az étterem egyik hátsó helyiségéből. Nem egyedül, egy kopaszodó testőr kíséerte, akinek eperszín anyajegy virított a homlokán, és úgy nézett ki, mintha most nyelt volna le egy vízilovat. Lehetett vagy százkilencven centi, és csak csótányköpéssel keskenyebb.

Mo jóval kisebb dimenziókkal rendelkezett, de köpcös volt, és a fullasztó hőség dacára háromnegyedes bőrkabátot viselt felhajtott gallérral, ugyanolyan fényes feketét, mint a haja. Frankie még jobban a tenyerébe temette az arcát, ahogy elmentek mellette, leültek háttal neki a bárnál, és kértek két eszpresszót.

Mónak durva híre volt. Egy kibaszott farkas volt, az a fajta rohadék, aki élve felzabálja a legtöbb embert. Piti stricik és dílerek egész bandája dolgozott neki. Foglalkozott kurvákkal, fűvel, kokainnal, ketaminnal, herionnal és tablettákkal. Mickey szerint azzal a durva kék cuccal is.

A befolyási övezete északra a Warren Streetig és délre a Great Russell Streetig terjedt. A világ Rileyjai és Hamiltonjai talán nagyobb múltra tekinthettek vissza és jobban szervezettek voltak, de ahogy a Notting Hill, a kínai negyed és Brixton, ez is bevándorlóterület volt, a régi cockney és essexi bandák rég bedobták a törülközőt.

Frankie-nek óvatosnak kellett lenni. Esze ágában sem volt ma beszélni Móval. Főleg nem azzal a gorillával. De ha majd beszél vele, akkor rá fog ijeszteni, hogy biztosan elmondjon mindent. Vagyis úgy kellett csinálnia, hogy Mo ne lássa az arcát, különben kicsinálja.

Úgy gondolta, ma követi és kideríti, hol lakik Mo, aztán majd máskor meglátogatja. Síim már kérdezősködött. A címet nem tudta meg, de azt igen, hogy Mo nemrég vált el, vagyis egyedül él, ami kurvára megkönnyíti az otthoni látogatást.

Frankie kagylózott ugyan, de Mo meg az óriás arabul hadováltak, egy mukkot se értett. Öt perc elteltével újabb fickó jött be. Foltos képű fehér fazon: hátranyalt, lófarokba fogott fekete haj, fényes új ruha és aktatáska, makulátlan Reebok. Megölelte Mót, válaszul

vigyort kapott. Manchesteri kiejtése volt, és Mo is átváltott angolra. Frankie hallgatta, hogy trécselnek, főleg fociról. Aztán a fehér fazon elköszönt és kiment. Az aktatáskát a padlón hagyta.

Szóval szállító. Mi lehet a táskában? Drog? Vagy pénz? Annyi, hogy rendezhetné belőle a klub bérleti díját? Elég. Ez a baj azzal, ha az ember elkezd bűnözőket követni: elkezd bűnözőként gondolkodni is.

Látta maga előtt a matracába rejtett pisztolyt. A golyókat. Ha elkezdi magánál hordani, ki tudja, mi lesz a vége? Ha nála lett volna, amikor Dougie megtámadta, használta volna? Megfenyegette volna vele Dougie-t? Vagy el is sütötte volna? Fasz tudja. Akkor viszont rács mögött lenne már, mint Jack, és akkor mindketten baszhatnak.

Két perccel később Mo és a testőre elindultak kifelé, a nagydarab vitte a táskát. Frankie maradt, nézte, hogy Mo dumál kint a füstölőkkel. Alacsony volt, de volt benne valami, ami miatt a gyalogosok nagy ívben kikerülték.

Végre elindult. Frankie várt tíz másodpercet, aztán követte, kifelé menet lecsapott a pultra egy tízfontost. Jó húsz méterre lemaradva követte Mót. Nem mintha nagyon kellett volna vigyáznia. Mo egyszer sem nézett hátra, láthatóan nem gyanította, hogy követik, valószínűleg fel sem merült benne, hogy bárkinek lenne hozzá mersze.

A következő sarkon jobbra fordult, aztán balra, majd be egy sarki boltba egy csomag cigiért meg egy üveg kóláért. Tíz méter után befordult jobbra egy régi viktoriánus macskaköves utcába, végighúzta ujjait a kobaltnék Aston Martinon, ami az övé lehetett, majd elővette a háza kulcsát.

Kilences szám.

Megvagy, bazmeg.

Frankie hamarosan meglátogatja Mo Bisharát.

14. fejezet

Tommy Riley szeme olyan lassan pásztázta végig Frankiet, mintha az arca minden négyzetcentijét az emlékezetébe vésné. Megint teleszívta tüdejét a rövid, vastag szivarból, aztán ahogy kifújta, az orrából dőlt a füst, és a sötétvörös plafon felé szállt.

– Hasonlítsz rá. Apádra.

A hangja halk és rekedtes volt. Szinte suttogás. A lassú, megfontolt beszéd azt sugallta, hogy még sosem látta Frankiet. Ami persze baromság volt. Mert Riley sokat látta, még az Ambassador első napjaiban, amikor az öregével még barátok voltak.

És mostanában is egy-egy zsúfolt teremben, amikor ugyanabban a bárban kötöttek ki késő éjjel. De hogy beszélgettek volna? Riley évek óta egy szót sem szólt hozzá. Olyan rég, hogy Frankie nem is emlékezett rá.

– Persze nem most, hogy kövér, lestrapált és ősz.

Riley elhallgatott, várta, hogy Frankie hogyan reagál a sértésre. Hát bekaphatja. Nem adja meg neki azt az elégtételt. Frankie kibámult Riley ötödik emeleti ablakán a Soho vöröslámpás negyedére. Nem akarta kiakasztani Rileyt, de nem is azért jött, hogy a seggét csókolgassa. Attól Riley nem tisztelné, csak gyengének tartaná.

– Mint mi öregek mind, nem? – fejezte be végül Riley.

Frankie visszafordult felé. Ez vicc volt, de figyelmeztetés is, hogy ne becsülje alá, kivel van dolga. Ugyanis Riley nem volt se kövér, se lestrapált, se ősz. Olyan volt a mellkasa, akár a söröshordó, bőre barna, akár a tikfa, hátranyalt, drága haja fekete, mint a frissen öntött kátrány. A csúcson volt, szabad volt, azt csinált, amit akart. Semmiben sem hasonlított a faterjára, és ezt mind a ketten tudták.

– Ügy értem, amikor annyi idős volt, mint te – folytatta Riley. – Amikor az egész élet előttünk volt még. Rá emlékeztetsz, Frankie. Ugyanúgy lerí rólad a potenciál. Még egy tisztességes szabót is találtál magadnak.

– Adam of London, Portobello Road – mondta Frankie. A pulóvert és farmert lecserélte az üzleti megbeszéléshez jobban illő kék Mohair öltönyre.

– A híres „Kutyatöke” minőség – mondta Riley.

Frankie bólintott. Riley a szabó kirakatában lévő tábláról beszélt, ami ezzel a kifejezéssel reklámozta, milyen jól fogsz kinézni az öltönyben.

– Egy ideje nem jártam ott – mondta Riley. – De a faszba, nem azért vagyunk itt, hogy trécseljünk, igaz?

– Azért jöttem, hogy Jackről beszéljünk.

– Tudom.

– Védelemre van szüksége. – Nincs értelme szórakozni. A lényegre.

Riley felállt és az iroda túlsó részébe ment, megnyomta a lambéria egyik sarkát. Az kattant, és egy rövid, komor, padlószőnyeges folyosó tárult fel.

– Nézd el a titokzatoskodást, de az asszony satuba fogná a tökömet, ha tudná. Tudod, milyenek a nők.

Intett Frankie-nek, hogy kövesse, és eltűnt az ajtó mögött. Frankie utána ment. Mi a fasz? A folyosó bal oldalát egészfalas üveg tette ki, ami innen átlátszó volt, a túloldaláról, a fényesen megvilágított öltöző felől pedig tükör. A lenti sztriptízbárból egy csomó csaj öltözött és vetkőzött előtte, nem is sejtve, hogy nézik őket.

– Szeretek jó kilátással gondolkodni – mondta Riley.

Frankie csak bámult.

– Választhatsz közülük, ha akarsz.

– Kösz, nem.

– Nem vagy buzi, ugye?

– Nem.

Riley láthatóan amúgy is leszarta. Csak vállat vont és nézte, ahogy az egyik topless lány leül pont elé, a tükörbe néz és elkezd sminkelni.

– Hallom, Dougie Hamilton el akart ütni – szólalt meg Riley.

Frankie bólintott Riley tükörképének. Most látta, hogy a férfi nem is a lányokat nézni, hanem az üvegben őt.

- Célt tévesztett.
- Az ütései is, ha jól hallottam.
- Fel volt zaklatva.

Riley kissé felvonta a szemöldökét. – Csak nem véded? – nézett rá kíváncsian.

- Most vesztette el a feleségét.
- Ne mondd. De nem azért tévesztett célt. Azért, mert te jobb vagy. Hallottam, hogy elintézted, aztán álltad a sarat, amikor az ronda törpefasz Wilson megjelent.

Riley kemény volt, de Frankie kíváncsi lett volna, elmondja-e ezt Bökös Wilson képébe is.

- Én mindig szívesen látom az új tehetséget – mondta Riley.
- Mint az öcsém? – Kiszaladt a száján.

Riley horkantott. – Szóval hallottad, hogy nekem dolgozik?

- Hallottam.
- És a hangod alapján nem helyesled.

Frankie nem felelt. Mit mondhatott volna? Hogy jobb szeretné, ha Jack inkább kezdene valamit az életével?

- Szerinted az öcséd tette? – kérdezte Riley.
- Nem.
- Szerintem se.

Adrenalin zümmögött Frankie-ben. Mit akar Riley mondani? Tud valamit? Van bizonyítéka? Próbált olvasni az arcáról, de az öreg semmit nem árult el. Megint a lányt nézte.

- De valaki bűnösnek akarja beállítani – mondta Riley.
- Valószínűleg az, aki a szegény lány halála mögött áll.

Frankie a tenyerébe vágta a körmét. Óvatosan. Mi van – és isten a tudója, nem akarta elhinni –, ha Jack tényleg Riley utasítására cselekedett, ahogy a zsaruk mondják? Vagy ha Riley egy másik gorillája van mögötte, és Jack valahogy belekeveredett? Akkor Riley

hamis nyomra vezetné, elhítené vele, hogy más a hibás. Ne hagyd, hogy bepalizzon. Csak szerezd meg, amiért jöttél.

– Dougie Hamilton azt mondta, Jacknek annyi – szólalt meg.

– Én úgy tudom, neked is ezt mondta.

– Én tudok vigyázni magamra, de...

– Ne aggódj – vágott közbe Riley. – Gondoskodom róla, hogy az öcséd kapjon erősítést, amint vizsgálatiba teszik. És utána is, ha arra kerül sor. Akármeddig. Én mindig gondoskodom az enyéimről.

„Az enyéimről.” Úgy mondta, mintha Jack a tulajdona lenne, az övé.

– Hogy érti, hogy „ha arra kerül sor”?

– Én azt hallottam, hogy Jack szerzett magának egy őrangyalt, aki a fejébe vette, hogy bebizonyítja, hogy nem csinált semmi rosszat. Ami számomra azt jelenti, hogy be kell bizonyítania, hogy ki tette.

Szóval hallott róla, hogy ő kérdezősködik. Kitől? Mickeytől? Az a seggfej elszólhatta magát, hogy Frankie hadiösvényre lépett és ki altatja deríteni az igazat.

– Ami szép és jó – folytatta Riley –, és abszolút érthető. – Sötét tekintete fúróként hatolt Frankie-ébe. – De azért másképp is lehet nézni.

Mi ez? Riley most el akarja ijesztetni? Nehogy még több bajt okozzon neki? Hát akkor bekaphatja. Ő nem tágít.

– Értem, hogy nem akarsz nekem dolgozni... még. – Riley ismét kemény tekintettel nézett rá. – Meg akarod őrizni a függetlenségedet.

Még.

– Ha megpróbálsz bizonyítani az öcséd ártatlanságát, az eltereli a figyelmet rólam és a szervezetemről, már ami a zsarukat illeti. Sőt, szívességnek tekinteném, főleg az esetleges fennálló tartozásaid fényében.

A klub bérleti díjára gondolt.

– Szóval segít nekem? – kérdezte Frankie.

Mosoly. – Ahogy csak tudok. Emberrel is, ha kell. És ha hallok valamit, neked szólok elsőnek.

Riley használni akarja. Frankie értette, de nem tehetett ellene semmit. Ha ki akarja rángatni Jacket ebből a szarból, minden segítségre szüksége lesz.

Megszólalt Riley csipogója. Eltakarta Frankie elől a kijelzőn futó vörös üzenetet.

– Technológia. Hát nem okos jószág? – vigyorgott. – Telefonálnom kell. Gyere, kikísérlek.

Visszavezette Frankie-t az irodájába, majd az íróasztala mellett az ajtóhoz kísérte.

Odakint várt az egyik gorillája. Egy nagydarab tag, akiből Frankie kinézte, hogy szórakozásból kismacskákat kínoz.

– Kísérd ki, Arthur – mondta neki Riley. – És ha útközben bármi megtetszik neki, a ház vendége.

Úgy értette, hogy whisky vagy nő.

Riley kezét nyújtott. Frankie egy pillanatig habozott, de aztán megrázta. Még mindig nem bízott benne, bogárszarnyit sem. Arra sem fogadott volna, hogy nem volt köze a lány meggyilkolásához. Ennek a játéknak lehet olyan része, amit Frankie még csak nem is ért.

15. fejezet

A Tommy Rileyval való találkozó után haza akart menni, de nem bírta. Túl stresszes volt. Beugrott a De Hemsbe a kínai negyed mellett. Felhajtott két korsó Oranjeboomot. Hipp-hopp. Aztán várta, hogy a pia átmossa, lenyugtassa a kalapáló szívét.

Riley miatt vert annyira. A fickó az idegeire ment. Frankie azt hitte, hogy kiállt magáért, hogy Riley egyenlőként kezelte, amíg ott volt. De már nem volt benne biztos.

Még...

Nem tudta kiverni a fejéből azt, ahogyan Riley mondta. Azért ment, hogy Riley segítségét kérje, de Riley valahogy megfordította a dolgot. Kitekerte. Mi a fene történt? Akkor most már ő is Rileynak dolgozik? Ebbe ment bele?

Rágyújtott és a tükörképét bámulta a bár mögötti tükörben. Ha ennek vége, minden kapcsolatot megszakít a rohadékkal. Látta, mi történt Jackkel, hogyan beszippantották. És nem csak az alvilág züllött pompája, a drogok meg a csajok. Nem, az tart bent, hogy a Riley-félék mindent megtesznek, hogy ne szállhass ki.

Kért még egy korsóval. Rágcsát is. Nassolás közben fél szemmel az ajtót figyelte. Kockázatos itt lenni a Sohóban. Egyedül. Kiszúrhatja Hamilton egyik embere. Vagy egy aljadék díler vagy spicli. Elég egy telefon, és Hamilton egész bandája itt terem, hogy befejezze, amit Dougie elkezdett a klub előtt.

Hát csak próbálják meg. Frankie megropogtatta az öklét. Amúgy is szívesen megütne valakit. És le van szarva, az lesz, aki Tommy Riley szeretné, hogy legyen. Megoldóember. Mert kurvára ideje elrendezni ezt a szart.

Letépte a cigicsomag hátulját, a zsebéből kivett egy Ladbrokes tollat, és leírta: „Mo”. Tessék. Egy döntés kipipálva. Elmegy Móhoz megtudni, amit az tud. Persze túl szép lenne, hogy esetleg van egy durva cucca, amitől bekattan és elájul az ember. Hogy Szíves Üdvözlettel talán, de csak *talán* használhatja ezt, és beszámíthatatlanságra hivatkozva csökkenthetik Jack büntetését.

Frankie a tükörképére meredt. Gyerünk, gondolkodj. Ennél többre is képes vagy. Mit tudunk még? Mit tudsz kideríteni? Mit *tehetsz!* A tollat bámulva látta maga előtt Jacket a klub előtt. A sok vér. A megrettent hangja a rögzítőn.

Ha nem Jack tette azt, amit állítólag tett, akkor mi a fene történt azokban a kiesett órákban, miután elköszönt Mickey Flynntől és felébredt a csuromvér ágyban?

Frankie az „a lány” szóval folytatta a listát. De ki a fene az a lány? Hogy a fenébe találja meg?

„Lakás”. Ezt is leírta. A zsaruk már körbeszimatoltak ugyan Jack kérésében, de legfőbb ideje volt, hogy ő is megtegye.

„Személyes?” Ezt is hozzátette. Mi van, ha annak, aki megölte Susan Tilleyt, semmi köze a Riley és Hamilton közti háborúhoz? Mi van, ha egy volt pasija? Vagy kollégája? Ha egy elmebeteg? A zsaruk egyáltalán utánanéztek ennek? Talán igen, talán nem. Vagyis neki kell. Vagy nem kell, mert mennyi a valószínűsége, hogy egy ilyen alak képes lenne Jackre kenni? Hogyan lopná el a kocsiját? És hogyan nyomná fel a lakásában? Ida valaki tényleg bepalizta Jacket, annak voltak kapcsolatai. Volt tudása. Vagyis egy profi.

„Miért Jack?”, írta le. Mert ha nem Jack tette, akkor az, aki rákente, kifejezetten őt választotta.

De ki?

És *miért!*

Frankie nem értette.

Még nem.

A papírt összehajtva a hátsó zsebébe dugta, és elindult haza. Menet közben nem nézett be a klubba. Csak Jack lakása járt az eszében, és az, hogyan jut be.

Otthon levette az öltönyt. Fasz tudja, a zsaruk milyen állapotban hagyták a lakást. Jézus, akár még tele lehet vérrel. Felvette a kapucnis pulóvert, farmert, baseballsapkát és edzőcipőt, majd megnézte magát a tükörben. Névtelen volt, egy senki, ami tökéletesen megfelelt a célra.

Várjon még? Csak a piától lett türelmetlen? Nem. Jó lépés, hogy bemegy. Csinálni valamit, bármit, mindent, amit tud.

A hűtőből kivett egy sört, és benyalta. Jobban bírja az egészszet pár sör után. Megnyugtatja. Eszébe jutott a pisztoly a matracban. Vigye azt is a biztonság kedvéért? Még azt se nézte meg, hogyan kell megtölteni. Egyelőre itt hagyja.

A mandzsettagomb dobozból kivette Jack lakásának pótkulcsát, de a kocsikulcsát ott hagyta. A betöréshez nem sok ez a spicc, de a vezetéshez igen.

A klub előtt leintett egy fekete taxit, és mondta a sofőrnek, hogy vigye a Warren Street-i metróhoz. Onnan gyalog ment Jack háztömbjéig, a fejébe húzva a sapkát, hátha a zsaruk még bent dolgoznak. Nem akarta, hogy szimatoláson kapják.

A főbejáraton ment be. Itt már nem kellett aggódnia biztonsági őr vagy kapus miatt. Lerobbant hely volt, a padlócsempék ragacsosak, koszosak, a falakon nyirokfoltok.

A harmadikon, egy koszos folyosó végén volt Jack ajtaja. Rendőrségi szalag borította, ami megtiltotta a belépést. Le van szarva. Ha leragasztották, akkor úgyszincs bent senki, nem igaz? Különben sem betörés. Családtag, a kurva életbe.

Félrehúzta a szalagot, és a zárba csúsztotta Jack kulcsát. Az ajtó nyikorogva nyílt. A zsanérra ráférne az olajozás. A villany le volt kapcsolva, de nem volt szuroksötét, csak homály. A nappaliba a függöny résén át beszivárgott az utcalámpák narancssárga izzása.

Gyorsan belépett, és betette maga mögött az ajtót. Jézus. Befogta az orrát meg a száját. Valami búzlött. Nagyon búzlött.

Pár pillanatig várt, hogy a szeme hozzászokjon a homályhoz, és fülelt. Nem hallott semmit. Nincs itt más, csak ő. Átment a nappaliba. Gyorsan kinézett a függönyök között. Két kapucnis alak baktatott el az utcán. De valami felkeltette a figyelmét. Fényvillanás egy szemközt parkoló sötét kocsiban. Az egyik pillanatban ott volt, aztán már nem.

Valaki figyel a lakást? Valaki cigire gyújtott? Valaki, akinek köze van ehhez? Bűnöző vagy zsarú? Vagy csak paranoiás? A túl sok

pia. Figyelt tovább. Nem látott több pislákolást. Talán csak valami tükröződött. Nyugalom. Csigavér.

Behúzta a függönyt, a lámpát kereste a komódon, aminek ott kellett lennie. Megtalálta. Felkapcsolta. Jó gyenge égő. Elég, hogy lásson, de ahhoz remélhetőleg nem, hogy az egész kerület tudja, hogy itt van.

Megborzongott. A lakás igazi szemétdomb volt, még inkább, mint pár hónapja, amikor itt járt. A zsaruk láthatóan alaposan feltúrták. Kihúzott fiókok. A padlószőnyegen papírhalomok. Isten tudja, milyen tiltott szereket találhattak. Jack marihuána növényéből csak nedves kör maradt a tévé mellett. Bizonyítéknak vihették el. Mit találhattak még? Kokaint? Azt a speedet?

És ő mit keressen? Ügy érezte, az a helyes lépés, ha idejön, de most, hogy itt volt, sejtelve sem volt, hol kezdje. Végignézett Jack kevéske holmiján: a videó, egy törött gitár, a falon az aláírt és bekeretezett Arsenal poszter.

Csak nézz. Keres valamit, bármi szokatlant. Valamit, amiből érthető lesz Jack meséje, hogy felébredt és fogalma sem volt, hogy a faszba került haza, kivel volt.

A nappaliban semmi sem keltette fel a figyelmét. Minden ismerősnek, normálisnak tűnt. Ezen tényleg meglepődik? Ha volt bármi szokatlan, azt a zsaruk tutira elvitték. Csak pocsékolja az idejét?

Visszanézett az előtérbe nyíló ajtóra. A túloldaláról a háló ajtaja bámult rá. Ott. Snaresby szerint ott volt az igazi rumli. Frankie még nem bírta szembesülni vele. Inkább átment a konyhába.

Itt tízszer erősebb volt a bűz. A hűtő ajtaja tárva volt, halkan zümmögött, kísértetiesen világított. A rekeszeket is kihúzták a zsaruk. Mit kerestek? A gyilkos fegyvert? Drogot? Valami mást?

Egy vödör olvadt vaníliás Háagen Dazs állt a pult közepén a hűtőtől jobbra. Öcsi kedvence. A trutyiból még kiállt a teáskanál, Jack nyalakodás közben egyszerűen visszatette a mélyhűtőbe. A mosogatóban egy fél csomag boltimárkás hal meg egy üres mirelitborsó zacskója. Mélyhűtött hamburgerek. Az oldalsó pulton

egy elvitelre kért curry maradványai. Körülötte részeg dongók battyogtak körbekörbe, túlságosan bekajáltak, hogy elrepüljenek.

Frankie kinyitotta a mosogató feletti ablakot, és beszívta a friss levegőt. Rohadt zsaruk. Szemét köcsögök. A zsírfoltos mikro mögül kivett egy fél üveg vodkát, és meghúzta. Aztán nekilátott rendet rakni, az egyik nyitott fiókból kivett egy szemeteszákot, a rohadó kaját kézzel belesöpörte, megtisztította és letörölte a felületeket.

Végül megfordult és a folyosón át a szobaajtóra nézett. Megint meghúzta a vodkát. Csináld. Menj már be, bazmeg. Ha már itt vagy, nem hagyhatod ki.

Amint belépett, újabb bűz csapta meg. Hányás. Befogta az orrát. Nyál ömlött a szájába. Felkapcsolta a villanyt, és elfintorodott. Vér. Mindenhol.

Akkor meglátta, mivel ütötte meg a nő. A bal kezében szorongatott gumibottal. A kihúzható fajta, amit el lehet tenni egy kabátzsebbe vagy retikülbe. A nő szabad kezével a kis fekete bőrizébe nyúlt, ami a vállán lógott. Mit keres? Frankie megpróbált odébb hengeredni, de nem bírta. Kurvára fájt.

Felnézett és látta, hogy a nő egy adóvevőt fog. Nem fegyvert. Kurva nagy mázli. És nem is akármilyen adóvevőt. Zsaru adóvevőt. Kurva nagy pech. Most már emlékezett a zöld szemre. Az Ambassadorban látta. Ő hozta Snaresbynek a házkutatási parancsot.

A nő egy pillanatra sem vette le róla a szemét, bekapcsolta a rádiót. Sztatikus zöreje. Kurvaélet, elkapták. A nő mindjárt bejelenti.

– Kérem... – Elvette a kezét az arcáról, és hátratólta a sapkáját. – Várjon, nem vagyok betörő... vagy mi... én...

Jézus – tágult nagyra a nő szeme. – Frankie. Sajnálom, nem tudtam, hogy te vagy az.

16. fejezet

Frankie bebicegett a Starlight Caféba a sarkon, és megvárta míg Sharon Granger mindkettejüknek kér kávét, neki tejjel és három cukorral, magának olyan feketén, akár a haja.

Sharon Granger. Frankie a fejét ingatta. Már akkor ismerős volt neki, amikor az Ambassadorban látta, csak a stressz miatt nem ismerte fel. De most már emlékezett rá. A suliból. Érettségi előtt. Öt éve. Egy kurvára másik világ.

– Csak röviden, jó? – mondta Sharon, ahogy leültek egy csendes sarokasztalhoz, ami az utcáról nem látszott. – Nagy bajba kerülhetek, csak mert beszélek veled, érted?

Frankie értette. Ő a főgyanúsított bátyja abban az ügyben, amiben Sharon nyomoz. A vele való bratyizás komolyan árthat a karrierjének. Talán teljesen el is vághatja.

– Ugyanez áll arra, hogy nem jelentettelek be – tette hozzá a lány –, de látszott, hogy nagy fájdalmaid vannak. Csak látni akartam, hogy jól vagy-e, oké?

Frankie bólintott, pedig a golyói még pokolian sajogtak. Sharon elmosolyodott, láthatóan megkönnyebbült.

– Tudom, hogy nem vagy rossz ember, Frankie. És nem akarom, hogy rosszabb legyen neked, mint amilyen.

– Kösz, ezt értékelem – mosolyodott el.

– Mit mosolyogsz?

– Ki hitte volna, hogy pont te leszel zsaru.

– Pont én?

– Hát az világos volt, hogy én nem leszek.

Iskolai verekedő, cigiző, világfi, Bernie James fia: az East End-i suliban senki nem várta, hogy Frankie James élete sima lesz.

– Szerinted jobb lenne, ha mást csinálnék? – Sharon elővett a retiküljéből egy csomag Silk Cutot, és rágyújtott.

Frankie-nek eszébe jutott a kocsis Jack lakásával szemben, a benne bujkáló cigiző. Sharon lehetett? Figyelte, ahogy betör? Ezért

ment fel Jack lakásába? Vagy más miatt?

– Talán.

– Miért? – kérdezte Sharon.

– Három oka van. Történelem, angol és művészet. Jeles voltál. Bármilyen lehettél volna.

A lány még mindig nem gyújtotta meg a cigit. – Emlékszel, miből érettségiztem?

Frankie érezte, hogy elpirul. Bassza meg. Túl sok info. Kortyolt a kávéból és elfintorodott, ahogy égette a torkát. Még mindig spicces. Ideje kijózanodni.

– Veled jártam angolra és történelemre, nem? És azért emlékszem a művészetre, mert az öreg Mr. Hayden állandóan díjakat adott át neked. Mindig azt hittem, majd egy galériában fogsz dolgozni, vagy valami.

– Emlékszem, hogy leléptél – gyújtott rá végre Sharon. – Még az év vége előtt. A vizsga előtt.

A faterját nem említette. Nem kellett. Világosan látszott az arcán, hogy rá gondol, hogy milyen kibaszott nagy dolog volt a suliban, amikor az öreget lekapcsolták.

– Nem gondoltál rá, hogy befejezd a sulit?

– Á. – Frankie elmosolyodott. – Mr. Hayden szerint túl öreg vagyok. És nem hiszem, hogy feljönne rám az egyenruha.

– Haha. – Igazi mosoly. – Komolyan beszélek. Sose akartad befejezni? Mert ha jól emlékszem, te is elég okos voltál.

Frankie a fejét rázta. – Lefoglal a klub. – Látta magát, ahogy a vécéket takarítja. Látta Sharont a razzia alatt, ahogy Snaresby elküldte teáért. A két lihegő rendőrt, Tutyikát és Mutyikát, akik tudomást sem vettek Sharonról.

– Csak pasi kollégáid vannak, ugye? És mind jóval idősebb is nálad.

– Ilyen a rendőrség. Egyelőre.

– Úgy mondd, mintha változtatni akarnál rajta. Nagyon helyes. – Nem végezne rosszabb munkát, mint azok a disznók. De megtartotta magának a véleményét.

– Egy gyorsított graduális programban vagyok, aminek az a célja, hogy fiatalítsák és modernizálják a rendőrséget v mesélte Sharon. – A fizetés jó. A nyugdíj is. Nem rossz állás egy olyan recesszió idején, mint amibe pont belesétáltunk a suliból. És sokkal izgalmasabb, mint egy galériában dolgozni, azt mondhatom.

Izgalmasabb. Ahogyan mondta. Nem tetszett neki, hogy Frankie azt hitte, biztonságos művészpályára vágyik. Abból, ahogy elbánt vele Jack lakásában, ez teljesen jogos.

Sharon a kávéját szűrte. Volt egy gyűrűje. Aranyba foglalt gyémánt. De nem a gyűrűsujján.

– Szép kő – jegyezte meg Frankie.

– Kösz.

– Családi ereklye? – Nem tűnt elég réginek, de nem akart egyből rákérdezni, pasitól kapta-e.

– Nem.

Szóval van valakije. Nem meglepő, viszont a sulihoz képest meg az. Akkor híresen magának való lány volt. Frankie sok haverja megpróbálta felszedni, és mind csúnyán leégtek. Az elutasítás miatt pedálgépnek nevezték, de csak a háta mögött. Frigidnek. Vagy lesbinek a haja miatt, ami még rövidebb volt, mint most. Frankie mást látott a lányban. Abból, ahogy tanult, ahogy koncentrált, azt vette ki, hogy ki akar kerülni onnan. Frankie is keményen dolgozott a haverjai háta mögött. Akkoriban nem is különböztek annyira.

– És te? – kérdezte Sharon. – Neked van valakid? Mindig lógott a karodon egy csaj.

Meglepte, hogy Sharon észrevette. Emlékei szerint rá se nézett.

– Ki a szerencsés pasas? – kérdezett vissza a gyűrűt bámulva Frankie.

– Nathan.

– Ő is zsaru?

– Bankár. Az egyetemen találkozunk. Durhamben. Közgazdaságból csinálta a másoddiplomáját. Én történelmet tanultam.

Durham Egyetem. Az egyik hely, amire Frankie igyekezett nem gondolni. Egy nyílt napon megnézte. Pár hónappal azelőtt, hogy a faterjával elkezdődött a balhé. Ha másképp alakul, ő is tanulhatott volna ott.

Sharon arca megkeményedett, ahogy elnyomta a cigarettát. A retiküljébe nyúlt.

– Hé – emelte fel a kezét játékosan Frankie. – Mit dugdosol ott, pisztolyt? Gázsprayt? Két Rottweilert?

Újabb mosoly. – Már bocsánatot kértem, amiért bántottalak. Ha tudtam volna, hogy te vagy, nem ütlek meg. Vagy nem ennyire.

– Ezt mondd a gyerekeimnek, akik nem lesznek.

A lány elővett egy csomag rágót, és bekapott egyet. Homlokáról hátratúrta a haját, és Frankie jó ideje először láthatta az egész arcát. Eszébe jutott, hogy nézett ki a suliban. Elsőben egyből felfigyelt rá. A rajzteremben, az ebédlőben. Sharon néha visszaneézett az apja ezüst Volvójából, ahogy ő meg Jack hazafelé tekertek a lestrapált BMX-ükön. Vagy talán csak képzelte.

– Figyelj, Frankie, többet ne menj oda, jó? Legalábbis amíg nem szólnak. Még mindig tetthely.

– Persze – mondta, de nem gondolta komolyan.

– Tudom, hogy csak azért mentél, mert meg akarod érteni...

– Ja. – Hirtelen eszébe jutott Jack és hogy milyen hangot adott a tetőn. Hirtelen eszébe jutott, miért is van itt. – Pont azt csináltam. Mert amit ti csináltok, amit ti gondoltok, annak semmi értelme.

– Tudom, hogy nehéz neked, Frankie, de bíznod kell bennünk.

– Mondj meg nekem valamit – hajolt előre. Próbált halkán beszélni, nem kiabálni.

– Mit?

– A vér.

– Mi van vele?

– Ha Jackről került oda, mert véres volt, amikor hazaért, ahogy ti mondjátok, akkor miért hagyta ott? Miért nem takarította fel?

– Mert... mert be volt állva valamitől...

- Ez kérdés?
- Nem. Ez az egyetlen, ami...
- Aminek van értelme?
- Ami logikus. Ami stimmel. Az öcséd drogozik, Frankie, ezt tudnod kell. Találtunk a lakásában kokaint, fűvet...
- És még? - A kék speedre gondolt.
- Mást nem.

Nem. Vagyis marad Mo. Erre csak ő gondolt.

- Nézd - győzködte Sharon -, meg kell értened, hogy akikkel az öcséd lóg, amikbe talán belekeveredett... lehet, hogy csak túlvállalta magát. Talán azért csinálta, mert nem volt választása.

Szíves Üdvözlettel is azt mondta, hogy a zsaruk ezt nyomatják. Hihető. Mondjuk. De kurvára nem igaz.

- Vagy talán nem is ő tette. - Frankie magára parancsolt, hogy levegőt vegyen. - Nem emlékszel az öcsémre a suliból?

- Nem. Vagyis az arcára emlékszem, de két évvel alattunk járt. Nem ismertem.

- Akkor hadd mondjak valamit róla. Feltűnősködő volt, igaz. Az elejétől, kiskorunktól. Egy bohóc. Vicces, érted? Kereste a figyelmet. És igen, néha hülyeséget csinált, hogy megnevetesse az embereket. De aranyos gyerek volt. Vigyázott a kisebbekre. Sose kötekedett. Ha gúnyolódott is, csak magát gúnyolta ki. És jó testvér volt. Volt sok szar évünk. Anya után. Apa után. Összetartottunk. Mindig mosolygott, akármilyen nagy lett a szar. Tartotta bennem a lelket. Egész mostanáig. És még akkor is... még ha meg is változott benne valami az utóbbi pár hónapban, senki nem változik akkorát, abból a gyerekből egy olyan szörnyeteggé, amilyenek ti akarjátok látni.

- Nem arról van szó, hogy „akarjuk”, Frankie. Ez a helyzet.

- Nem ez. Ti meg akarjátok oldani ezt az ügyet, és nektek Jack a megoldás. Meg a vér. Szépen megoldják. És pont ezért baromság. Mert túl egyszerű. Mert kurvára nem igaz.

- Nézz szembe a tényekkel - számolta az ujján Sharon -, ott a biztonsági kamera felvétele, ahogy a házhoz hajt...

– Nem. A felvétel, hogy *valaki* az ő kocsijával a házhoz hajt, *valaki*, aki nem ő.

– .. ott a vér rajta és a lakásában. Azt még nem tudjuk bizonyítani, hogy *miért* tette, de megígérhetem, Frankie, hogy fogjuk.

– Ha annyira be volt állva, amikor visszatért a gyilkolásból, ahogy mondd, akkor hogyhogy nem volt vér a lakásban máshol, csak a hálóban?

– Mi?

– Így van, nem? – Csak egy megérzés volt, de már tudta, hogy igaza van. – Nem ti takarítottátok fel a folyosót, a konyhát meg a nappalit, ugye? Mert ott nincs egy csepp vér sem. És fogadok, hogy még a kilincsen sem. Ugye?

– Nem, de a kilincsről letörölhette. Vagy talán elkezdett takarítani, csak kidőlt. A fürdőszobában találtak egy vödröt. Több flakon tisztítószer. A lefolyóban vérnyomokat.

– Te voltál már betépve, Sharon? És nem egy szippantás jointra gondolok egy partin. Voltál totál elszállva minőségi cucctól?

– Nem.

– Akkor hadd áruljak el valamit. Ha valaha megteszed, garantálom, hogy az utolsó, amire vágysz, hogy lefeküdj és elaludj.

Sharon elkapta a tekintetét, de későn. Frankie látta a szemében a riadalom, a kétely villanását.

Csend lett. Frankie hagyta nyúlni.

– Volt vér a kilincsen – szólalt meg Sharon –, de a belsőn.

Frankie akaratlanul horkantott. – Ami reggel is odakerülhetett. Kifelé menet. Amikor elment, amikor menekült. Nem előző éjjel, hazafelé.

– Te tényleg nem hiszed, hogy ő volt?

– Szerintem felültették.

– De hogyan?

– Még nem tudom. Azt se hogyan, azt se, miért. De tudod, mit?

– Mit?

– Tudom, hogy valahol mélyen te is így gondolod, tudom, hogy ez az úgy szerinted se olyan evidens, mint amilyenek kikiáltjátok. Ezért jöttél vissza ma éjjel. Magad. Sötétben. Erősítés nélkül. Snaresby nélkül, vagy ki akar annyira bokrétát kötni erre, az öcsémre verni a balhét.

Eszébe jutott, Snaresby hogyan lekezelte Sharont, és a harag, ami a lány szemben fellobbant. Arra is emlékezett, amit Szíves Üdvözlettel mondott, hogy Snaresby és a szülei valaha barátok voltak, még mielőtt Snaresby zсарu lett. Eszébe jutott az örege képe, amikor elmondta neki, hogy Snaresby vezeti a nyomozást.

– Apro pó, Snaresby – tette hozzá. – Te se szereted jobban nálam. Sharon erre nem szólt semmit.

– Nagyon jól tudod, hogy ő abban a pillanatban elkönyvelte az öcsémet bűnösnek, amint meghallotta, hogy menekül. Attól függetlenül, miért vagy ki miatt.

A lány álla megfeszült. – Nem, én ezt nem tudom. És te se tudhatod. – Felállt. – Tudtam, hogy rossz ötlet ez. Nem lett volna szabad idejönnöm. Nem lenne szabad beszélnünk. Az ügyről nem. A főnökömről sem. – Sötét szemével haragosan meredt rá. – De mondok valamit, Frankie. Akármit gondolsz Snaresbyről vagy a zсарukról általában, én nem vagyok ellenség. Csak a munkámat végzem. Csak azt csinálom, amit helyesnek gondolok.

– Várj.

De Sharon nem várt. Az ajtó felé indult. Frankie utána sietett, a járdán érte utol.

– Sajnálom – ragadta meg a lány karját.

Sharon addig nézett Frankie kezére, amíg el nem engedte.

– Nem úgy értettem, hogy minden zсарu korrup t – magyarázta Frankie –, vagy te vagy korrup t, vagy szарul végzed a munkádat. Csak... azt komolyan gondolom, hogy nem Jack tette, hogy többről van itt szó, mint aminek látszik.

– Én meg komolyan gondoltam, hogy ne beszéljünk erről többet.

– És nem is fogunk.

Tudta, hogy ha megpróbálná, a lány sosem állna vele szóba. És azt nem akarta. Mert hitt Sharonnak. Ő nem olyan, mint a többi disznó zsaru. Őt tényleg érdekli az igazság.

– Nem beszélünk többet az ügyről, ígérem. De hadd hívjak legalább taxit – intett le egyet. – Hogy megköszönjem a kávéért és azt, hogy nem dobtál fel. Hacsak nem kocsival jöttél.

– Nem. De fizetem, kösz – szállt be Sharon.

Becsapta az ajtót és mondott valamit a taxisnak. Az ablak lesiklott, Sharon kinyúlt és egy névjegyet adott Frankie-nek.

– Nem azt mondom, hogy hívj, sőt, azt mondom, ne hívj, de ha valamit megtudsz, azt tudasd velem.

Nem is várta meg a választ, elfordult és biccentett a taxisnak. Aztán a taxi kikanyarodott a padkától, és Sharon eltűnt.

17. fejezet

Amikor ötven méterre kiszúrta az Ambassador Club neonrózsaszín tábláját, elég elmosódottan látta. Az utolsó két Jack Daniels a Pillars of Herculesben hiba volt. Picsába, bárcsak már ágyban lenne. Aludna.

Fájt a feje a sok gondolkodástól. Nem tudta kiverni a fejéből Sharon Grangert. Állandóan maga előtt látta, ahogy elhajt a taxiban. Nem nézett vissza, nem úgy, mint a suliban. Ez mit jelent? Hogy slussz-bassz? Sose látja többet?

Amikor a lány elment, visszasétált Jack házához. Sharon azt mondta, nem kocsival jött, és Frankie megint eltöprengett, hogy akkor mit csinált egymaga a sötétben. Amikor rákérdezett, a lány nem válaszolt. Azt viszont nem tagadta, hogy kétségei lennének.

Arra is kíváncsi volt, hogy ha nem kocsival jött, akkor ki a fasz volt abban a kocsiban a lakással szemben? Mire visszament, a kocsi már eltűnt. Tíz csikket talált a csatornában ott, ahol parkolt. Aki benne ült, órákig várakozhatott.

– Bocs, haver – szörcsögte most, ahogy majdnem átesett egy hajlesz lábán.

A tompa válasz karton- és takaróhalom mélyéről jött. Frankie továbbment, aztán megtorpant. A zsebébe túrt, visszatolatott és letérdelt.

– Tessék – nyújtott egy tízfontost.

Vékony, fehér kéz nyúlt ki a szürke takaró alól, és elvette. Újabb tompa szavak. Lehetett „kösz” vagy „húzz el”. Frankie egy sápadt arcot látott fekete kapucni alatt. Fickó vagy csaj? Nehéz megmondani. De fiatal. Tragikusan.

– Van egy klubom, az Ambassador, látod? Itt egy köpésre. Ha tető kell, ha esik vagy valami, csak kopogj be, jó?

Semmi válasz. A szempár némán figyelte.

– Jól van, haver. Légy jó. – Frankie megpaskolta a takaróhalmot, aztán bizonytalanul feltápászkodott.

Picsába, de benyomott. Mindegy, mindjárt otthon van. A klub világító táblája az utcára mutatott, és elmosolyodott, eszébe jutott Vegas, és amikor a szüleivel először járt ott. Olyan '82 vagy '83 lehetett. Mielőtt szétmentek. Mielőtt az öreg átvette a klubot.

Valahonnan egy rahedli pénzt szereztek. Valami nagy ingatlanbuli, amiben az örege besegített. Életükben először voltak eleresztve anyagilag. Nem volt több olcsó vonatozás Skeggie-be vagy Brightonba, a James család csak úgy „kiruccant” flancos európai városokba: Barcelonába, Párizsba és Rómába. És még távolabb. Az államokba. New Yorkba és Vegasba.

Szép idők voltak. És nem csak ez változott. Az anyja már nem aggódott, hogy mennyi vizet használnak el fürdéshez, és Heinzet meg Smirnoffot vásárolt, nem Tesco meg Asda cuccokat. A faterja lecserélte a farmerjét meg a pólóit Paul Smithre, Ben Shermanra és Kay-Banre. Akkor vette ki az Ambassadort is. „Jó móka.” Frankie emlékezett, hogy ezt mondta. Mintha hóbortos ötlet lenne, és csak azért csinálná, mert megteheti.

Az anyja is megváltozott. Mindig is szép volt, természetes szépség, akit rongyokban is megnéznak, de akkor igazi bombázó lett. Designer ruhák és drága frizurák. Emlékezett, hogy megnézték más arcok is. És emlékezett, hogy az apja is észrevette ezt. Már akkor tudta, hogy ez kurvára nem lesz tartós.

Frankie sóhajtott, végre odaért a klubhoz, és hirtelen teljesen leeresztett, kimerült. A kulcsa után tapogatott, de akkor valamin megakadt a szeme. Odabent nem égett a villany.

Rohadt élet, mennyi az idő? Az órájára nézett – az örege órájára, az egyetlen értékre, ami megmaradt a szép időkből –, és látta, hogy már fél egy. Baszki. Azt mondta Síimnek, tizenegyre visszaér.

Amint odaért az emeleti lakásba vezető lépcsőhöz, látta, hogy baj van. A biztonsági kamera árulta el: rossz irányba nézett. Valaki elforgatta, felfelé. Egy erős valaki, aki meghajlította a konzolt. Az ajtó zárját is felfeszítették.

Lesietett, ki az utcára a klub főbejáratához. Amint elforgatta a kilincset, a szíve rákapcsolt. Nem volt zárva. De miért nem? Bassza meg. Síim mindig bezárta, amikor maga zárt.

Közel hajolt, jobban megnézte az ajtót. Nem törték be. Akkor aki az oldalsó bejáraton behatolt, itt jött ki és már elment?

De ki a fene? Síim biztos nem.

Hívjon valakit? A zsarukat? Nem. Egy szart. Őket nem akarta itt látni. Nem akart még jobban a radarjukon lenni. Főleg ha a betörő úgylis elment.

Csak nyugi. Óvatosan kinyitotta az ajtót és belépett. Nem nyúlt a villanykapcsoló felé, ami jobbra volt. Még nem. Fülelt. Úgy ismerte a helyet, mint a tenyerét. Hallotta az óra ketyegését a bár felett, a szivárgó vécéartály távoli sziszegését. De mást nem. Semmit.

Szeme kezdett hozzászokni a kívülről beszűrődő gyér fényhez. Nem hallott senkit, nem látott senkit. Egy autó hajtott el odakint, a reflektora a repedt ablakokon keresztül végigsuhant a helyiségen, hosszú árnyakat vetett az asztalokra, de így sem látott senkit ólálkodni idebent.

A kassza a bárpult közepén állt. Arra szegezte tekintetét, ahogy lassan megindult, hagyta, hogy az ajtó sziszegve becsukódjon mögötte. Síim nem felejtette el a bevételt a széfbe tenni? Persze hogy nem. Még pár lépés, és kiderül.

De akkor... picsába, megbotlott, és majdnem elesett. Nekiántorodott az egyik asztalnak. Basszameg. Hülye részeg. Megdörgölte a szemét. Könnyezett. Az egész terem elmosódott. Szípigott. Jézus, még a Jack Danielst is érezte a leheletén.

Még mindig nem látott. A zsebébe nyúlt az öngyújtóért. Nem akarta megkockáztatni, hogy felkapcsolja a villanyt. Még nem. Hüvelykujjával elkezdte forgatni a kereket, hogy szikrát pattintson.

Aztán megállt. Mert... a picsába, a bűdös kurva picsaszagú életbe... nem Jack Daniels szagot érzett. Annál sokkal de sokkal halálósabbat. Benzint. Borzongás futott végig a hátán. Jézus, hát ezért könnyezik. Kifelé, de azonnal.

Halkan, lassan az ajtóhoz hátrált. Finoman, nagyon finoman a kilincsért nyúlt és elforgatta. Lassan kinyomta az ajtót, levette a kabátját és kitámasztotta az ajtót. Hadd jöjjön be a hűvös éjszakai levegő.

Akkor meglátta. Az utcalámpa széles borostyán fénycsíkjában, ami most benyúlt a terembe. Ott. A középső asztalon. Egy húzliteres benzineskanna. Nagy levegő. Nyomás. A gyomra összeszorult, ahogy odaindult. Nyitva van? Igen. Bassza meg. Nincs rajta a kupak. Fent az asztalon. És még valami. Mi a fasz? Egy darab papír. Azon is valami. Egy szál gyufa.

A papíron feketével gépelt üzenet:

Egy gyufa. Ennyi kell. Szállj ki. Amíg lehet.

18. fejezet

Frankie-nek nem volt választása, másnap reggel nem nyitotta ki a klubot. A tükörképére pillantott a régi Guinness tükörben a falon a bejárat mellett, és igyekezett nem öklendezni. Nem csak azért, mert az éjjeli Jack Daniels-szag visszatért, hanem a bűz miatt. Nem takaríthatta fel. Addig nem, amíg a zsaruk ki nem szállnak.

Nyolc óta, majdnem két órája ült itt öltönyben, bekapott két aszpirint és egy baconös szendőt, várta, hogy múljon a másnaposság. Azt hitte, eddigre már ideérnek a zsaruk. Éjjel telefonált és bejelentette, mi történt. Arra számított, hogy azonnal jönnek, de lerázták.

Most már szinte azt kívánta, bárcsak fel se hívta volna őket. Láthatóan élvezik, hogy szórakoznak vele és váratják. Telefonáljon megint, hogy felejtsek el és menjenek a picsába? És inkább kitakarítson? Nem. A marmonkannát nézte a sznűkerasztalon, és meg akart ütni valamit vagy valakit. De énje egy része azt kívánta, bárcsak a zsaruk kapnák el ezt a görényt.

Halkan felnyögött. Ezért is utált inni, ezért utálta magát, amikor iszik: nemcsak mert részegen rossz döntéseket hozott, hanem mert a másnap is rossz hatással volt a döntéshozó képességére.

Síim, aki mellette ült a kopott bőr szófán, azt mondta, ő nagyon ritkán másnapos. Ez az egyik előnye, ha valaki totál alkoholista, állította, noha Frankie szerint inkább azért, mert Síim ritkán józanodott ki teljesen.

Az utcára néző ablakokat teljesen kitárták. Éles napfény ömlött be, vele lefolyószag és forró kátrány bűze, utóbbi az utcai kátyúzástól. Egyik sem volt elég erős, hogy teljesen elnyomja a benzinszagot idebent.

– Ha megtudom, ki csinálta... – kezdte Frankie.

– Akkor annyiban hagyod. – Síim a brandys kávéját kortyolgatta. *Carajillo*, így nevezte, állítása szerint Spanyolországban minden felnőtt ezt issza a kukoricapehely vagy mi mellé reggel, kulturális hagyomány, nem csak kora reggeli piálás.

– Nem én. Majd... – Elrángatni a rohadékot egy benzinkúthoz, a torkába nyomni egy töltőcsövet, és addig nyomni bele a benzint, amíg ki nem durran. Ezt akarta csinálni. És ez csak az egyik volt a bosszúfantáziák sorában, amiket az agya lefekvés óta kiötölt; volt, amelyikben sznúkerdákó és a neki szánt hely szerepelt, másokban a kannában maradt benzint öntötte arra, aki idehozta, aztán gyufát tartott az arcához.

Le van szarva. Mi értelme? A valóság az, hogy kurvára nem tudja megtalálni. Nemcsak az oldalsó ajtó biztonsági kameráját iktatták ki, a kamerák felvételeit is elvitték a bárpultból. Profik voltak. Akkor is muszáj reménykedni. Talán a zsaruk találnak valamit. Ujjlenyomatot a kannán. A gyufán. A levélen. Már ha a lusta disznók ideérnek valaha.

– Bassza meg, felhívom őket még egyszer – kelt fel. Nem bírta tovább ücsörögni.

– Csak az időt pocskékolod – mondta Síim.

Volt valami igazság ebben. Frankie már hatszor telefonált. Minden alkalommal ugyanazt a választ kapta: ott lesznek, amint tudnak.

– Ha ez egy puccos ház lenne Chelsea-ben...

– De nem az. Itt van és...

Síimnek nem is kellett befejezni: *és te vagy.*

Nem Frankie James, az állampolgár, akit ugyanolyan jogok illetnek meg, mint bármelyik állampolgárt, hanem az a Frankie James, Bernie James fia és Jack bátyja, egy olyan családból, amelyik megszokta, hogy a törvény rossz oldalán él.

– A legszívesebben bemennék az őrsre.

– Maradj a fenekeden. Majd jönnek, amikor jönnek. Amikor biztosak benne, hogy eleget izzasztottak és ki vagy akadva. Akkor kijönnek, csak hogy lássák a képedet.

Igaza volt.

– Tudod, mi akaszt ki a legjobban? – Frankie odament az asztalhoz. A marmonkannát nézte, amit otthagyt az asztalon, mert félt, hogy tönkreteszi az esetleges ujjlenyomatokat.

– Mi?

– Hogy aki csinálta, azért csinálta, mert ezt mondták neki, mert parancsot kapott. – Attól a rohadék gengsztertől, akinek dolgozik. Terence Hamiltonra tippelt. – Hogy figyelmeztessen. – Hogy ne játsszon nyomozót. Ne próbálja bebizonyítani, hogy nem Jack áll a dolog mögött. – De nem csak figyelmeztetés. Károkozás. Szándékos károkozás. Tudták, mennyibe kerül.

A kanna aljánál elázott posztó tönkrement. A benzines falakat teljesen át kell húzni. Akárki csinálta, körbejárta az asztalt és közben öntötte a benzint, mint amikor a kutya körbehugyozza a területet.

Leginkább az bökte Frankie csőrét, amit otthagytak az asztal közepén. Éjjel nem is látta, de most nem tudott máshová nézni. A szülei bekeretezett képe, amit levettek a falról, a válás előtt készült, mielőtt az anyja eltűnt, és mielőtt a faterját lecsukták. Arra is fröccsent benzin. Egy részét már szét is marta.

Személyes. Kurvára személyes. Aki csinálta, minden pillanatát élvezte. És ezért Frankie tönkre akarta baszni az életét.

Megint elolvasta az üzenetet. A fogalmazás. Aki írta, tudta, hogy ő szimatol. Mickey Flynnnek megint eljárt a szája? Terence Hamilton bandájához is eljutott a hír, ahogy Rileyhoz? Vagy tényleg ült valaki abban a kocsiban éjjel, és Jack lakását figyelte? Valaki, aki rájött, hogy Frankie miben sántikál? Az van emögött? És ha igen, mit látott még az alak? Hogy Sharonnal együtt jönnek ki? Kurva élet. Mire gondolhattak? Legalább Sharon nem volt egyenruhában. Talán azt se tudják, hogy zсарu.

Kopogtak. Frankie odament és ajtót nyitott. Tíz óra. Nyitásidő. Valószínűbb, hogy egy vendég, mint hogy zсарu. Már eldöntötte, mit mond a vendégeknek. Az emeleti lakásban eltört egy vízvezeték, a szerelőt várják. Nem akarta, hogy tudják az igazat. Sok más helyre is mehetnek játszani.

De amikor ajtót nyitott, a rohadék Snaresby állt odakint. A főgennyedék. Azzal az ocsmány sárga vigyorával.

– Ha jól hallottam, megfenyegettek. – Vidáman mondta, mintha neki jó hír lenne. A pöcs.

– Magának mi köze hozzá? Azt mondták nekem, hogy egy Klein nevű rendőr jön.

– Igen, de a környéken voltam, gondoltam, megspórolom neki az utat. – Snaresby kérdés nélkül elment Frankie mellett. – Láttam, hogy a biztonsági kamera kapott egyet. Gondolom, akkor nincs felvétel.

– Nincs. A szalagot is elvitték.

Megint az a vigyor. – Szóval néha teszel bele szalagot? A minap még üres volt.

Figyelmeztetés. Frankie-nek óvatosnak kellett lenni. Snaresby olyan önelégült volt. Frankie emlékezett, hogy a zsarú ellenőrizte a gépet, amikor Jackért jött. Sejthette, hogy Jack idejött, és Frankie kivette a szalagot.

Snaresby odament az asztalhoz és az A4-es lapra nézett.

– Ez meg mit jelenthet? „Szállj ki”? Miből? – Nyelvével a szája sarkában kotorászott, mintha ételt próbálna kipiszkálni. – Ne mondd, hogy beleütöted az orrod valamibe, amibe nem kéne.

– Nem tudom, ez mi a faszt jelent. Viszont kurvára szeretném tudni, hogy ki csinálta, és kurvára szeretném, hogy lekapcsolják.

– Á, szóval néha még mi, szegény zsaruk is jók vagyunk valamire? – Snaresby hangosan horkantott. – Számítógéppel nyomtatták – nézett újra a lapra.

– A nyomozóiskolában tanítják, hogy mondják ki, ami nyilvánvaló? Örülök, hogy jó helyre kerül az adóm.

– Meglep, hogy egyáltalán fizetsz adót, fiam – nézett az üres asztalokra Snaresby. – Merthogy itt dögszag van. Talán még szocsegélyt is kérhetnél. – Aztán újra a papírra biccentett. – Azt akarom mondani, hogy ezt bárki kinyomtathatta. Még te is.

– A saját klubomat gyűjtanám fel?

Snaresby megint a fogát piszkálta, aztán mosolyogva megvizsgálta az ujját, majd beletörölte a nadrágszárába. – Nevethetsz, de egy ilyen fenyegető levél jó alibi lenne, ha tényleg fel akarnád gyűjteni a helyet. Érted, megfenyegeted magad, hogy ne gyanakodjunk rád, aztán pár hét múlva felgyűjtod és bezsebeled a biztosítási pénzt.

– Most gyűjtogatással vádol?

– És csalással is – mondta Snaresby segítőkészen, mintha Frankie nem értené a lényegét. – De persze csak elméletben. Nem a valóságban. Legalábbis nem hiszem. – Megint a mosoly. – Nem, fiam, tudod, én csak rámutatok, hogy nem te lennél az első üzlettulajdonos, aki a csőd szélén ilyen trükkal próbálkozik.

Elég ebből a szarakodásból. –Hív valakit ujjlenyomatot venni vagy nem?

Snaresby elengedte a füle mellett a kérdést. Az asztal túlsó végére ment és lenézett Frankie szüleinek fényképére.

– Úgy emlékszem, ez a falon lógott. Ugye? – Nem is várt választ. –Kár. Így tönkretenni a szerelmespárt. Tiszteletlenség. Nem szép.

Ahogy mondta, az a *tudálékosság*. Frankie tudta, hogy fel akarja húzni. Azzal hergeli, hogy ismeri a szüleit. Mintha titok lenne. De volt még valami. Frankie érezte. Mi köze a szüleinek Snaresbyhez? Mi a faszt érdekli őt?

Snaresby azt várta, hogy mondjon valamit. Frankie hallgatott.

– Igazad van – folytatta akkor a nyomozó –, hívom a helyszínelőket. Hátha találnak valamit. De magunk közt szólva szerintem nem fognak. Aki ezt csinálta, tiszta munkát végzett.

– Mikor jönnek?

– Hát ez az. Mondani könnyű. Főleg ilyenkor. Ünnepek meg emberhiány, ugye. Lehet, hogy csak este érnek ide. Vagy holnap. Sőt talán csak hétvége után.

– Akkor felejtse el – mondta Frankie. –Addig nem tarthatok zárva.

– De kénytelen leszel. Mert ez most már hivatalosan tetthely. Most, hogy bejelentetted, és én itt vagyok.

A rohadék. Nagyon jól tudta, hogy Frankie nem engedheti meg, hogy ez a szar addig itt maradjon. Minél tovább zárva van a klub, annál rosszabbul fest a helyzet. Arra volt a legkevésbé szüksége, hogy híre menjen, és a játékosok azt higgyék, az Ambassador nem biztonságos hely.

– De persze meg is gyorsíthatom a dolgot – mondta tovább Snaresby. – Szólok itt-ott. A helyszínelők fél órán belül is

ideérhetnek. Hogy a lehető legkisebb hatással legyen az üzletmenetre.

Szívesség? De miért? Mert Snaresby megsajnálta? Mert a görény külső alatt rendes ember? Na persze. Akkor miért? Mert Snaresby is el akarja ezt hallgatni? Nem akarja, hogy a bandaháborúról szóló pletykák még jobban terjedjenek?

– Végül is – villant Snaresby szeme –, ezt kéne csinálnod, nem? A saját dolgoddal foglalkozni, nem az enyémmel.

Frankie szája hirtelen kiszáradt. Szóval Snaresby is azt akarja, mint aki ezt csinálta: hogy ne foglalkozzon Jack ügyével. De Snaresby egyáltalán honnan tudja, hogy nyomozott? Ebből az üzenetből? Vagy beszélt még valaki? Mickey. Vagy Riley? Vagy Hamilton? Vagy Sharon? Snaresby elővette a fényes Zippóját meg egy csomag cigit, de aztán a levegőbe szimatolt és meggondolta magát. Frankie-nek megint eszébe jutott a szikra előző éjjel abban a kocsiban. Snaresby lehetett? Utána kifaggatta Sharont? Sharon elmondhatta neki, hogy miről beszéltek? Képes lenne rá?

– Hagyd ezt a profikra – mondta Snaresby –, ahogy a levél is mondja. Szállj ki, fiam, mielőtt kurva nagy bajod esik.

19. fejezet

Másnap Frankie az Ambassador Club bárja mögött sürgölődött, és egyik szemmel a telefont figyelte, másikkal az ablakot. Villámlott. Mennydörgött. Odakint szakadt az eső.

Ami viszont jót tett az üzletnek. A sznúker tökéletes sport rossz idő esetén, több vendég esett be korábban és maradt tovább most, hogy megnyíltak az ég csatornái. Az összes asztal foglalt volt. Kivéve persze a hiányzót.

Elvitette Taffyvel kora reggel a műhelyébe a Kensal Rise- on, hogy megtisztítsa és áthúzza.

Amikor megvizsgálta és az embereivel feltette a teherautóra, Taffy persze tudni akarta, mi a fasz történt vele. Hogy az istennyilába áztathat el egy sznúkerasztalt benzint?

Frankie előállhatott volna valami jó mesével, de elfelejtett felkészülni, és amikor Taffy erőltette, nem jutott eszébe más, mint hogy egy fickónak lerobbant a kocsija, és annyira kétségbeesett, hogy benzint locsolt magára.

Rohadtul nem volt értelme, és most fasznak érezte magát, hogy hazudott, ráadásul ilyen szarul. De az igazságnál még ez is jobb, nem? Jobb, mint elmondani Taffynek, hogy kipécézte egy pszichopata. Taffynek akkora szája volt, mint Tom Jonesnak, márpedig Frankie ezt kussban akarta tartani. Símen és Snaresbyn kívül senki nem tudta, hogy a klubot megfenyegették.

Snaresby állta a szavát, az emberei kora délután jöttek és mentek, Frankie ma reggel ki tudott nyitni, amint Taffy elkotródott. De miért segít neki Snaresby? Frankie még mindig nem értette. Miért akarja annyira, hogy ő ne nyomozzon? Csak azért, mert zsaru, és nem szereti, ha más beleüti az orrát? Vagy mert nem akarja, hogy a légmentesen lezárt ügye szivárogni kezdjen? Vagy másról van szó? Valamiről, amiről nem szeretné, ha Frankie tudomást szerezne?

Újabb villámlás. Az egyik vendég elkezdte fütyörészni az *Alkonyzóna* zenéjét. Frankie a fejét csóválta. Ez lehetne az elmúlt pár nap kísérezeneje. Kortyolt a kávéból. Ma össze kell szednie

magát, különben gyorsan szétesik minden, pláne az, amit később tervez.

Amikor előző nap Snaresby emberei eltakarodtak a fényképezőkkel és vattáikkal és ujjlenyomatvevő eszközeikkel, Frankie felhajtott pár pohárral, és meg akarta keresni azokat, akik emögött állnak.

Hamilton emberei. Ők álltak a lista tetején. Miért? Mert bőven volt rá okuk. Azt akarták, hogy Jack dutyiban maradjon. Hogy Frankie ne zörgesse a harasztot. Boldogan elijesztenék. Es erre ő mit reagál? El akart kapni egyet. Jól megruházni. Kideríteni, hogy ők csinálták-e, vagy tudják-e, hogy ki. Tűz ellen tűzzel.

De valami nem engedte. Nem csak a tisztesség és az embertársai iránti szeretet. Nem is Snaresby. Snaresby feldughatja a seggébe a fenyegetését. Nem, Frankie-t az nem engedte hadiösvényre lépni, amit Síim mondott: *Minek fenyegetne meg bárki, ha nincs titkolnivalója?*

Frankie most az egyszer megszívlelte a tanácsot. Felhajtotta a sört, amit iszogatót, felment az emeletre, és kaját csinált, hogy kijózanodjon. Óvatosabbnak, okosabbnak kell lennie. Mint egy igazi kopó. Nem ilyen találomra, részegen szimatolni.

Elővette a listát, amit összeírt a nyomokról. És egy nagyobb tervet is kovácsolt, hogy hogyan fog nekilátni. Senkinek sem mondja el, miben sántikál. Még azoknak sem, akikben bízik. Nem tudhatja se Jack, se Szíves Üdvözlettel, se Síim, se az örege. Mert figyelik. Kihallgatják. Valaki, akinek rejtegetnivalója van, aki képes betörni ide és fenyegetni a megélhetését, az életét. Vagyis óvatosnak kell lennie. Úgy tenni, mintha megszívlelné a fenyegetést. Mert aki eddig figyelte, az tutira továbbra is szemmel tartja.

Senki nem volt hallótávolságon belül. Újra hívta azt a számot, amit egész nap próbált, amit Jack lakásában írt le, mielőtt Sharon leterítette.

Sharon. Reggel felébredve a lányra gondolt. De nem a mostani zsaru Sharonra. És ő is más volt, fiatalabb. Iskolában voltak, még mielőtt kimaradt. Emlékezett, hogy az apja letartóztatásának napján akarta randira hívni. Megrázta a fejét. Ezt teljesen elfelejtette ennyi

éven át. Sharon eltűnt az életéből, de most visszatért. És mi történt? Az élete fenekestül felfordult.

Számolta a csengéseket. Legutóbb harmincnál tette le. Ezúttal azonban az első csengés sem ért véget, és felvették. Csend. Nem, lélegzés. Hallott valakit lélegezni. Valaki van a vonal végén.

– Halló?

– Igen? – Egy férfi.

Szent picsafüst. Ez talán ő. A fasz, aki szólt Jacknek, hogy lépjen le. Nyugalom. Ne ijeszd el.

– Ez furcsán fog hangzani, de... – kezdte Frankie, *de ki maga? Es miért hívta fel az öcsémet?*

De nem jutott ideje megkérdezni.

– Nézze, nem tudom, ki maga, de én telefonálni akarok – mondta a hang.

– Mit?

– Telefonálni. És akárkit keres, nincs itt. A fülke üres volt, amikor beléptem.

– Milyen fülke?

– Ez a fülke. A telefonfülke. Amiben állok.

Telefonfülke? – Nyilvános fülke? Onnan beszél?

– Igen, és ha nem bánja...

– Hol?

– Tessék?

– Hol van ez a fülke?

– Ööö... Ki maga? És mi köze hozzá, hogy...

– Valaki felhívott erről a számról. Felhívott és...

Bassza meg, az igazi okot nem árulhatja el. De nem hagyhatja, hogy a fickó letegyje. Légy kedves. Beszélj kedvesen. Mosolyt erőltetett az arcára. Valahol azt olvasta, hogy az az ember hangján is érződik.

– Nézze, cimbora, csak mondja meg, honnan hívtak, jó? Kicsit bonyolult elmagyarázni, de értékelném, ha segítene.

– A Soho – mondta a férfi.
– Melyik része? Melyik utca? Már ha nem baj, cimbora.
– Ohm, a nevét nem látom. Az esőtől. Az Oxford Streeten mentem, onnan láttam meg...

Oxford Street. Jézus. Közel ide. És alig egy mérföldre Jacktől.

– Mit lát?

Szünet. Gyerünk. Ne már. Frankie elképzelte, hogy a fickó kikémlél a fülke esőfoltos üvegén.

– Várjon, látok valamit... Egy nagy szürke épület, elöl kék tábla... ööö... szerintem rendőrség lehet...

Egy kibaszott jard?

– Melyik?

– A tábla elmosódik, innen nem tudom elolvasni.

Akkor menj közelebb, bazmeg Nyugi. Nyugalom. Gondolkodj. Csak kettő van arra.

– Le tudja írni, cimbora? A homlokzata régi vagy új?

– Régi, tutira régi kő.

Frankie-nek ennyi elég is volt.

– Kösz, cimbora. Maga egy úriember – mondta és letette.

Errefelé az egyetlen régi rendőrség a West End központi kapitányság. Ahol Jacket tartják. Ahol Snaresby dolgozik. Jézus. Onnan hívták Jacket? Ez meg mit jelent? Valamit? Semmit? Mindent? Egy zsaru telefonálhatott? Kiosont, mielőtt elindultak Jackhez? Egy korrupt fasz, akit egy rohadék gengszter pénzel? Akár maga Snaresby? Hogy még bűnösebbnek állítsa be Jacket? Vagy másvalaki? Aki segíteni akart? Egy cinkos? De kinek a parancsára? Ki áll mögötte?

Frankie előtt megjelent Sharon arca. Rohadt élet. Ő is ott állomásozik. Ő is benne van? Ezért jelent meg Jack lakásában altkor, amikor ő? Nem véletlenül, hanem mert Sharon vagy akivel dolgozik, tudta, hogy ő ott lesz? Mi van, ha Sharon ült abban a kocsiban valakivel, aki aztán elhajtott? Nem. Faszság. Sharon nem olyan. Kizárt.

Az eső sziszegése még jobban erősödött, ahogy a klub ajtaja kitarult. Szíves Üdvözlettel lépett be puhakalapban és esőköpenyben. Összecsukta az ernyőjét és a hegyét a küszöbhez ütögette, hogy lemenjen róla a víz.

– Hé, Síim! – szólt Frankie. – Figyelnéd a bár tíz percre?

– Persze, nem gond.

Síim a kanapén újságot olvasott, de most a bárhoz ment. Frankie kezét rázott Szíves Üdvözlettel. Próbált olvasni az arcáról. Nem volt jó előérzete.

– Gyere, menjünk fel. Ott csendesebb.

Szíves Üdvözlettel némán követte a folyosón fel a lakásba. Frankie elvette a vizes kabátját meg a kalapját, és felakasztotta az antik fogásra, amit az anyja vett a faterjának a tizenötödik házassági évfordulójukra. Szíves Üdvözlettel elmosolyodott, amikor meglátta Frankie apjának kalapját.

– Emlékszem, amikor először viselte. A nagy Cheltenham derbin. Csak huszonhárom volt, és mindenki szívatta vele. Azt mondták, úgy néz ki, mint egy béna kém egy hidegháborús filmben. Ő meg leszarta.

A faterja imádta azt a kalapot. Évek óta sitten ült, de a kalaptól Frankie-nek még most is olyan érzése támadt, mintha a faterja csak kiugrott volna a boltba, és bármelyik pillanatban megjöhetne kajával és egy videóval, amit evés közben megnéznek. Jó idők voltak, amikor Jackkel itt lógtak hétvégén a szüleik szétköltözése után. Olyanok voltak, mint három testvér.

– Hívtalak, de egész reggel foglalt voltál – mondta Szíves Üdvözlettel, ahogy Frankie feltette a kannát a konyhában.

Frankie csinált neki egy csésze teát, és közben beszélt a telefonfülkéről. Leültek egymással szemben a kis konyhaasztalhoz.

– Érdekes, de aligha bizonyít bármit – vélte Szíves Üdvözlettel.

– Talán nem, de azért gyanús. Nekem az. Nemcsak az, hogy talán egy zsarú hívta fel Jacket, hanem hogy miért. És kinek dolgozik?

Annak, aki holtan akarta látni Susan Tilleyt és a nagyanyját. De Frankie csak Tommy Riley bandájára tudott gondolni. Bosszúból. De

akkor miért a saját emberükre vernék rá? Miért Jackre kennék? Hacsak nem a zsaruk másik elmélete helyes, és Jack is benne volt, csak elbarmolta, emiatt pedig kockázat lett. De még így is feldobnák? Miért kockáztatnák meg? És ha beszél? Nem lett volna biztonságosabb simán megölni őt is?

– Még áll az ajánlatom, hogy keresek neked egy profi nyomozót – mondta Szíves Üdvözlettel.

– És én még mindig nem tudom miből kifizetni. – Különben se bízna benne. Ő csak olyan nyomozókról hallott, akik korábban zsaruk voltak. És bennük a semminél is kevésbé bízna.

Szíves Üdvözlettel letette a bögrét, és előrehajolt. – Valami másról is beszélünk kell.

Úgy mondta, mintha nem is az lenne az igazi gond, hogy Jacket letartóztatták gyilkosságért, mintha lenne még valami sokkal, de sokkal rosszabb. Frankie nagyot nyelt. A picsába.

– Van egy tanú – rukkolt elő a farbával Szíves Üdvözlettel.

– Micsoda?

– Aki állítólag mindent látott.

– Hogyhogy *mindent**

– Úgy, hogy mindent. Ami Tilleyéknél történt. A zsaruk, pontosabban Snaresby azt mondja, valaki ott volt aznap éjjel a nagymama házában, és látta a gyilkost véresen. Látta, hogy leveszi a símaszkot. Látta az arcát.

Jézus ereje. Frankie nem is bírta megkérdezni. Már előre tudta a választ. Imádkozott, hogy tévedjen.

– A tanú szerint Jack volt – mondta Szíves Üdvözlettel. – Azonosította. Ma délután.

Frankie nem hitt a fülének. Jack hazudott? Tényleg ő ölte meg Susan Tilleyt és verte félholtra a nagyanyját? Bágyadtan megrázta a fejét. Nem. Nagy szart. Mi van, ha Jack nem hazudik? Ja, fordítsuk meg. Ha nem Jack hazudik, akkor a tanú.

– Akkor hazudik a görény – mondta. – Ki az? Ki az a faszfej? Megölöm, bazmeg. Szétcincálom.

Visszavonhatja vele. Elmondhatja az igazat. De ki az? Miért hazudik? *Miért?*

Szíves Üdvözlettel vállat vont. – Én sem tudok többet. Már megadták neki a nyomozás alatti névtelenséget, a rendőrség nem árulja el a kilétét és nem is kénytelen egész a tárgyalásig. Hogy megvédjék attól, aki esetleg még benne lehet. A bűnöző elemektől, akik a rendőrség szerint Jackkel dolgoznak. Nehogy a tárgyalás előtt megfélemlítsék vagy még rosszabb. Még az is lehet, hogy a tárgyaláson is névtelenséget kap.

Frankie keze remegett. – És akkor várjunk ölebe tett kézzel? Nem is beszélhetünk azzal a rohadékkal?

Szíves Üdvözlettel olyan sápadtnak látszott, amilyenek Frankie még nem is látta. – Ha felfogadunk egy ügyvédet, többet megtudhatunk, nagyobb nyomást fejthetünk ki.

Frankie csak arra tudott gondolni, hogy megmarkolja az arctalan, hazug rohadék nyakát. Aztán eszébe jutott valami.

– És ha az tette?

– Ki?

– Az úgynevezett tanú. Ha azért mondja, hogy Jack volt, mert ő maga tette?

– A vád szerint akárki az, abszolút szavahihető. Ellenőrizték. Ezért is emelnek vádat hivatalosan Jack ellen. Vizsgálati fogságba helyezik.

– Ez azt jelenti, hogy bemehetek hozzá? – Ennyi jó legalább származna a rossz hírből.

– Igen. Elintézem, amint tudom.

– Én akkor se veszem be ezt a tanút – mondta Frankie. – Nagy szart. Mi van, ha a zsaruk tévednek ebben is, mint a legtöbb dologban? Vagy még rosszabb, ha ők is benne vannak?

– Csak ne csinálj semmi hülyeséget, rendben?

– Nem fogok. Hogy is csinálhatnék? Azt se tudom, ki ez a hazug szarzsák. Legalábbis még nem – tette hozzá a bajsza alatt, de nem elég halkán.

– Még nem? – ráncolta a homlokát Szíves Üdvözlettel. – Ilyet akkor mond az ember, ha csinálni akar valamit, amit majd megbán.

– Nem tervezek semmit – nézte a padlót Frankie.

Most nem.

Még nem.

Estig nem.

20. fejezet

Frankie a Capriban ült szemben Mohammed Bishara házával. Hatkor jött, és mindjárt kilenc. Kezdett sötétedni. Mónak viszont még nem volt se híre, se pora.

Újra meg újra visszajátszotta magában a Szíves Üdvözlettel folytatott beszélgetést. Akárki ez a tanú, kicsinálja Jacket, hacsak ő el nem kapja. De hogy a fenébe tudná?

Eddig egyetlen ötlet jutott eszébe, elég buta ötlet, ami még sittyre is juttathatja: valahogy nyomás alá helyezi Snaresbyt, hogy elköpje a tanú nevét.

De mégis milyen nyomás alá? Meddig kéne elmennie? Snaresby nemcsak egy sima geciláda, hanem egy kemény geciláda. Még ha valahogy rá is tudna ijeszteni, nincs rá garancia, hogy összeroppan. És ha rosszul játssza le, cseszheti, mint Jack.

Aztán ott van Sharon. Már túljutott a pánikon, hogy esetleg a lány is benne van azzal a korruprt zsaruval együtt, aki felhívta Jacket. Nem nézte ki belőle. Sharon túl... túl jó. Túl tisztességes. Zsaru létére is. És nem is csak ez, volt benne még valami. Ugyanaz a valami, ami a suliban is vonzotta a lányban. Kedvelte Sharont, mindig is kedvelte. Mindig szerette volna neki elmondani. És elhitte Sharonnak, hogy helyesen akar cselekedni.

Még mindig úgy gondolta, hogy Sharonnak is kétségei vannak Jack bűnösségével kapcsolatban. Emlékezett a tekintetére, amikor arról beszélgettek, hogy miért csak a hálóban volt vér. Ennek ellenére mennyi az esélye, hogy Sharon minden bizonyíték nélkül farkast kiált? A karrierjéről van szó. És Frankie csak egy ismerős neki a múltból.

Összehúzta a szemét. Egy alacsony, zömök alak bukkant fel ötven méterre az utcán. Érezte, hogy a szíve hevesebben dobog. Mo. Ugyanabban a háromnegyedes bőrkabátban, mint korábban.

Frankie még mélyebbre süllyedt az ülésbe, ahogy Mo elment az utca túlsó felén és belépett a kapun. Huh. Nem szúrta ki. Frankie elszívott egy cigit, majd még egyet. Összesen hármát szívott el,

miközben figyelt, hátha Mo társaságot vár. Aztán indult. Ideje túlesni rajta.

Egy sarokkal arrébb leparkolt, kesztyűt húzott, és fejébe nyomta a lehajtható símaszkot, amit egy katonai boltban vett, és ami így kötött sapkának látszott. Körülnézett az utcán, majd a kesztyűtartóból a pulóvere bal zsebébe csúsztotta a pisztolyt, és behúzta a cipzárat. Bassza meg, de nehéz. A gyomra meglódult. Ha egy zsarú ezzel lekapcsolja, síttre kerül.

Hagyja itt a pisztolyt? Nagy szart. Mo profi. Ebből majd leveszi, hogy profival is van dolga. A kést is kivette a kesztyűtartóból. Veszedelemes jószág, ívelt és éles. Óvatosan a jobb zsebébe csúsztotta, a nyelét is eldugta. Csak nehogy megbotoljon. Még lenyisszantja a golyóit.

Minél kevesebbet van az utcán, annál jobb. A csomagtartóból kivette a régi pizzadobozt, felhúzta a kapucnit, és a házhoz kocogott, el Mo Aston Martinja mellett. Kurvára bízott benne, hogy Mo nem ment el abban a pár percben, amíg nem nézett oda. Az egész éjszaka pocsékba menne.

Megnyomta a csengőt, egyszer, kétszer, aztán bekiáltott a fényes réz levélnyíláson át: – Itt a pizza, haver! – Csak barátságosan.

Úgy fogta a pizzásdobozt, hogy látsszon a kukucskálóban, ha Mo netán kinézne. Léptek. Aztán csend. Felemelte a dobozt. Leakasztották a biztonsági láncot. Frankie lehúzta a maszkot, eltakarta az arcát.

– Figyelj, haver – nyitott ajtót bosszúsan Mo –, nem rendeltem semmilyen kurva...

Frankie nem szórakozott. Keményen nekicsapta az ajtót Mónak, majd a falhoz nyomta vele. Szép. Puff. Megint. Jól megmarkolta. Gyomorba vágta. Még egyszer. Berúgta maga mögött az ajtót, aztán Mo mögé lépett, egyik karját a nyakába hurkolta. Megvillantotta a kést a szeme előtt. Hadd nézze meg alaposan. Aztán a légcsövének nyomta.

– Van itt más is? – kérdezte sziszegve. A nappali ajtaját és a felvezető lépcsőt nézte.

Mo rémes hörgést hallatott.

– Azt kérdeztem, van-e itt más is.

Ha Mo igennel felel, akkor elhúz a picsába. Főleg, ha Mo szörnyeteg testőre. Vagy ha egy családtagja, vagy az egyik kölke. Nem azért jött, hogy őket bántsa. Csak Mót. És őt is csak annyira, hogy szóra bírja.

– Nincs – hörögte Mo.

– Helyes válasz.

Mo válla megfeszült, mintha valamire készülné. Frankie megforgatta a pengét, hogy Mo testközelből érezze.

– T-t-tudod te, ki vagyok én, bazmeg? – kérdezte Mo.

– Rossz válasz. – Frankie nekicsapta Mo fejét a falnak. Nincs értelme szórakozni. Mo szart se mond, amíg meg nem érti, kivel van dolga.

Megint a kést. Ezúttal a nyaki verőér mellé. Elég közel, hogy Mo megértse, pontosan tudja, mit csinál.

Mo megdermedt.

– Nyugi, testvér – mondta. Frankie érezte, hogy bármelyik pillanatban felrobbanhat. – Ne csinálj olyat, amit megbánsz.

– Ne mondd meg nekem, hogy mit csináljak. Ha megint próbálkozol, elmetszem a torkodat.

Mo nyelt egyet. – Ha pénzt keresel, nem itthon tartom. A drogot se.

– Mesélj a kék speedről.

– Miről?

– A szarról, amit árulsz.

– Nem tudom, miről...

– Hazudsz.

Frankie megnyomta a pengét. Még egy kis nyomás, és Mo vérezni fog.

– Ki vagy te? – kérdezte Mo.

– Én kérdezek. Válaszolj!

– Jó. Volt egy adag, de elfogyott.

– Hová lett?

– Nem tudom. Nem tartom nyilván.

Ez valami vicc? Reccs. Megint nekivágta Mo fejét a falnak.

– Jól van, jól van, eladtam – mondta Mo.

Ennyit arról az ötletéről, hogy szerez a cuccból kipróbálni, hátha segít Szíves Üdvözlettel beszámíthatatlansági kérelmében.

– Milyen hatása van?

– Hogy érted? – Mo hangja őszinte értetlenséget sugallt.

– Csak mondd el.

– Hát... csak kurvára elszálsz tőle.

– És még?

– Semmi.

– Biztos?

– Tuti.

– És Jack James?

– Ki?

– Jack James.

– Nem ismerek ilyen...

– Hazudsz.

Frankie megnyomta a kést. Csak a bőrbe. Mo lélegzete eláll. Vér csörgött a pengén Frankie kesztyűs öklére.

– Neked annyi – sziszegte Mo.

– Nem, faszfej, *neked* annyi! Még egy hazugság, és kicsinállak.

– Jó, jó, vett belőle.

– Kitől?

– Mickeytől. A kibaszott Mickey Flynnből.

Oké. Az igazság. Mit tudhat még?

– És szerinted attól a szartól csinálta azt, amit csinált? Azért kattant be? Azért nyírta ki a csajt meg az öregasszonyt?

– Nem. Az csak speed, baszod.

Ennyit a zsaruk elméletéről, hogy Jack amiatt cseszte el a bosszúgyilkosságot, mert be volt tépve.

– És az emlékezetvesztés?

– Mi?

– Hallottad. Az amnézia. Az mellékhatás? Okozhatja ez a szar?

– Nem. Esküszöm, hogy nem.

Nem.

– Kérlek, gyerekeim vannak. Kérlek, engedj el.

Mocsadék. Lehet, hogy az a szar, amit Jacknek eladott, nem csinálja azt, de ettől még Mo egy görény. Frankie lefektette arccal a padlóra. Rátérdelt a hátára és engedte, hogy jól megnézze a pisztolyt.

– Most elmegyek, de te itt maradsz. Ötszázig számolsz jó hangosan. Ha csalt egyszer megállsz vagy akár dadogsz, megmutatom, milyen kurva jól lövök. Vetted?

– Igen. Értem...

– Számolj. Kezdd.

Mo motyogni kezdett.

– Hangosabban!

– Négy... öt... – kiáltotta Mo, és az egész teste remegett.

Frankie lassan az ajtóhoz hátrált és kinyitotta. Kinézett. Tiszta a levegő. Zsebre tette a pisztolyt – még mindig nem volt fogalma, hogyan kell megtölteni vagy elsütni –, gyorsan elindult az utca felé, de menet közben végigkarcolta Mo szép fényes kocsijának oldalát.

Feltúrta a maszkot, lehúzta a kapucnit, és kikocogott az utcára. Csikorgott a foga, zszisegett az agya. Ha nem az a cucc okozta Jack amnéziáját, amit Mickeytől vett, akkor mi a szar? Vagy Jack *tényleg* hazudik, és nem is felejtett el semmit?

21. fejezet

Éppen elmúlt tíz, mire visszaért az Ambassadorba. Bőrig ázott. Miután letette a Caprit a Poland Streeten, a semmiből támadt egy vihar, és félúton elkapta.

Lehámozta magáról a csurom víz pulóvert meg a baseballsapkát, és felakasztotta az ajtóra. A tornazsákját a pisztollyal magánál tartotta. Csak öt asztalnál játszottak. Az ablakokban fénylettek a villámok.

– Ifjú Frankenstein? – szólt oda Síim vigyorogva, ahogy újabb mennydörgés rázta meg a levegőt.

– Idén korábban jött a Halloween – sétált a bárhoz Frankie.

Az eső ellenére forróság volt, Frankie elepedt egy italért, részben a szomjúságtól, részben hogy csillapítsa az idegeit azután, amit Mo Bisharával csinált. Monzunidő, az anyja így nevezte. A hetvenes években járt Indiában, még mielőtt megismerkedett a faterjával. „A Beatles nyomát követtem”, mondogatta az anyja. „Csak el voltál szállva”, poénkodott a faterja kacsintva.

– Mi történt az arcoddal? – kérdezte Síim, és töltött neki egy sört. –Mi?

Frankie megnézte a tükörképét. Vér. Egy kis folt. A hajvonala alatt. Hogy a faszba nem vette észre a kocsiban? Nem engedhet meg magának ilyen hibákat. Ilyenekért kapcsolják le az embert. Megnyalta a mutatóujját, és letörölte a vért.

– Ketchup. Chipset ettem.

Síim nem szólt rá semmit. A csap alatt megvizezett egy ruhát, és odaadta. Aki bárban dolgozik, megismeri a vért. Főleg errefelé.

Frankie nagyot húzott a sörből, és megtörölte az arcát. A maszkot, a kesztyűt és a kést három külön kukába dobta. Most a pisztolyt kell gyorsan elrejtteni, ha netán Mo kiszaszerolta, hogy ő volt, és ráküldi a zsarukat, vagy maga viszonozza a látogatást. De nemigen hitte, hogy rájött volna. Mo nem látta az arcát. Amúgy sem ismeri. Csak az buktathatta le, hogy Jackről kért. Mo maximum ebből jöhet rá.

Felhajtotta a sört. Meg se kottyant, fel sem élénkítette. Túlságosan kimerült. De még nem dőlhetett ki. Ha itt van, az jó alibi. Megvárta, míg Síim kimegy vizelni, akkor a széfbe tette a tornazsákot, és bezárta. Majd később eldugja a matracba.

A következő fél órában ivott még párat Síimmal, közben kint zuhogott az eső, Síim meg világpolitikáról beszélt, amiről mindig volt mondanivalója, mert álmatlan faszfej lévén egész éjjel hallgatta a Rádió 4-et.

Frankie fél szemmel az ajtót figyelte, mondogatta magának, hogy nincs miért aggódni, Mo meg a bandája nem fog berontani.

Fél tizenegy után – mire Izrael, Palesztina és Kadhafi ezredes helyre lett téve – Tengeriszél Strinati jelent meg két elázott cimborájával, mindhárman bizonytalanul álltak a lábukon. Síim kiszolgálta őket és elment játszani velük pár menetet, Frankie egyedül maradt a bárnál.

Megrogyott, a korábbi adrenalint mind elégette. Mo járt a fejében, meg amit a cuccról mondott. Beszélnie kell Jackkel és kereken rákérdezni, hogy igazat mond-e és tényleg nem emlékszik. Bele kell néznie a barom öccse szemébe, amikor megkérdezi. Még képes megállapítani, hogy Jack hazudik-e, nem? De nem hazudik, igaz? Akkor viszont ki kell derítenie, hogy mi más baszhatta szét Jack agyát akkor éjjel.

Felhívta Szíves Üdvözletelt és megint üzenetet hagyott, hogy szóljon, mikor mehet be Jackhez. Nem lehet elég hamar. Aztán megitta az italát, és magára parancsolt, hogy nem lesz következő. Nincs baj. Mo nem jött. Halványan elmosolyodott. És nem valószínű, hogy jön egy rohadt gyújtogató. Ez az idő nem kedvez a gyújtogatásnak.

A klub ajtaja kicsapódott. Mi a picasa? Frankie izmai megfeszültek, ahogy egy magas, kapucnis alak sétált be. Kurvaélet. Mo mégis kiszaszerolta, hogy ő volt?

De már ahogy a pult alatt tartott dákéért nyúlt, látta, hogy ez nem bérgorilla, inkább egy drogos, csak állt ott dideregve és tátogva. Még csak ez kell: egy zombi, aki el akar csórni valamit, hogy meg tudja venni a következő adagot.

– Húzz a picsába! – kiáltott rá.

De az nem mozdult. Meg se moccant. Csak állt ott, és csöpögött róla a víz a szőnyegre, közben a szél becsapta mögötte az ajtót. Frankie megindult, a dákóval fenyegetően csapkodva a tenyerét.

Semmi reakció. Három lépésre az alaktól megtorpant. A játékosok bámultak, mint egy spagetti westernben a városiak, akik két pisztolyhős néznek.

– Kifelé – mondta Frankie. – Mielőtt kihajítalak.

A kapucni alól bámuló arc olyan volt, akár egy feketefehér fénykép. Vértelen. Mozdulatlan. Ennyi erővel Frankie egy szellemhez is beszélhetett volna.

– Utolsó figyelmeztetés, bazmeg.

Gyorsan előrelépett, hátha ezzel megijeszti, és elfut. Nem volt ilyen szerencséje. Meg se moccant. Le van szarva. Frankie egyenesen odalépett és az arcába nézett.

Végre valami reakció.

– Te mondtad...

Frankie pofát vágott. – Mit mondtam én?

– Múlt éjjel...

Mi a faszról beszél a majom? – Vedd le a kapucnit. Most azonnal.

A tag hátralépett. Frankie a fejét rázta. Jézus ereje. Még gyerek. Vagyis fiatal. Kamasz. Mindegy. Nem lehetett több tizennyolcnál. Lány? Arra fogadott volna, de kurva nehéz volt megállapítani. Csont és bőr, rövid haja felállt.

Várjunk csak... igen... volt valami benne... a szemében... Frankie az éjszakai emlékeiben kotorászott, de csak Jack Daniels ízű ködöt talált.

– Te adtad. – A lány a pulóver zsebébe nyúlt és elővett egy tízfontost. – Azt mondtad, ha rossz idő lesz, és valahová be kell húzódnom. .. – Az ablakot verő esőre mutatott.

Piros picsafüst. Igen. Már emlékezett. Hazafelé tartott. A kartonmeg takarókupac és a kék szempár.

Mi a faszt művelt megint?

22. fejezet

A Veszett ügyek védőszentje.

Így nevezte Frankie-t Slim, amikor mondta a lánynak, hogy maradhat, amíg elvonul a vihar. Vádnak szánta, mert láthatóan baleknak tartotta.

A lány neve Xandra volt „X-szel”. Frankie ennyit tudott meg róla éjszaka óta. Meg hogy majdnem éhen halt, amit bizonyított a három sajtos-paradicsomos pirítós, amit a lány betolt a bárnál, Síim bosszúságára, aki rámutatott, hogy az a sajt egy finom Gouda volt, most hozta a borough-i piacról, ízlelgetni kell, nem befalni, mint egy közönséges trappistát.

– Olyan a szaga, mint a bűdös zokninak, de azért kösz. – Xandra ennyit mondott.

Ír volt. Belfastból, vélte Frankie a kiejtése alapján, ez szintén baszta Síim csőrét, nem mintha előítélete lett volna, inkább mert öt éve egy rongyot veszített egy ír lovon, és azóta is a mihaszna állat szülőházát hibáztatta a buktáért.

Frankie a nappaliban ülve hallgatta a bojler zümmögését és a csövek zörgését. Xandra a kanapén aludt, és felébredve megkérdezte, lezuhanyozhat-e. Majdnem két órája bent volt. Frankie ugyanennyi ideje ült itt, úgy tett, mintha tévézne, de valójában azért ücsörgött, hátha Síimnek igaza volt, hogy ez a vadidegen kirabolja, amint hátat fordít.

Kapcsolgatta a csatornákat, de nem tudott odafigyelni. Manapság amúgy is csak szart adnak. A filmeket szerette. A régi filmeket. Westerneket és háborús filmeket. Ezeken nőtt fel, ezeket nézte a faterjával. A tévé mellett két oldalt millió DVD meg videó állt toronyban.

Csengett a telefon. Felvette.

- Reggelt – mondta Szíves Üdvözlettel.
- Van valami híred, hogy mikor mehetek be hozzá?
- Aha, hamarosan.

– Mennyire hamarosan? – Frankie már felpattant, a szobájába tartott a tárcájáért. Meg kell szabadulnia a lánytól, mielőtt elindul Jackhez. De hogyan? Nem rúghatja ki csak úgy.

– Nem olyan egyszerű.

– De azt mondtad, hogy vádat emeltek. Történt valami?

Frankie megállt. Zúgott a feje. Még valaki felbukkant? Vagy a tanú visszakozott? Vagy a zsaruk új bizonyítékot találtak? Ami nem Jackre mutat?

– Bocs, Frankie, semmi ilyesmi. Csak az volt a kérdés, hová vigyék a vizsgálati fogság alatt. A zsúfoltság miatt. Nincs elég hely. Én mondom, ez az ország ebek harmincadjára jut.

– Mondd, hogy nem viszi el Londonból.

– Remélhetőleg nem.

– Mikor tudjuk meg?

– Talán még ma. Vagy holnap. Mindent megteszek, ígérem.

– Jól van. Majd szólj.

– Csak maradj a fenekeden, jó? Szólok, amint megvan.

– Oké. – Frankie visszament a nappaliba és leült. – Az öregasszonyról van hír? – Nem tudta kiverni a fejéből.

– Semmi változás.

– Jó. De szólsz, ha van, ugye?

– Azonnal. És még valami...

– Mi?

– Le kell tennünk a pénzt az ügyvédnek.

– Mikorra?

– Amint lehet. Szorít az idő, Frankie. A vád már dolgozik az ügyön. Nekünk is ezt kell csinálni.

– Mennyi lé kell?

Szíves Üdvözlettel megmondta. Frankie nyelt egyet. Jó nagyot.

– Jól van, semmi gond. Megszerzem. Megszerzem és hívlak.

Letette a kagylót. Bassza meg. A vízmelegítő még mindig zümmögött, a csövek zörögtek. Ez az egész stressz. Rohadt élet.

Megdörgölte az arcát. Állandóan maga előtt látta Jacket kiskorukban. A sok rémálmát. Olyankor felkapcsolta a villanyt és hülye történeteket mesélt Jacknek, nehogy böggjön és felébressze a szüleit.

Attól a gondolattól, hogy Jack egyedül van odabent, Frankie-t hányinger környékezte.

– Szedd össze magad – szólt magára.

Ökölbe szorította a kezét. Ha tárgyalásra kerül a sor – már ha meg nem akadályozza –, mindent meg kell tennie, hogy győzzenek. Átlapozta a kis fekete névjegyzékét. A T betűt kereste. Tiszta Eddie. Az uzsorás. Már így is tartozott neki, de rendszeresen törleszt. Hátha Eddie megint kiségti.

Azért kellett valami zálog, amire új kölcsönt tud felvenni. A kanapé melletti újsághalomból kikotort pár *Exchange & Martot* és *Autó Tradert*. Mindkettőben hirdettek eladó Caprit. Jó pénzért. A sok britpop szarral együtt a retro is divatba jött. És egyik se volt olyan jó állapotban, mint az övé. Kitépte a lapokat, és a telefonért nyúlt.

Kattant a fürdőszoba ajtaja. Xandra sétált ki a nappaliba vörös képpel, tiszta farmerban és kapucnis pulóverben, azzal a zsákkal, amivel éjjel érkezett.

Jézus, de sovány. Azért nem drogos sovány. Frankie elég olyat látott az utcán, hogy felismerje a különbséget. A lány nem nézett ki szarkának, aki lenyúl bármit, ami fényes.

Frankie kipréselt egy mosolyt. Nem akarta, hogy a lány azt higgye, nem látja szívesen, vagy miatta ül itt olyan képpel, mint egy segg szüretkor.

– Jobban vagy? – kérdezte a lányt.

Kétségtelenül jobban nézett ki. A ruhát ő állta. Kora reggel, amíg a lány még aludt, kiugrott a piacra, és vett neki pár dolgot.

– Ja, kösz. És nézd – Xandra elhúzta a gallért, hogy Frankie belásson –, igazi árcédula van rajta. Nem is adományboltos.

– Nem.

Őszintén szólva kicsit nagy volt, de megteszi. Viszont fel kell hizlalni a lányt.

– Hányas a lábad? – kérdezte. Xandra mezítláb volt. A régi csukáját Frankie kivágta. Bűdös és dzsuvás volt.

– Nyolcas.

– Veszek neked.

– Komolyan?

– Ja.

A lány most először elmosolyodott. Még fiatalabbnak látszott tőle.

– De Nike-t vagy Adidast, jó? Ne szar Reebokot.

– Nem gond – viszonzta a mosolyt Frankie.

A lány a sarkán hintázva, feszengve állt ott. – De most komolyan. Nagyon kedves vagy. Eltűnők, amint megszáradt a hajam.

Frankie az ablakra nézett. Még mindig esett.

– Oda ki?

– Megszoktam.

– Nem muszáj.

– Hogy érted?

Ha Síim itt lenne, most rászólna, hogy fogja be a pofáját. De nincs. Neki mostanában senki nem tett szívességet, úgyhogy tesz ő másnak.

– Elkelne itt a segítség.

Xandra körülnézett, a szeme hunyorgott.

– Hát elég nagy a rumli.

– Haha. A klubra gondoltam – mondta Frankie.

– Ez állásajánlat?

– Azt azért nem mondanám. Még nem. De van egy-két dolog, amit meg kell csinálni.

– Bármit. Takarítok. Mosogatok. Keményen dolgozok. Legalábbis amikor utoljára lehetett.

– Rendesen megfizetlek. És még valami.

– Mi?

– Itt is maradhatsz. – Picsába. Síim ezért felnégyeli.

– Ne már, komolyan? – Újabb mosoly. Ezúttal sanda. Bizonytalan. Xandra azt hiszi, félreértette vagy Frankie csak hergeli. – Beköltözhettek? Hozzád? Barátok extrával?

– Nem úgy értettem.

– Nem?

– Nem.

A lány végigmérte. – Mázli. Nem vagy a zsánerem. Még nemileg sem, ha érted.

– Akkor is maradhatsz.

– Úgy is, hogy meleg vagyok?

– Úgy is.

A lány csípőre tette a kezét, ujjhegyei közepén találkoztak, úgy meredt rá homlokráncolva.

– És mégis hogyan?

– Van lent egy raktár.

– Szóval lefokoztál – mondta színlelt szomorúsággal Xandra.

– Most csak raktár, de ki lehet takarítani. Rendbe hozni. Ha akarod, megcsinálhatod magadnak.

– Tényleg komolyan beszélsz? – A mosoly eltűnt. Valami sokkal falánkabb vette át a helyét.

– Mellette van egy zuhanyzó, vécé és mosdó is. Most tele van szeméttel, de...

– Azt is ki lehet takarítani?

Frankie bólintott. – Síim, akivel este találkoztál, ő szokott ott aludni anno, amikor elkezdett itt dolgozni, még mielőtt ez a lakás kész lett, és az öregem ideköltözött.

– Értem.

– Szóval, ja, a tiéd, ha akarod. Egy időre, érted. Meglátjuk, hogy megy. Új ágyat is vehetünk, meg minden, amíg talpra nem állsz.

– Az új edzőcipőmben?

– Pontosan. A Nike-dban.

– És miért tennéd meg értem? – Xandra újra halálkomoly lett.

– Mert kijár neked az esély. És most olyan hangulatban vagyok, hogy felkínáljam.

Idiótán viselkedik? Bassza meg. Majd kiderül. Mi a legrosszabb, ami történhet? A lány elcsór valamit. De mit? A golyókat? A dákókat? Más érték nincs. Hacsak nincs daruskocsija, hogy elvigye az asztalokat.

A lány csak nézte.

– Egy szabály azért van – mondta Frankie.

– Mi?

– Ne akassz ki.

– Hogy érted?

– Nemtőm. – Nem akarta kimondani. – Nehogy megbánjam.

A lány horkantott, körülnézett. Picsába. Frankie majdnem elnevette magát. Mit csinált? Meg fogja bánni? Kifújta a levegőt. Most már késő visszaszívni. És nem is akarja. Jó érzés. Nagyon jó. Bizarr módon úgy érezte, ezzel talán megfordul az ő szerencséje is.

– Jó, akkor menjünk le, nézzük meg a raktárát. – Oké. – A lány alig tudta leplezni a mosolyát. – Csak utánad, főnök.

23. fejezet

- Hadd találgassak. Ez teljesen véletlen? Csak összefutottunk?
- A számból vetted ki a szót - felelte Frankie.
- Igen? Nem veszem be - mondta Sharon.

A járdán szaporáztak az ingázók között. Nap vége volt, a hazaigyekvő emberek kocsik, buszmegállók, metrók felé tartottak.

- Állj meg, kérlek - mondta Frankie. - Csak egy pillanatra.
- Már mondtam. Nem lenne szabad beszélünk.

Frankie utána sietett, át az úttesten. Duda harsant, egy fehér furgon hajszál híján elütötte. A legszívesebben megragadta volna a lány könyökét, hogy lelassítsa. Inkább nem. Még tökön rúgná, mint a lakásban. Ilyen tekintetben kiszámíthatatlan.

- Nem az ügryől van szó, esküszöm. - Hazudott, naná.

A lány oldalt lépett.

- Picsába. Aú.

Rohadt élet. Frankie nekiment egy lámpaoszlopnak. Dühödten dörgölte a karját. Mocskosul fájt.

Sharon megint pár méterrel előtte járt, a válla felett visszanézett, és igyekezett nem nevetni.

- Nagyon vicces, haha - morgott Frankie.

A lány továbbment, a válla rázkódott. Frankie végre utolérte.

- Mire? - kérdezte Sharon, még mindig.
- He?
- Mire esküszöl?

- Ööö... nem tudom. - *Az anyám életére.* Majdnem kimondta. Aztán mégse. Utálta, amikor Jack ezt csinálta. Mintha ez rossz ómen lenne, hogy az anyjuk sose jöjjön vissza. - Mindenre... mit tudom én.

- Mindenre? Mit tudom én? - utánozta Sharon. Nem állt meg. A metró már csak tíz méterre volt. Biztos oda tart. Oda csalt nem mehet utána.

- Nem tudom. Mindenre. Mindenre, ami kedves nekem.
- Például mi kedves neked?
- Például... nem is tudom. - Mondj valamit, te barom. Bármit. Csak álljon már meg végre. - Te kedves vagy nekem. - Kimondta, mielőtt meggondolhatta volna.

Sharon megállt. Ő is. A lány a szemébe nézett, nem is pislogott a rohanó tömegben.

- Nagyon vicces.

Frankie nyelt egyet. Mi a fenét mondott ezzel? Hogy tetszik neki Sharon? Hogy lehet ilyen barom?

- De megálltál, nem? - vigyorgott, mintha viccnek szánta volna.
- Jó. - Sharon kinyitotta a retiküljét, és elővett egy csomag cigit. - Annyi időt adok, amíg elszívok egy cigit. De ennyi, oké?
- Persze.
- És nem itt.

Ahol megláthatja őket az egyik kollégája. Frankie értette. Jogos. Azért nem hibáztathatja, ha óvatos. Mázli, hogy egyáltalán megkockáztatja, hogy beszél vele.

Követte Sharont a tömegen át egy csendes, fákkal szegélyezett utcába a metrójeláratától jobbra. A lány falnak dőlve rágyújtott, és lassan, mélyet szippantott. Úgy nézett ki, mint akinek nehéz éjszakája volt, és szívesen lenne bárhol máshol, mint itt vele. Azért Frankie örült, hogy látja. Ezt nem tagadhatta. És nem csak mert Jackről akart beszélni vele. Hanem másért is.

- Szóval... mit akartál kérdezni?

Csak induljon el a beszélgetés. Sharon nyugodjon meg. Ne legyen olyan gyanakvó. Akkor talán lehet Jackről beszélni. Xandra. Eszébe jutott Xandra. Igen, kérdezd Xandráról. Ott tényleg rászorulna a tanácsra.

- Van egy hajléktalan csaj. Tizenkilenc. Megengedtem, hogy beköltözzön a klub raktárába. Tudod, amíg talpra nem áll.
- Ez nagyon szép tőled - mondta Sharon. Nem is gúnyosan, komolyan. - De nem értem, mi közöm hozzá.

– Nem ismerek más zsarut, gondoltam, tőled kérdezzem meg, hogy... hogy kivel tudnék beszélni a... a jövőjéről. Arról, hogyan lehetne végleg behozni az utcáról meg ilyesmi.

– Neked szociális segítő kell, nem rendőr. Szerzek egy számot. Próbáld meg kideríteni, van-e családja. Valaki, aki gondoskodna róla.

– Jó, megkérdezem. Oké, klassz. Kösz.

Sharon megint szippantott a cigiből, már majdnem végzett vele. Bassza meg. Tikk-takk. Kifut az időből.

– Na? – kérdezte Sharon, mert úgy bámult.

– Nézd...

– Nem is a hajlesz csajról akartál kérdezni, mi?

Frankie érezte, hogy elpirul. Sharon is látta.

– Nem.

– Akkor mi az igazi kérdés, amit fel akartál tenni? Amiért a metrónál vártál, mintha a pasim lennél, aki várja, hogy végezzek?

– Lebuktam – ismerte be. Jó egy órát várt a kapitányság előtt. Pár percre még abba a bizonyos telefonfülkébe is bement. Csak állt ott, mint egy barom. Mintha a fülke beszélni tudna.

– Meghívhatlak vacsorára?

Tessék, kimondta. Ez járt a fejében egész úton idefele a Sohóból. Nem csak Jack.

Most Sharon pirult el. – Vacsorára?

– Ja, tudod, kés, villa, tányér és kaja.

Le van ejtve. Miért ne? Már úgylis totál hülyét csinált magából azzal, hogy azt mondta, kedveli. Sharon úgylis itt hagyja és sose áll vele szóba többet. Mi vesztenivalója van?

– Hogy megpuhíts, és elmondjak mindent, amit tudok? – kérdezte Sharon. – Ezt akarod?

– Hát persze, de azért is, mert éhen halok és tudok egy eszméletlen jó olasz éttermet a sarkon. Van egy kis asztal egy alkóvban hátul, nem kell félned, hogy a kollégáid meglátnak. És

gondoltam, jó lenne kicsit együtt lenni. Ugy, hogy előtte nem vered ki belőlem a szart.

– Ugye, emlékszel, hogy van pasim? – mutatta meg a gyűrűjét Sharon.

– Igen, emlékszem. – És nem érdekel.

– Es szerinted mit érezne, hogy egy idegen férfival vacsorázom?

– Nem vagyok annyira idegen.

– Akkor idegenebb.

– Az se. Régi barát vagyok.

– Igen? Az vagy? – Sharon elnyomta a cigit a sarkával. – Mert én nem emlékszem, hogy barátok lettünk volna. Csak iskolatársak. Még csak nem is haverok. Csak egy iskolába jártunk.

– Ja, de lehattunk volna. – Frankie-nek eszébe jutott, hogy majdnem randira hívta. – Talán az elveszett időt akarom behozni.

A lány lassan tetőtől talpig végigmérte, aztán bólintott. – Jól van, de remélem, hogy ez az olasz hely tényleg jó.

Emiatt speciel Frankie nem aggódott. Ez az étterem volt az anyja kedvence. Amióta az eszét tudta, oda jártak. Régimódi. Vörös-fehér kockás abrosz. Túl sok parmezán. A feketeborsot akkora szóróból adták, akár egy toronyház.

Eleinte csak semmiségekről beszélgettek Sharonnal. Kérdezett a lány családjáról, bár nem ismerte őket. Kiderült, hogy egyke, az apja katona volt. A falklandi háborúban meghalt, az ejtőernyősök közé tartozott, akiket Goose Greennél lőttek le argentin újoncok, akik először felemelt zászlóval megadták magukat, aztán tüzet nyitottak. Az anyja nem házasodott újra, most egy elemiben tanít Brightonban. Pár éve diagnosztizálták Parkinsonnal. Emiatt Sharon betegre aggódta magát.

A pasijáról is beszélt kicsit. Hat évvel idősebb. Bróker. Most Hongkongban van hat hétig, egy kereskedelmi irodát indít el. Hiányzik neki? Igen. Habozás nélkül. Járt nála odakint? Nem. Amin Frankie elgondolkodott. Csak egy éve jártak, ami meglepte: a rohadt nagy kő nem erre utalt.

A legdrágább ajándék, amit ő adott lánynak, egy ezüst nyaklánc volt, amit Síim emelt el, és amiről kiderült, hogy bádog, és kiütése lett tőle a lánynak. Ettől ő szemét alak? Vagy Sharon pasija annyira gazdag, hogy egy ilyen gyűrű nem is jelent neki semmit?

Csak a kaja végén terelődött Jackre a szó. És nem is Frankie hozta fel. Ő boldogan beszélt másról, Sharonról. Igazság szerint el is feledkezett Jackről, először azóta, hogy az öccse üvöltözve megrohamozta a klub ajtaját. Sharon hozta fel. Miután a pincér kitöltötte a poharukba a vörösbor utolját.

– Szóval jobb, ha felteszed a kérdéset, mielőtt még többet iszom – figyelmeztette a lány.

– Kettő is van, ami azt illeti. És mindkettő Jackről.

– Sejtettem.

– Nem kell válaszolnod, ha kompromittál.

– Nem fogok. – Sharon hátradőlt és cigarettára gyújtott. – Halljuk. Mit akarsz mondani?

24. fejezet

– Mi lenne, ha azt mondanám, hogy a tipp, ami után Jacket letartóztattátok, a névtelen hívás...

– A rendőrség előtti fülkéből történt?

Frankie csak nézett reá.

– Ezt akartad mondani, nem? – kérdezte Sharon.

Szíves Üdvözlettel elszólta magát a zsaruknak, és neki nem mondta? Innen tudja Sharon? Vagy arról van szó, amitől retteg, hogy a lány is benne van? Hogy talán ő telefonált?

– Nem vagyunk teljesen idioták, Frankie. Ellenőriztük Jack híváslistáját. És igen, onnan hívták. És igen, pont a razzia előtt.

– Akkor el kell ismerned, hogy...

– Mit, Frankie? Hogy valaki a kapitányságról telefonált? Talán éppen én?

Frankie nagyot nyelt, szégyellte, hogy ennyire átlátszó.

– Nem, nem te. Egy férfi telefonált. Jack azt mondta.

– Akkor Snaresby nyomozó? Azt szeretnéd, ha ő lenne?

– Nem az a fontos, mit szeretnék! – csattant fel Frankie. De igaz ez? Mert Snaresbyben nem bízik. Főleg az után, amit az örege mondott, az arckifejezése után. – És azt se mondom, hogy zsarú volt – mondta, mert utálta a ráncot Sharon homlokán, és le akarta törölni. – Csak valaki, aki ismer egy zsarut. Aki talán aznap reggel a kapitányságon járt. Aki tudott a razziáról. Aki talán tudja, hogy ki kente a dolgot az öcsémre.

– Nyilvános fülke, bárki telefonálhatott – mondta Sharon. – Szándékosan onnan, hogy belekeverje a rendőrséget. Hogy zavart keltsen.

– Például ki? – kérdezte Frankie.

– Nem tudom. Azt se tudom, miről szólt a hívás.

– Már mondtam. Valaki felhívta Jacket, hogy meneküljön.

– Ezt csak Jack szava támasztja alá.

– Ami nekem elég.

Sharon arca minden elmondott. Hogy neki meg nem elég. Se a zsaruknak, se a bíróságnak.

– Ha Jack bandaháború miatt ölte meg Susan Tilleyt – mondta Sharon –, akkor nem lehet, hogy az egyik cinkostársa hívta? Hogy nem is volt névtelen hívás, mert kaptak egy fülest, hogy mi rajta vagyunk Jacken? Mert az éjszakai állapota miatt aggódtak, hogy nem lesz esze kitakarítani?

– Ez elég nagy „ha” – felelte Frankie. – Ami meg a hívást illeti, egyáltalán vettetek ujjlenyomatot a fürkéből?

– Komolyan kérdezed?

– Miért, nevetek?

– Van fogalmad, hány ujjlenyomat lehet abban a fürkében? Menynyi idő és ember kéne mindet lekövetni? Már ha a hívó ujjlenyomatát nem kenték el vagy törölték le? És nem gondolod, hogy aki olyan aljas, hogy segít az öcsédet kelepccébe csalni, vagy aki vele dolgozott, az elég okos volt kesztyűt húzni? Főleg, ha rendőr volt.

Legalább a végén kimondta, hogy egy zsaru is lehetett, még ha elég okos is, hogy ne kapják el.

– Ki a többi gyanúsított?

– Miben?

– A gyilkosságban.

Sharon nem felelt.

– Fogadok, hogy senki – mondta Frankie. – De ha nem Jack volt, márpedig *nem* Ő volt, akkor másvalaki.

– Megint csak „ha”.

– Susan Tilley kollégáit ellenőriztéték? A volt pasijait?

– Igen, nincs semmi. Senki, aki akárcsak távolról is...

– Nem tudom, akkor egy pszichopata. Valaki, akinek a lány a közelében lakott, vagy akit ismert.

– Nagyon alaposak vagyunk, esküszöm, Frankie.

– És valaki, aki ismerte őt is meg az öcsémet is, ezért akarta Jackre verni? Aki személyesen ismerte őket, nem csalt a bandakapcsolatuk miatt?

– Például ki?

– Nem tudom. – Frankie törte a fejét, maga is kapcsolatot keresett. De tudomása szerint Jacknek és Susannek nem volt közös barátja, és Szíves Üdvözlettel már ugyanezt kérdezte Jacktől, és ő sem tudott senkiről. – Akkor Dougie? Mi van, ha Susan félrekefélt? Ha Dougie...

– Boldogok voltak, Frankie. – Sharon elkapta a pincér tekintetét, és kérte a számlát. – Igazán boldogok. Vagy nem tudtad, hogy másnap akartak összeházasodni?

– Nem mindenki házasodik boldogan. A zárt ajtók mögött nem mindig az megy, amire gondolnál. – A saját szüleire gondolt. Hogy milyen tökéletesnek látszott, amíg szét nem mentek. Talán Susan Tilleyvel és Dougie Hamiltonnal is ez volt a helyzet.

– Beszéltünk sokakkal, akik ismerték őket – mondta Sharon –, és mindenki azt mondta, hogy fülig szerelmesek voltak.

Frankie-nek eszébe jutott, hogyan támadt rá Dougie Hamilton. Abban nem volt semmi kamu. Ki volt készülve. Annyira, hogy péppé is verte volna őt, ha hagyja.

– És nem is szenvedélyből elkövetett gyilkosság volt – tette hozzá a lány. – Nem a pillanat hevében történt. Az rumlis. Ezt előre eltervezték.

– Ez nem volt rumlis? Ne már. Minden csupa vér volt. És nem csak Jack meg a szobája. Az öreg hölgy házában is. Snaresby szerint, mint egy horrorfilmben.

– De nem volt ujjlenyomat. Nem volt DNS a tetthelyen. Az öcséd megúszta volna, ha a kamera nem veszi fel a kocsiját.

– És persze ha nincs a szemtanú – mondta Frankie, és feszülten figyelte a lány reakcióját.

Sharon arca elborult. Talán azt hitte, hogy ő még nem tud róla. – Tudod, hogy arról nem beszélhetek.

Ki az? Ezt akarta megkérdezni, de tudta, hogy Sharon csak elküldené a sunyiba. Ki ez a hazug rohadék? Ki ez a görény, aki le akarja csukadni Jacket?

– Akárki az, tudod, hogy hazudik, ugye? Vagy köze van hozzá. Vagy ő ölte meg Susan TilleyL

– Nem, nem tudom, Frankie. És te se. Szavahihető. Ellenőriztük. Nincs oka hazudni.

Sharon óvatos volt, nem árult el semmit. Megint nyitotta a száját, aztán becsukta. Nem is kellett kimondania, Frankie ki tudta találni, mit akart mondani: Nem úgy, mint az öcsédnek.

– Bíznod kell a törvényben, Frankie.

Mint az örege ügyekor? Na persze.

– Kérlek, tudom, hogy nehéz neked – folytatta Sharon –, de bíznod kell bennünk... bennem – helyesbített –, hogy végzem a munkámat.

Frankie a plafonra bámult. Már azt se tudta, mit gondoljon. Még mindig hitt Jackben, de attól még Sharonban is bízhat, nem? Ha tud adni Sharonnak valamit, bármit, ami bizonyítja Jack ártatlanságát, akkor a lány helyesen cselekszik. Nem temeti el vagy néz másfelé.

– Figyelj – mondta Sharon –, nem lehetne, hogy...

– Igen?

– Hogy ne beszéljünk erről?

A pincér odajött.

– Állom – vette el a számlát Frankie. – Vagyis meghívtalak – próbálta puhítani.

Készpénzzel fizetett.

– Köszönöm – emelte a poharát Sharon. – Pont olyan jó volt, mint mondtad. – A pincérre nézett és mosolygott. – Még visszajövök.

Frankie eltöprengett: vele vagy Nathannel?

Sharon felhajtotta a bort, és felállt. Felvette a kabátját. Frankie is, majd követte ki az étteremből. A csúcsforgalom véget ért. Meleg este volt. Páran arrébb egy kis pub előtt cigiztek és iszogattak, de amúgy a világ nyugodt volt.

– Leintek neked egy taxit.

– Sétálhatunk is.

Frankie meglepve nézett rá. – Tényleg? Hová?

– Hazakísérhetsz.

Frankie azt se tudta, hol lakik. Közel? – Azt hittem, a metróhoz mész.

– Nem, a mellette lévő utcába. Ahol beszéltünk. Ott van a lakásom.

A lakásom. Érdekes. Nem a lakásunk. Nem közös. Akkor talán a dolgok Nathan és közte még nem haladtak annyira előre.

– Jól van – mondta Frankie, és ellenállt a készítésnek, hogy belekaroljon a lányba, mint... mint mi? Mint egy pár? Haha. Kit áztat? Túl sok vörösbort ivott.

Menet közben nem beszélgettek semmi különösről. Iskoláról. Hogy mi lett azokból, akiket mindketten ismertek. Jackről nem.

Pár perc elteltével beértek abba a kellemes, csendes kis utcába a fehér György-korabeli házakkal. A lány megállt az egyik előtt az utca közepén, és Frankie felkísérte a lépcsőn. Az ajtó mellett a falon volt egy rakás gomb, alattuk a lakástulajdonosok neve. Láta Sharon vezetéknevét is. Másét nem. Nem úgy, mint a többi párnál.

– Nem hívlak ám be, csak mondom – forgatta el a kulcsot a zárban Sharon.

– Tudom. Van pasid.

– Pontosan.

– Akkor, ha nem lenne, igen?

– Mi igen?

– Behívnál?

A lány kinyitotta az ajtót. – Szavakat adsz a számba.

– Csak azt mondom, kettőn áll a vásár.

– Mire gondolsz?

– Nem tehetek róla, hogy arra.

Tessék, megint elszólta magát.

Sharon nem felelt. De az ajtót sem tette be. Se az előtér ajtaját, amikor Frankie követte. Se az első emeleti lakását, amit Frankie betett maguk mögött. Se a hálóét, amit szintén nyitva hagyott neki.

Sharon odament az ágyhoz, és akkor feléje fordult. Csak tedd meg. Frankie odament és megcsókolta. Egész este csak ez járt az eszében.

25. fejezet

- Tíz perc múlva légy kint – mondta a férfihang.
- He? – Frankie a szemét dörgölve felült.

Leejtette a telefont. Mi? Rohadt élet. Félig még alszik. Ez nem is az ő ágya. Picsába. Hol van? A nappaliban. Mit keres itt? Lehajolt a kanapéről és felvette a telefont. Már megszakadt a vonal. Az órájára nézett és felnyögött. Negyed tizenkettő.

Hunyorogva az asztalra nézett. Üveg nincs. Általában azt látott, amikor itt ébredt. Másnaposság sincs. Sőt... *klasszul* érezte magát. Mi a fasz történt éjjel? Ja. Hű. Sharonnál volt. Sharonnal volt. Ágyban. Klassz.

Vagy nem. Mert... bassza meg. A lány kirúgta, nem? Hat után felébresztette egy kávéval, és mondta, hogy rohannia kell, öltözzön fel és ő is menjen. Ő megpróbálta visszacsábítani az ágyba Sharont. Naná, hogy is ne próbálta volna. Állati jó volt az éjszaka. De Sharon nem ment bele. Szégyellte? Erről van szó? Vagy büntudatról a pasija miatt? A munkája miatt? A határ miatt, amit átléptek?

- Mi a baj? – kérdezte tőle akkor Frankie.
- Semmi, csak...
- Csak mi?
- Nem számítottam erre – mondta Sharon. – Nem hiszem, hogy...

Aha. Hogy jó ötlet volt. Nem is kellett kimondania. Frankie maga is kitalálta. Sharon nem tervezte, hogy így alakul. Hiba volt.

- Akkor ennyi? Kirúgsz?
- Nem arról van szó.
- Miről?
- Aminek beállítod. Mintha egyéjszakás kaland lenne.
- Nem az?
- Nem.
- Akkor lesz még?
- Nem.

- Szóval nem is arról. - Jó. Frankie felkelt és felhúzta a farmerjét.
- Nézd, nem tudom. Éjjel mind a ketten ittunk...
- Egyet. Nem rúgtunk be. Egyikünk se.
- Nem mondom, hogy nem éreztem jól magam, Frankie. Mert igen. De van pasim. Akit szeretek.

Szeretek. Ez fájt. Sokkal jobban, mint kellett volna.

Felkapta a vizet. - Igen? Hát éjjel nem az ő nevét kiabáltad.

Idióta. Bárcsak ne mondta volna. Késő.

- Nem, tényleg nem - mondta Sharon. - De ezért gondolom, hogy nem kéne...

- Hagyjuk - gombolta be az ingét Frankie.

Többet nem szóltak, aztán Frankie lelépett.

A telefon megint csengett. Gondolt rá, hogy hagyja csengeni, de elég sürgősnek hangzott. Talán Szíves Üdvözlettel? Felkapta. - Igen?

- Idekint. Kilenc perc - mondta a hang.

Kilenc? - Ki a faszom vagy?

- Mackenzie. Grew.

Frankie nem nyelt, de majdnem. Kihúzta magát. Grew ugyanis Tommy Rileynak dolgozott.

- Tommy látni akar.

- Most?

- Nem jövőre, ezért küld kocsit nyolc perc múlva érted.

- De...

- Semmi de. Nehogy késs. Magam megyek érted.

Bassza meg. A vonal megszakadt. Frankie a kagylóra bámult. Aztán megmozdult. Gyorsan. Nincs idő zuhanyozni. Felöltözött. Hideg vizet fröcskölt az arcára. Egy ujjnyi fogkrémet dugott a szájába, meglögybölte és kiköpte.

Ma amúgy is felhívta volna Tommy Rileyt, mert segítségre volt szüksége. Kifogyott a nyomokból. Riley segítsége kellett, hogy megtalálja valakit, akit egymaga nem tudott volna.

De mi a faszért küldet érte Riley? Ez jobban aggasztotta. A tartozás miatt? Meggondolta magát, és mégse könyörül rajta, miközben ez a szar van Jackkel? Erről van szó? Azért hívatja, mert kurvára nem tudott segíteni Jacken, és így nem vonta el a figyelmet Rileyről?

Lesietett a földszintre, be a klubba. Helyes. Síim ott volt, a ponyvákat vette le az asztalokról.

– Ki kell ugranom Tommy Rileyhoz. – Nem baj, ha más is tudja. Ha netán nem jönne vissza.

– Nem gond. Majd mi tartjuk a frontot.

– Ki az a mi?

Hátul csörömpölés és káromkodás. Á, igen. Xandra. A raktárai teszi rendbe.

– Minden oké köztetek?

– Rajta tartom a szemem v felelte Síim.

– Jó.

– És a kasszán.

– Jogos. – Igaza van. Jobb óvatosnak lenni. De Frankie akkor is bízott a lányban.

– De ha már itt van, elkelne nekem egy kis segítség a többivel is – hajtotta össze a nehéz ponyvát Síim.

Vagyis ő is ad a lánynak egy esélyt? Rohadt élet. Ki mondta, hogy nincsenek csodák?

– Jól van. Értem. Meglátjuk, mit tehetünk.

Az órájára nézett. Mennyi ideje van? Öt perc? Max. Besietett a raktárba. Xandra a létrán állt, tele festékfolttal. Már sok szart kihordott, és most éppen dekorált. Festék volt a hajában és a pólóján. Mezítláb volt, és a lába is festékes lett, és Frankie örült, hogy az új Nike-t biztonságos helyre tette: büszkén kiállította a párkányra.

– Jó reggelt. Hogy megy?

– Hogy néz ki?

– Viccesen.

– Ja. – Xandra elvigyorodott. – Az. Viccesen megy. Köszt a kérdést, főnök. Nem segítenél?

– El kell mennem. De figyelj, valamiről beszélünk kell.

– Igen?

– Rólad. Hogy itt vagy.

A lány elfancsalodott. – Csináltam valami rosszat?

– Nem, dehogy – mondta gyorsan.

– Akkor mi az? – A lány szégyellte, hogy rosszul tippelt.

– Csak megfordult a fejemben, hogy ha rendbe hoztad a szobádat...

A szobádat. A lány elmosolyodott.

– Szóval most beszéltem Síimmel, és magunk közt szólva, már nem lesz fiatalabb, és klassz, hogy kiségetes takarítással meg ezzel-azzal, de talán neki is segíthetnél. Engedd, hogy betanítsom. Érted. Hogyan bánj a vendégekkel. Egy kis pincérkedés. Az asztalok rendben tartása. Ilyesmi.

A lány meglepettnek látszott, de csak egy pillanatra.

– Nem gond.

– Klassz. És persze fizetek érte. Ugyannyit, mint a többiért. De óránként. Majd kitalálunk egy műszakbeosztást.

– Megegyeztünk. – A lány vigyorogva lejött a létráról, és kezét nyújtott. Aztán látta, hogy festékes. – Később kezét rázunk rá.

Akkor Frankie-nek eszébe jutott, amit Sharon mondott. Amit túl buta és érzéketlen volt maga kitalálni.

– Akartam kérdezni még valamit.

– Mit?

– Valószínűleg semmi közöm hozzá, és nem akarok tolakodni...

Tessék, megváltozott valami a lányban. Elborult a szeme. Jézus, hányán mondhatták már neki ezt? Baromság. A lényegre.

– A családomról – bökte ki.

– Nincs családom.

– Rendben, akkor a tiéidről.

– Enyéim? – próbálta viccre venni Xandra. – Nem vagyok királynő, baszod.

– Tudod, hogy értem.

A lány üres tekintettel bámult rá. – Nem.

– Azt akarom mondani, hogy van-e valaki, bárki, aki törődött veled, vagy te vele...

– Nincs.

– Ha mégis lenne, és ha fel akarod hívni... vagy hogy én hívjam fel... csak hogy tudja, hogy jól vagy...

– Jól vagyok. – Xandra fogta az ecsetet. – Szóval ha nem baj...

Hátat fordított és felment a létrára.

Frankie sóhajtott.

Le van szarva. Legalább megpróbálta.

26. fejezet

– Késtél.

Mackenzie Grew a szikrázó vörös Jagból meredt rá. Fehér fogsor villant, kattant a központi zár. Frankie beszállt hátra. Mackenzie megfordult és rámeredt.

– Sofőrnek nézek ki, bazmeg? Húzz ide előre, mielőtt kibaszlak innen.

Elég nagydarab is volt hozzá. Frankie engedelmeskedett és nagy baromnak érezte magát.

– Övet – figyelmeztette Mckenzie. – Nem akarjuk, hogy a köcsög zsaruk leintsenek.

Frankie bekapcsolta a biztonsági övét, és Mackenzie Grew besorolt a forgalomba.

– Cigaretta? – kérdezte.

Frankie elfogadta. Bacont érzett Mackenzie lélegzetén, ahogy az odatartotta a német Luger alakú ezüst gyújtót.

– Szép tiszta a bőröd, fiam – pillantott rá a tükörben. – Nem úgy, mint az öcsédé. Látom, edzel is. Helyes. Tommy nem tévedett, amikor azt mondta, egy nap még hasznára lehetsz, ha meglátod a fényt.

Tiszta bőr? Mi a fasz? Mackenzie ráhajtott? Jézus. Már csak ez kellett ma. És mi az a fény? Inkább az életmód. A gengszter életmód. A kígyóbőr cipő, a kék olasz öltöny meg a negyvenezer fontos autó. Mint Grewnak.

– Hogy megy a sznúker?

– Megyeget – felelte Frankie. Nagyot szippantott a cigiből, hogy megnyugodjon. Megnyomta a gombot, és lehúzta az ablakot. A baconszagtól felfordult a gyomra.

– Egyszer be kéne ugranom. Játszani pár menetet. Mint a régi időkben.

Régi időkben? Ja. Frankie emlékezett bizony. Mackenzie-t kurva nehéz volt elfelejteni. Egy ideig törzsvendég volt, amikor a faterja

átvette a helyet. Ő meg egy rakás Riley-fiú hetente kétszer benéztek. Mindig zárás körül, amikor a pubok bezártak. Jó hely volt bedobni pár pohárral. Ez volt az Ambassador híre.

Emlékezett, hogy egyik éjszaka olyan lárma volt, hogy ő meg Jack felébredtek. Aggódott a faterjáért, leszaladt, és benyitott a klubba.

De az öreget nem látta. Senkit sem. Másnap a faterja azt mondta Frankie-nek, hogy tévedett, nem volt verekedés, csak részeg félreértés. Senkinek nem esett baja. Sokkal rosszabbnak hangzott, mint amilyen volt.

– Azért kemény lehet elég pénzt keresni, hogy fenn lehessen tartani egy ilyen helyet – lamentált Mackenzie. v Főleg recesszióban és hogy a gyerekek ízlése manapság milyen gyorsan változik. Slampos pöcsök buggyos farmerban. Fogalmuk sincs az öltözködésről. Talán már el se járnak szórakozni. Csak tablettákat szednek és otthon betépnék. Ülnek a valagukon és a Game Boyjal vagy mi a szarral játszanak. Nincs stílusuk. Azt se tudják, mi fán terem a sznúker. Az ember elgondolkodik – villantotta megint Frankie-re a fehér mosolyát –, hogy egy olyan házat, amit Tommytól bérelsz, nem lenne-e jobb másra használni. Étteremnek például. Vagy irodának.

Frankie nem szólt semmit. Szóval ma a pénzről lesz szó. Vagy a tartozásáról.

– Tommy szeretne mindent hallani a nyomozásodról – folytatta Mackenzie. – Azt reméli, hogy van jó híred. Én is azt remélem. Mert mind szurkolunk az öcsédnek – tette hozzá, ahogy leállt a Jaggel egy előkelő utcában St. Jamesben. – Végül is közénk tartozik.

Nyomozás? Közénk tartozik? Mi a faszba keveredett? Percről percre egyre szarabb a helyzet.

– *Et voilà.* A célállomás. Tizenkettes szám. – Mackenzie rágyújtott és előre nézett.

– Te nem jössz?

– Nem az én világom, v Mackenzie lassan megint végigmérte. – És talán nem is a tiéd.

– Hogy érted?

– Majd meglátod. – Mackenzie megkopogtatta az óráját, egy Breitlinget, ugyanolyat, mint amelyet Snaresby viselt, v Húzz befelé. Nem szereti, ha megváratják. És Tommy mondta, hogy adjak egy ilyen – vett elő a zsebéből elegánsan egy fehér névjegykártyát. – A számom. Ha segítség kell.

Segítség? Ez mit jelent? Mit *nem* jelent? Mackenzie sebes ökléből ítélve bajt valakinek, az fix.

27. fejezet

Frankie a homokfúvott épületet bámulta. Szinte süttött róla a gazdagság. A gazdagság és a kivételezés. Kurvára ízléses.

Aztán a lába elé nézett. Nincs értelme áltatni magát. Át fog lépni egy vonalat. „TANÚ.” Ezt írta vörös tintával egy cigicsomagolás darabjára. Amint Sharon megerősítette, hogy a zsaruk szavahihetőnek tartják a szemtanút, tudta, hogy neki kell kiásni az igazságot, és kideríteni, mit akar az a fasz valójában.

Ki az? Miért hazudik? Mert ő is benne van? Mert ő ölte meg Susan Tilleyt? Vagy segédkezett benne? Csak sorjában. Először meg kell találnia, aztán kihúzni belőle az igazságot. És ha a Mónál tett látogatással nem is jutott közelebb az igazság kiderítéséhez, azt megtudta, hogy képes megijeszteni embereket. Szóra bírni. És meg fogja ijeszteni azt a fazont is. Akárki az. Ha ez kell.

Jól van. Gyerünk. Végigsimított az öltönyén, megigazította a nyakkendőjét, felment a lépcsőn, és becsöngetett. Egyetlen gomb volt. Az egész ház egy emberé. A városnak ebben a részében ezt azt jelenti, hogy kőgazdag.

Ez Riley otthona lenne? Nem valószínű. A Riley-félék titokban üzletelnek, nem szem előtt. És a családi életüktől teljesen leválasztva. A faterja szerint egyik nagybácsija felesége se tudta, miből él a férje. Azt hitték, a férjük Smithfieldben dolgozik az egyik hússzállítónál. Hogy ezért van annyi vér az öklükön munka után.

Reccsent a kaputelefon.

– Halló? Segíthetek? Be van jelentve? – kérdezte egy női hang.

Elektromos motor zümmögött. Frankie felnézett. Egy vadonatúj biztonsági kamera fordult felé.

– Tommy Rileyhoz jöttem. A sofőrje most tett ki.

Csend. Három másodperc, öt, tíz. Frankie arra gondolt, talán eltévesztette a házat, és már vissza akart menni a járdára, amikor végre zümmögött a zár. Kinyitotta az ajtót. Egy csomó reteszt látott visszahúzva. Elektronikus. Csúcstech.

Fekete-fehér kockás folyosóra jutott. Elegáns. Világos és tágas. Nagyon ízléses. Magas vágott virágok – lilium, az anyja kedvence – álltak egy még magasabb márványtalapzaton egy fekete kőlépcső két oldalán, ami spirálisan tűnt el szem előtt. Jó illat volt idebent. Nem csak a virágoktól. Valami drága parfüm vagy kölni.

És nem ez volt az egyetlen csábító dolog. Egy fényes antik mahagóni asztalnál egy csinos, tizenkilenc-húsz éves lány ült testhezálló szürke kosztümben.

Frankie önkéntelenül elmosolyodott. Annyira csinos. Aztán belesajdult a büntudat Sharon miatt. De neki van pasija. Kirúgta őt.

Odament az asztalhoz. – Helló – próbálkozott újabb mosollyal.

A lány nem dőlt be neki. Úgy nézett rá, mint a bankár, amikor a hiteltúllépését próbálta meghosszabbítani.

– Ön pedig... ? – hagyta a kérdést lebegni a lány.

– James. – Kiszúrt egy másik kamerát a plafon sarkában. – Frankie James.

A lány megnézte az asztalon heverő bőrkötésű könyvben. Sápadt nyaka körül fekete bársonyszalagról ezüst lakat lógott. Észrevette, hogy Frankie bámulja. Valami villant a kemény barna szemében. Bosszúság? Derűtség? Talán mégse annyira visszataszító neki?

– És magát hogy hívják? – kérdezte Frankie.

– Chloe.

– Szép név.

Halvány mosoly. – Járt már nálunk?

Járt már nálunk? Mi a faszra gondol? A felszínen semleges akcentussal beszélt, de alatta Frankie valami keményebbet érzett, egy kiejtést, amit a lány éveken át próbált csiszolni és eltüntetni, ami a sajátjához hasonló.

– Nem.

– Menjen fel a lépcsőn a váróba, helyezze magát kényelembe, és az egyik lány majd megy önért.

Váró? Lány? Oké, már értette, mi ez a hely. Miről beszélt Mackenzie. Miért kell annyi zár és kamera. A gondolatai kiülhettek

az arcára, mert Chloe lassan felvonta egyik szemöldökét. Invitálóan? Megvetően? Nehéz volt megmondani.

– A bankkártyájára nem lesz szükség, ma Mister Riley vendége. Érezze jól magát.

– Értem.

Volt valami a lány arcán, ami arra készítette, hogy mondjon még valamit. Vagy csak szórakozik vele a csaj. Ha bárban lettek volna, meghívja egy italra, vagy elkéri a számát. De itt nem. A figyelő kamera előtt nem. Csak menj fel. Ne légy fasz. Nem szórakozni jöttél. Ideje felölteni a pókerarcot.

– Kösz. – Hátat fordított neki és elindult fel a lépcsőn, cipőjének szegecses talpa minden lépésnél visszhangzott. Érezte, hogy a lány figyel. Szeretett volna visszaneézni. Sikerült megállnia.

A lépcső egy nagy, félhomályos helyiségbe vitt. Az ablakokat nehéz függönyök borították, a falakon szőttesek lógtak. Vörösfekete bársony- és bőrkanapékat helyeztek el különböző szögekben, köztük üveg és króm asztalok. Három boltíves ajtó nyílt balra, középen és jobbra, mindegyiket nehéz gyöngyfüggöny őrizte.

A szoba közepén egy bárszerűség állt, tele csillogó üvegekkel és kristály poharakkal. Leült az attól balra lévő kanapéra. Lehet, hogy mások más miatt jönnek, de ő üzleti ügyben. Lehet, hogy bajban van. Ezt nem szabad elfelejtenie. Szóval nem nyomhat be.

Itt még erősebb parfümillat uralkodott. Meleg is volt. Fülledt. Mintha külföldön lett volna. Éjszaka, ha eléggé benyomtól, azt is hiheted, hogy pislogtál és Marbellában vagy Görögországban ébredtél. Vagy meghaltál és a mennybe mentél. Olyan kurva szép volt.

Lépteket hallott. A szemközti boltívet takaró gyöngyfüggöny sziszegve szétvált, és két lány lépett be. Az első magas és ázsiai, a szeme káprázatosán zöld. A másik latin, sötét göndör haját feltornyozta a feje tetején. Mindketten fényes, hosszú fehér ruhát viseltek. Mintha a *Vogue* címlapjáról léptek volna le.

– Helló – mondták uniszónóban és széles fehér mosolyt villantottak rá.

– Ööö, helló.

A latin lány leült mellé. Már mint közvetlen mellé. A combját az övének nyomta, megsimogatta a vállát. Mi a...? Frankie összerezzen, mire a lány vihogott. Megpróbált elhúzódni a lánytól, de az csak még közelebb nyomult, a keze lassan haladt lefelé Frankie karján, finoman masszírozva.

– Szeretem az erős férfiakat – közölte.

– Mit kérsz inni? – kérdezte az ázsiai, azzal whisky tölthetett magának és belekortyolt.

– Semmit v felelte Frankie.

Az ázsiai megint rámosolygott. – Ugyan. Nem hagyhatod egy lány, hogy magában igyon.

– Vagy két lánynak – tette hozzá a latin.

– Bizony. És akármiért jöttél, mi is legyünk benne.

Felhajtotta az italt, egy pohárba jeget tett, majd odavitte Frankie-nek a whiskysüveggel együtt.

– Biztos, hogy nem engedsz a kísértésnek? – ült le mellé.

Le van ejtve. Érezte a whisky a lány leheletén. Csak egyet. Nem árthat.

– Jól van, ha muszáj.

Nézte, ahogy a lány tölt. Aztán felhajtotta, élvezte, hogy égeti az üres gyomrát. Jézus. Mennyi az idő? Ez aztán korai ebéd.

A lány még egyet töltött. – Most már jobban hazaérezed magad.

– Tessék?

– Ügy érte, otthon – mondta a latin.

– Igen, Mister Riley mondta, hogy segítsünk otthon érezni – dorombolta az ázsiai lány a fülébe. – Szerinted hogyan tudjuk legjobban?

Erre volt egy pofonegyszerű válasz. Legyen egy mosogató tele koszos edénnyel és egy lábtörlő egy halom kifizetetlen számlával. Akkor otthon érezné magát. Frankie elmosolyodott, de nem osztotta meg velük a viccet.

– Hol van Mister Riley, és hogyan...? – kezdte, de akkor elakadt a hangja attól a nem kellemetlen érzéstől, hogy az ázsiai lány a lába

közé nyúlt. Megragadta a csuklóját. – Kösz, de most nem, bogaram.

Most nem? Bájós. *Soha*, ezt akarta mondani. Kurvák. Ez az egész nem az ő asztala, akármilyen csábító is ránézésre. Megint eszébe jutott, amit Mickey mondott Jackről. Hogy szerette a friss húst. Ez csak egy kibaszott illúzió. Gengszterszar, ami fénylik.

Üjabb gyöngysuhogás, ezúttal jobbról.

– Örülök, hogy otthon érzed magad – mondta Tommy Riley. – És kösz, hogy beugrottál.

28. fejezet

Nem az van, aminek látszik, ezt akarta mondani Frankie. De pont az van, nem? Itt van. A lányokkal ül. Ellökte az ázsiai lány kezét, nem törődve a lefittyedő ajkával, ahogy elhúzódott és cigarettára gyújtott.

A latin lány odament Rileyhoz, és átkarolta a nyakát.

– Talán később, kicsim – mondta a férfi. – Előbb Frankie-vel meg kell beszélünk egy ügyet.

– Miért nem maradtok itt velünk?

– Türelem. Frankie biztos alig várja, hogy utána veletek lehessen.

– Nem igazán – állt fel Frankie.

– Nem?

– Dolgom van. Amint végeztünk, mennem kell.

– Én meg azt hittem, jól érzed magad – nézett Riley savanyúan az ázsiai lányra. – Erre gyere – visszament a boltíven, amin át bejött.

Frankie követte, végig egy hosszú folyosón, amit sötét tapéta borított. Csukott, számozott ajtók előtt mentek el.

– A magáé ez a hely? – kérdezte Frankie.

– Úgy mondanám, hogy részvényes vagyok.

– Az öltáncos klub már nem elég?

– Másféle üzlet. Az nyilvános. Mindent csak a szemnek. Ez más. Itt csinálni lehet dolgokat.

– Bordély – mondta ki Frankie.

Riley menet közben az ujját rázta. – Nem, nem. Az illegális. A lányok itt csak szobákat bérelnek. Ez egy szép nagy ház.

A törvény biztos így tudja. Nem mintha errefelé szimatolnának. Már azon kívül, amikor a borítékért jönnek. Riley biztos lefizeti a rohadékokat, hogy hivatalos minőségben ne jöjjenek ide.

– Mind szeretnek itt lenni a lányok – mondta Riley. – A recepció is.

Ahogy mondta. Ő figyelte a kamerán a recepciónál?

– Akkor ez a kettő nem tetszik? – kérdezte Riley, eltolva egy másik gyöngyfüggönyt a folyosó végén.

– Nem arról van szó. – Frankie egy másik szalonban találta magát, sokkal kisebb volt az elsónél, két kanapé között egy rézrúd, ami a padlótól a mennyezetig futott. – Csak nem velük.

– Kivel nem? Lányokkal? – Riley hangjában némi meglepetés érződött.

– Kurvákkal.

– Óvatosan, fiam – intette Riley. Leült az egyik kanapéra, és mutatta Frankie-nek, hogy üljön a másikra. – Ezek a lányok escortok, nem kurvák. A kurvák leszopják az embert egy pub végében egy adagért. Nehogy ezek a lányok meghallják, hogy így nevezed őket, mert kikaparják a szemedet.

– Észben tartom.

– Akkor még sose voltál profival?

– Sose kellett.

– Mit sose kellett?

Frankie felhajtotta a whiskyt, amit magával hozott. – Fizetnem érte.

– Nem arról van szó, hogy kell, fiam, hanem hogy akarod. Nekem se *kell* fizetnem nőért. Van elég nő, aki hagyná, hogy isten tudja mit csináljak vele, csak a társaságom miatt. Amiatt, aki vagyok, és amit kapnának érte. Nem, ez – intett – az *akarásról* szól, hogy olyasmit akarsz, amit nem kapsz meg bárhol, bárkitől. A hozzáértésről, olyan nőkről, akiket amúgy csak fényes magazinokban láatsz. És megígérhetem, ha egyszer megízleled, vissza se nézel. De ki tudja? Talán majd találunk valamit, ami még neked is tetszik.

Frankie ezt elengedte a füle mellett. Nem erkölcsi vitát folytatni jött. Riley felhajtotta az italát, és megnyomott egy rézgombot az asztalon.

– Halló? – hallatszott egy női hang.

– Egy üveg whiskyt és jeget a vörös szobába. És egy kis cuccot is. Kedvem támadt szippantani. – Frankie-re nézett. – Mondd meg Chloénak, hogy ő hozza fel.

A lány a recepcióról, emlékezett Frankie.

– Chloe? v kérdezte a hang.

– Jól hallottad. – Riley horkantott. Hátradőlt.

– Miért akart látni? v kérdezte Frankie. Még nincs értelme elárulni, hogy milyen elkeseredett, és hogy amúgy is beszélni akart Rileyval.

– Hogy megtudjam, hogy haladnak a dolgok.

– Nem jól. v Nincs értelme hazudni. – De nem is rosszul. Azt hiszem, látom, merre kéne mennem, csak szükségem lesz segítségre.

A *segítség* szó varázsigeként hatott Rileyra. Elégedett szikra villant a sötét szemében.

– Van egy szemtanú v magyarázta Frankie.

– Hallottam.

Frankie-nek eszébe jutott Snaresby órája. A zsaru is Riley zsebében van? Innen tudja Riley? Ha igen, akkor Snaresby miért akarja annyira leültetni Jacket? Mert nincs választása? Mert annyi az ellene szóló bizonyíték?

– Ráadásul szavahihető – tette hozzá Riley.

– Azt mondják, de én kurvára nem hiszem el.

– A zsaruk elég komolyan veszik a fickót.

– Fickót? – Tehát Riley biztosan tudja, hogy a tanú férfi?

Riley elmosolyodott, olvasott a gondolataiban. – Vagy a nőt. Nem tudni, nagyon dugdossák.

Igazat mond? Ha a forrása elég közel van a nyomozáshoz, hogy tudjon a tanúról, altkor talán azt is tudja, ki az.

– Tudnom kell – mondta Frankie.

– Csak tudni?

– Megtalálni.

Gyöngy sziszegés. Frankie arra fordult. Chloe sétált be ezüsttálcával, azon tiszta poharak, ezüst jégvödör és egy nyitott üveg whisky. Melegen rámosolygott Rileyra, de Frankie-re nem. Szó nélkül kevert mindkettejüknek egy italt. Aztán fordult, hogy menjen.

– Várj – szólalt meg Riley.

Chloe megfordult és várt.

– Tegyel fel zenét. Valami kellemeset.

A lány odament a hifihez, és feltett egy CD-t. Lazulós zene. Ibizai stílus. Liftzene.

– Most vágj nekünk két vastag csíkot.

A lány fogta a diszkrétan a jégvödör mellé tett csomagot, és széthajtotta.

– Nekem ne – mondta Frankie. – Nem élek vele.

– Már nem, úgy hallottam v mondta Riley.

Kitől? Mikor? Ezek szerint Riley is nyomozott, méghozzá őutána.

– Mindegy, akkor sem. Kösz – mondta Chloénak.

– Ahogy gondolod – mondta Riley –, de legalább inni szeretsz. – Újabb adagot lötyyentett Frankie poharába, majd biccentett Chloénak, aki jó vastag csíkot vágott neki az asztalon.

– Kösz, édes. Most menj. Frankie-vel négyszemközt kell beszélünk.

Frankie utána nézett. Riley felszippanította a cuccot egy összetekert ötvenessel.

– Hű, de kurva jó. – Megtörölte csillogó szemét, majd Frankie felé hajolt. – Na most, talán ki lehet deríteni, hol van az az illető, akivel annyira találkozni akarsz.

Frankie várt. A pulzusa rákapcsolt.

– De ára van v tette hozzá Riley.

– Azt mondta, hogy segít. Hogy Jack ártatlanságának bizonyítása és a zsaruk elterelése a maga érdeke is.

– Ez mind így is van, de itt másról van szó. Ha ezt a szívességet megteszem, azzal a saját nyakamat kockáztatom.

Pénzről beszél? Hogy mennyibe fog kerülni ez az információ? – Mennyi? – kérdezte. Akármennyi, előteremti.

Riley nevetett. – Nem, nem, fiam. Nem a pénzed kell. Főleg amikor anyid sincs, hogy a klub bérleti díját kifizessed.

– Ami azt illeti...

Riley egy legyintéssel elhallgattatta. – Arról majd beszélünk, ha ennek vége. De térjünk vissza a szívességre. Az áron nem pénzt értek. Azt a részét én állom.

– Akkor mit akar?

– Téged – meredt rá Riley.

– Engem?

– Az idődet. Nem az egészet. Értem, hogy azt mondd, nem állsz készen nekem dolgozni.

Készen. Újabb veszélyes szó. Pont olyan kényes, mint a *még*. Riley aztán kurva biztos abban, hogy Frankie egy nap meggondolja magát.

– Szívesség, Frankie – magyarázta Riley. – Ha ezt megteszem neked, akkor tartozol nekem egy szívességgel, és egyszer, még magam sem tudom, mikor lesz az, de egyszer be fogom hajtani. Szóval – nézett végig Frankie-n –, mit szólna, fiam? Ali az alku?

Áthajolt az asztalon és a kezét nyújtotta. Frankie megint habozott, de elfogadta, és kezét ráztak. Van választása?

Egy kicsit még beszélgettek. Mindketten ittak még egy whiskyt. Riley felszívott még egy csíkot. Frankie beszélt neki a benzinnel és a klubban hagyott üzenetről. Riley őszintén meglepettnek tűnt, sőt dühösnek, ami nem passzolt Frankie elméletéhez, hogy Snaresby a zsebében van, hiszen akkor a zsarutól tudott volna róla. Viszont ha nem Snaresbytől tud a tanúró, akkor kitől és hogyan?

Riley végül visszakísérte a lépcsőhöz, és útjára bocsátotta. Ahogy lement a recepcióhoz, Frankie tudatára ébredt, hogy Chloe figyel. A lány felállt az asztal mögött, és elcsípte az ajtónál.

– Örülök, hogy találkoztunk – rázott vele kezét.

Frankie erre nem számított. Láta, hogy a lány valamit a tenyerébe nyom, egy összehajtott papírt.

– Kösz, én is.

– Én nem *úgy* dolgozom itt, mint ők.

Úgy értette, hogy nem profi.

- Értem – mondta Frankie.
- De téged sem érdekeltek az olyan lányok, úgy látom.
- Nem.

A lány elmosolyodott. Őszintén. Nem olyan hivatalosan, mint korábban.

- Akkor talán még találkozunk.

Ez kérdés? Ígélet? Picsába. Nem tudta megállapítani.

- Jó, miért ne.

Chloe kinyitotta neki az ajtót. Frankie kilépett a napfénybe. Hirtelen megérezte a whiskyt, és nem tudta, mit mondhatna. De mire visszafordult, az ajtó már csukódott, és a lányt nem látta.

Ahogy az utcán Soho felé indult, széthajtotta a papírt. Egy telefonszám volt rajta.

Látta maga előtt Sharont, ahogy éjjel ott aludt mellette a holdfényes ágyban. Emlékezett, hogy finoman eltűrt egy fürtöt a lány arcáról, majd hozzábújt, és hogy Sharon mélyet sóhajtott, és az volt az utolsó hang, amit hallott, mielőtt ő is elaludt.

De emlékezett Sharon reggeli énjére is. Milyen képet vágott, amikor elváltak. Hogy rá sem nézett. És amikor pár pillanat múlva egy Borough of Westminster szemetes mellé ért egy privát kert öntöttvas korlátján, nem vágta bele Chloe telefonszámát, hanem összehajtotta és a zsebébe dugta.

29. fejezet

A vizsgálati fogságban lévő rabnak heti háromszor egy óra látogatóidő jár. Szíves Üdvözlettel ezt mondta Frankie- nek, amikor elújságolta a jó hírt, hogy Jacket Londonban veszik vizsgálati fogságba. Heti három óra nem hangzott soknak. Amikor Szíves Üdvözlettel kényelmes kis irodájában meghallotta, ezt gondolta. De ahogy most a Wandsworth látogatóközpontban ücsörögve várta Jacket, egy örökkévalóságnak érződött.

„Letölteni az időt.” Egyáltalán nem klisé. Ezt tanulta meg az utóbbi tíz percben, ahogy itt ült és kortyolgatta a homokízű, húgylangyos kávét. Elcsépeltnek ugyan elcsépelte, de ettől még nagyon is igaz.

Itt pokolian lassan telt az idő. Lassabban, mint egy kihalt állomás peronján, ahonnan betépvé próbálsz hazajutni. Lassabban, mint amikor egy üres kocsibeállót figyelve várod, hogy a muterod hazajöjjön. Lassabban, mint ahogy egy esküdtszék meghozza az ítéletet.

Nézte a többi rab és a látogatóik arcát. Nem látott szégyent. Se büntudatot, neheztelést vagy gyűlöletet. Csak kibaszott boldogtalanságot. Szomorúságot. Egy anyáét, aki még mindig rövidnadrágos iskolásnak látja a fiát. Egy barátnőét, aki szeretné hazavinni a pasiját. Szegény embereket, akiket elválasztott a kétségbeesés, egy hülye hiba, vagy az igazságszolgáltatás tévedése. Ugyanazt a szörnyű émelyítő szomorúságot, amit ő érzett a faterja iránt, de amit sose volt mersze kimondani, amikor meglátogatta, nehogy kínos legyen, és hülye pöcsnek állítsa be magát.

Előtte abban bízott, hogy Jack meg az örege egy börtönbe kerülnek. Elképzelte, hogy együtt esznek vagy filmet néznek egy nagy visszhangos társalgóban, vagy számárfüles könyveket olvasnak egy poros könyvtárban, mind kurva nagy klisé persze *A remény rabjai-ból*, amit pont tavaly nézett meg Jackkel az Odeonban a Leicester Square-en. Így látta őket, mint Morgan Freeman és Tim Robbins, összefognak, hogy átvészeljék a szart, veretlenek és dacosak mindvégig. De most örült, hogy nincsenek együtt, mert

akármit mond, a faterja utálná itt látni a fiát a kibaszott rács ugyanazon oldalán.

Az ajtó zümmögött, felnézett az asztról. Jack volt. Hú, de szarul néz ki. A bőre sárgás, a szeme körül karikák. Elvonás. A pia meg a drog.

Frankie gyomra összeszorult. Ez kurvára nem jó. Ez az öccse, mégis olyan ruhát visel, mint a faterja. Egy rémes pillanatra azt hitte, elbőgi magát, és nem tudja abbahagyni.

Kipréselt egy mosolyt. Nem rogyhat meg. Túl jól ismeri Jacket. Jack másoktól függ. Ha pánikot lát a szemében, ő is bepánikol. Magabiztosságot kell mutatnia.

– Jól vagy? – ülte le vele szemben Jack. Mosolygott, de nem őszintén, mintha egy fényképhez csinálná, amihez nincs is kedve.

– Ja, és te?

– Bírom.

Nem úgy nézett ki. Szarul nézett ki. De legalább nem látszott rajta kék-zöld folt. A zsaruktól vagy a sittesektől.

– Hoztam neked valamit – mondta Frankie.

Jack elvigyorodott, amikor látta, Frankie mit tol át az asztalon. Jó volt látni egy őszinte mosolyt.

– KitKat?

– Vagy ez, vagy Snickers – biccentett Frankie a majdnem üres automata felé a sarokban, a citromsárga falnál. – De tudom, hogy a mogyoró megfingat.

– Én tortában bíztam.

– Hadd találjam ki: reszelővel?

– Á, itt túl vastagok a falak – mondta Jack. – De beértem volna egy zacskó cuccal.

Komolyan gondolta. Nem csak a bőre tűnt halottsápadtnak. A szeme is totál vérekes volt, mintha túvel bökdöste volna.

– Hoznék, ha lehetne. – Frankie komolyan mondta. Hiába utálta, hogy Jack ennyire rákattant a drogra, bármit megtett volna, hogy elvonja a figyelmét.

- Megmotoztak?
- Ugyanúgy, mint amikor apához megyek.
- Ja, csak én nem vagyok bűnös.
- Ezt meg ne halljam még egyszer, bazmeg.
- De nem vagyok! – méltatlankodott Jack.
- Nem ezt. Amire célzói vele. Apáról. Ő sem bűnös, oké, bazmeg?
- Tudom, de...
- De semmi. Nem ő tette.

Már ezerszer ellitániázta ezt Jacknek, mégsem ment bele abba a kemény fejébe. Frankie hitt az apjának, egész lelkével hitte, hogy nem volt benne a bandában, ami azt a rablást csinálta, és tutira nem ő húzta meg a ravaszt szegény pénztárosra. De Jack más. Már a tárgyalás alatt is kételkedve fogadta apjuk ártatlanságát. Mintha az egész egy bonyolult játék lenne, amiben senki nem hisz az öregnek, de úgy kell tenned, és egységes frontot alkotni, mert ezt próbálják beadni az esküdtszéknek. Frankie egyszer azon is rajtakapta, hogy azzal dicsekszik, a faterjuk még csomó dolgot elkövetett, amiért nem kapták el. Kirángatta a pubból és jól lehordta. Minden akaraterejére szüksége volt, hogy ne pofozza fel, annyira felhúzta.

- Nem úgy értem – védekezett Jack. – Úgy értem, hogy engem még nem talált bűnösnek a bíróság. Még tárgyalásom sem volt, és mégis így bánnak velem. Én mondom, Frankie, ez nem járja.

- Megteszek mindent, amit tudok.
- És mi az? – Vádlón hangzott.
- Például szerzek egy jó ügyvédet. A legjobbat.
- És hogyan fizeted ki?

- Azzal te ne törődj. – A kocsni hirdetése a jövő héten benne lesz az *Exchange & Mariban* és az *Autó Tradetben*. Kis szerencsével elég jól el tudja adni, hogy kifizesse Eddie-t, mielőtt túl sok kamat rakódik a kölcsönre. Ami az ügyvéd tiszteletdíját illeti, csak isten tudja, honnan keríti elő. De elő fogja. Még ha el is veszíti a klubot és mindenét.

- És mit érünk vele? – kérdezte Jack. – A zsaruk szerint baszhatom, Frankie. Azt mondják, esélyem sincs.

Frankie-nek eszébe jutott Sharon. Ő is ott volt, amikor Jacket kihallgatták? Ő maga hallgatta ki? Megfordult a fejében, hogy beszél róla Jacknek, de inkább nem tette. Jack kiakadna, ha megtudná, mi volt kettejük között. Talán eljárna a szája is, és bajba keverné Sharont. Különben is mit számít most már, amikor úgyse látják egymást többé?

– Hát majd bebizonyítom, hogy tévednek.

– Hogyan?

– Kiderítem, mi történt igazából.

– De a vér...

– Felejtsd el a vért. Valaki rád kente. Ugyanaz, aki a kocsidat elkötötte. – Frankie még mindig akarta hinni, hogy ez igaz, de közben feszülten figyelte Jack arcát, és imádkozott, nehogy mást lásson rajta.

– Próbáltam elmondani nekik – mondta Jack. v Próbáltam megmagyarázni a zsaruknak, hogy csak így történhetett.

– Van tipped, ki lehetett? – Tudta, hogy Szíves Üdvözlettel már végigvette ezt Jackkel, de nem árt még egyszer megkérdezni.

– Nem tudom. Lehet bárki.

Bárki, akit Jack kiakasztott.

– Olyasvalakire gondolj, aki elég okos hozzá – noszogatta Frankie. – Aki holtan akarta látni Susan Tilleyt és a nagymamáját. Aki valamiért rád akarta verni.

– Nem ismerek senkit, aki ismeri a csajt. Senkit. – Akkor valami villant Jack szemében. – És a kocsim? Megtalálták? Talán még annál van, aki elkötötte, és bizonyítja, hogy ő volt.

– Talán. – Vagy nem. Mert aki elég okos volt így kelepcébe csalni Jacket, annak volt annyi esze, hogy megszabaduljon a kocsitól. – Kihozlak – mondta aztán Frankie.

– Megígéred? – Jack hangja megremegett. Úgy nézett Frankie-re, mint egy kisgyerek, mintha Frankie bármit megtehetne, csak mert idősebb, helyre tehet egy kötekedőt a suliban, elviheti egy körre az új bringáján, kihozhatja a börtönből és visszaadhatja a régi életét, neki nem kell mást tennie, csak szólni.

– Igen – mondta Frankie.

És amint kimondta, látta, hogy a feszültség elszivárog Jack vállából. Minden rendben lesz, ezt gondolta Jack. A bátyja elintézi. Elmosolyodott, és nem úgy, mint amikor belépett. Igazán. Szívből. Fogta a KitKatet, és letépte a vörös-fehér csomagolást. Kisimította a papírt, majd a mutatóujja körmével középen megfelelezte a csokit, és kettétörte.

– Tesó – adta a felét Frankie-nek.

– Tesó – bólintott Frankie. Ezt csinálták, amióta az eszét tudta. Csendben ettek. Aztán Frankie mindkettejüknek hozott kólát.

– Van cellatársad?

– Ne aggódj, nem Búbba a neve. Igazából mázlim volt – mesélte Jack. – Az első este egy igazi faszfejjel voltam. Az egész karja tele volt vágásokkal. Azt mondogatta, hogy eldugott egy kést a cellában.

Frankie érezte, hogy felmegy benne a pumpa. – Megfenyegetett?

– Nem igazán. Őrült volt. De már nem érdekes.

– Miért nem?

– Tegnap reggel leesett a lépcsőn. Megcsúszott, és eltörte három bordáját meg a bokáját. Hónapokig kórházban lesz. El tudod hinni? Mintha egy őrangyal vigyázna rám. És még annál is jobb: tudod, kijött a helyére?

– Ki?

– Stanley Lomax. Emlékszel rá? Két éve kapcsolták le drog miatt.

Frankie nagyon is jól emlékezett rá. Egy nagydarab rohadék. Riley embere. Vagyis Riley legalább ebben állja a szavát. Jacknek most már van egy kemény testőre arra az esetre, ha Hamilton egyik embere rá akarna mozdulni. Talán eleve Riley emberei juttatták kórházba azt a késes tagot.

– És tudod, mi van még? – folytatta Jack. – Ennél is jobb, hogy Stanley azt mondta, Riley üdvözl. Személyesen, érted? Azt üzeni, hogy ne aggódjak. Hogy rendben leszek. Mondtam én, hogy jó fej, amikor lehordtál, hogy neki dolgozom. Tudtam én, hogy nem hagy cserben.

Olyan büszkén mondta, hogy Frankie-t elfutotta a méreg. És olyan önelégülten. Semmit nem tanult az egészből. Még mindig bálványozza a földet is, amin Riley járt. Még mindig az embere akar lenni.

– Beszéljünk arról az éjszakáról.

– De már mondtam, hogy nem emlékszem.

Frankie bólintott, de feszülten figyelte az öccse arcát.

– Mickey azt mondta, eladott valamit neked az Albionban.

– Tényleg?

– Speedet. Emlékszel erre?

Jack arca ráncba szaladt. – Ja. Azt hiszem, már igen. Furán nézett ki a cucc.

– Kék volt.

Felismerés villant Jackszemében. – Tényleg. Hé... várj... – Ökölbe szorította a kezét. – Gondolod, hogy van valami köze ahhoz, hogy...

– Hogy nem emlékszel? Nem hinném. Már ellenőriztem.

– Hogyan? Tűvel?

– Móval.

– Mo Bishara?

– Halkabban, bazmeg v szólt rá Frankie. Mónak itt is lehettek kapcsolatai, ahogy Rileynak és Hamiltonnak.

Jack idegesen bólintott.

– Elmentem hozzá. De ezt tartsd meg magadnak, mert nem voltam hozzá kedves, és maszkot viseltem.

Jack arcából az a kevés szín is kiszaladt.

– És az a szar, amit Mickey eladott neked v folytatta Frankie –, nem okoz amnéziát meg semmi olyat, ami veled történt, és az ember nem lesz tőle Norman Bates, ha ettől félnél.

– Szóval nem csinálhattam tőle olyasmit, amit később elfelejtettem?

– Nem. Előtte sose volt ilyen emlékezetkiesésed?

– Soha. Jó, ha sokat vedeltem, kiesett pár óra, de ilyen sose. Egy egész éjszaka sose.

– Esküdj meg, hogy ez az igazság, bazmeg. Hogy még mindig nem emlékszel semmire. – Frankie megint az arcát figyelte, a szemét.

– Semmire.

Se egy rezzenés. Se egy villanásnyi kétely a szemében.

– Jó. Ezért gondolom, hogy egy rohadék adott be neked valamit. Ez az egyetlen magyarázat.

– De ki? És mikor?

– Az a koton a szobádban... Mickey azt mondta, hogy amikor vele ittál az Albionban, utána találkozód volt valakivel. Egy csajjal. – Egy új csajjal, mint akiket szerettél betörni. Frankie undorodva megborzongott. Ezt most nincs értelme bolygatni. Ez nem az a pillanat és nem az a hely. Majd kurvára elbeszélget Jackkel, ha kihozta innen.

Valami megváltozott Jack arcán.

– Mi az? – kérdezte Frankie. – Emlékszel valamire?

– Ja. Azt hiszem. De...

– Mi az?

Jack morgott, a széket markolta, mintha erővel rángatna elő tényeket a fejéből.

– Kurva ködös, de Stav... szerintem Stavhoz lehet köze. Szinte látom az arcát. Ja, azt hiszem, átmentem hozzá.

Stav Christoforou. Jack egyik haverja. Frankie örvendhetett a kétes megtiszteltetésnek, hogy találkozzon vele, amikor Jack elhozta az Ambassadorba.

– Ő is Rileynak dolgozik? – kérdezte Frankie, bár nem hitte. Rileynak van mércéje. Szereti, ha az emberei rendszeren öltöznek. Stav Christoforou egy szakadt görény volt, csuka, pulóver és mindig napszemüveg, minden időben, kint és bent is.

– Nem – mondta Jack. Lerítt róla, hogy valamit elhallgat.

– Akkor kinek dolgozik? – kérdezte Frankie.

– Mónak.

– Mo Bisharának?

Jack bólintott.

– Mit csinál? Díler?

– Ja, az anyja régi házában. Valami klubja van. Tudod. Egy lebuji.

– Szóval az Albionból odamentél?

– Nem tudom. De lehet. Azt hiszem. Azt hiszem, korábban délután rám csörgött, hogy van egy csaj, akit érdemes megnéznem.

Szóval nemcsak díler, strici is.

– Jézusom, Frankie, arra se emlékszem, odamentem-e vagy nem.

Akkor Jack elhallgatott. Csak ült ott. Az arcán rémes, fájdalmas kifejezés. Ennyi. Frankie megértette. Ennyit tud adni.

– Az öregasszony – kérdezte felnézve Jack, remegő szájjal – magához tért? –Nem.

– Bassza meg.

Frankie hallotta, hogy Jack ujjpercei recsegnek, annyira szorítja az öklét.

– Nem a te hibád – vigasztalta Frankie. – Lehet, hogy rendbe jön.

– Nem az. Szarom le. Vagyis nem szarom le, dehogy, csak...

– Csak mi?

– Csak ha felébredne, talán meg tudná mondani, hogy nem én voltam. Megmutatni, ki volt.

Frankie ugyanebben reménykedett.

– Szorítsunk, hogy így legyen. Addig is elbeszélgetek kicsit Stav haveroddal.

30. fejezet

Egy gyors hívás Mackenzie Grew-nak, és Frankie máris tudta, hol keresse Stavot. A rövid beszélgetés végén Mackenzie elsütött egy viccet, hogy Frankie milyen gyorsan leereszti a színvonalat. Akkor nem értette. Most már igen.

Stav alagsora a Portobello Road mellett díjnyertes pöcegödör lett volna. Egy világ választotta el Riley bordélyától St. Jamesben. Mackenzie-től tudta, hogy Stav itt nőtt fel. Szigorú, gazdag, görög ortodox anyja itt élte a szenteskedő életét, mielőtt pár évvel ezelőtt kicsinálta a rák.

Rohadt élet, az öreg nyanya forogna a sírjában, ha most látná. Vagy érezné a szagát. Búzlótt. És nem hagyományos, ízletes görög szag, mint a műszaka vagy kleftiko. Inkább crack, hasis és húgy savanyú halálszaga. Füst bodorodott és gyertyák hunyorogtak, nyúlós árnyakat vetettek a penészes falakra.

Lábujjhegyen. Frankie óvatosan lépkedett a hátsó helyiség felé. A jó isten tudja, hány tű hever mindenfelé. Drogosok motyogtak és szöszmötöltek mindenhol, sodortak, vágtak, füstöltek és szippantottak, rongyos-foltos kanapékon és székeken ültek, vagy csak heverték betépvé a padlón.

Jointok és pipák sercegtek-izzottak. Vámpírszerű arcok bámultak. Frankie hálát adott Istennek a dübörgő drum and bassért. Így ignorálhatta a hangokat, amik szölongatták, fasz tudja, miért könyörögtek. Még jobban fejébe húzta a kapucniját. Mázli, hogy melegítőt vett fel, nem öltönyt. Ezek elevenen megnyúzták volna.

Tovább ment egy rövid, bűdös folyosóra, jobbra-balra sötét tátongó ajtókat hagyott el. Egy szarfoltos vécé. Egy fürdőkádban betépett, keféző pár. Egy sarokban félmeztelen, eszméletlen fickó, az álláról hányás csorgott.

A folyosó végén felvezető lépcsőt csupasz villanykörte világította meg. Frankie kettésével vette a fokokat, a tarkóján felállt a szőr, lúdbőrözött attól, amit maga mögött hagyott. Ne fuss, te gyáva pina. Pedig nagy volt a kísértés. Úgy érezte magát, mint néha gyerekként,

amikor éjjel a klotyóról tartott a szobája felé, és félt, hogy egy boszorkány odasurran mögé és a karmai közé kapja.

A lépcső tetején a megerősített acélajtót egy rágózó testőr vigyázta adóvevővel és egyméteres dél-afrikai botlámpával. Frankie hátratólta a kapucnit. Hadd lássa az arcát: tiszta, borotvált, a bőre látott vitamint az elmúlt évben, nem úgy, mint a joghurtbőrű szellemek odalenn.

– Mr. Riley barátja, igen? – Orosz vagy milyen kiejtés. Látszott rajta, hogy tud vigyázni magára. Véréres szemű mameluk.

– Ja, az.

Ezt mondta a kinti őrnek, aki előreszólhatott adóvevőn. Frankie úgy gondolta, a Riley vei való kapcsolata talán jelent némi védelmet. Még ha Stav Mónak is dolgozik, akkor se húzza fel Tommyt, ha van választása.

– Itt nincs fegyver. Nincs baj. Igen?

Ez a fasz minden mondatot igennel fejez be? – Ja, persze – mondta Frankie.

Hagyta, hogy a fickó megmotozza. Profi. Mint egy zsaru. Az lehetett ott, ahonnan jött.

– Második ajtó jobbra, igen?

– Kösz.

Frankie elment mellette, be egy másik folyosóra. Jobban megvilágított. Villany a rohadt gyertyák helyett. Kevésbé büdös is. Hála istennek. Tisztább is, bár nem sokkal. Az anno vastag vörös szőnyeget pecsétek, cigaretta égésnyomok és ételfoltok borították. A virágos tapétán bandajelek. Vértolt is. Majdnem olyan alakú, mint Olaszország.

Zene. Hangok. Az első ajtó jobbra volt az a lebuj, amiről Jack beszélt. Bár, bebaszó emberek. Kicsit szalonképesebb verziója annak, mint ami odalent ment.

A második ajtó egy nagy földszinti nappaliba nyílt, ablakfülkével. Nehéz volt megmondani, hogy az épület eleje vagy hátulja. Hegesztett acéllemezek zárták el a kilátást.

A levegőt fűszag ülte meg. Az óriási tévé előtt kanapékon és székeken mogorva fickók és kemény csajok heverték. A képernyőn éppen Sonic, a sün kecmergett át gyűrűkön. A legtöbb lány megigézve bámulta. A srácok viszont Frankie-t figyelték. A ronda kis disznószemükben látszott, hogy tudják, kicsoda. Miért van itt. Jack miatt.

Stav egy kanapén görnyedt kicsit távolabb az embereitől, ölében a szétnyitott *Racing Rost*.

– Te – bámult Frankie-re a Ray-Ban mögül.

Napszemüveg éjjel. Hülye fasz. Fogyott, amióta Frankie utoljára látta. Túl sok kokain.

– Ja, én.

– Szóval már Rileyval futsz? Erről van szó?

– Olyasmi.

– Sajnálattal hallottam az öcsédről.

Úgy mondta, mintha Jack halott lenne. Nem látszott, hogy sajnálja. Az látszott, hogy szarik rá. Frankie a legszívesebben felrántotta és nekiesett volna. A csizmájával és öklével verte volna ki belőle, amit tudni akart.

Felejtsd el. Nyugalom. Stav egy fasz, de ez az ő terepe. Ha itt szórakozol vele, nem jutsz ki élve. Ki tudja, milyen fegyvereik vannak ezeknek a kapcáknak? Vagy az oroszoknak odakint. Okosan kellett intézni. Még az is gáz lehet, ha csak megfenyegeti Stavot.

– Jól van Jack? – kérdezte Stav.

– Bírja a strapát. – Megint felmérte a szobát. Stav két embere felállt, még mindig őt nézték. – Szeretted ide járni, ugye?

– Néha eljött...

Frankie hagyta nyúlni a csendet. Hátha Stav elárul valamit. Például hogy Jack itt járt akkor éjjel? És miért? Egy lányhoz jött? De Stav csak mosolygott.

– Mit tehetek érted? – kérdezte.

– Egy lányt keresek. –Á. – Újabb mosoly, ragacosabb. – Akkor jó helyre jöttél. – Széttárta hosszú, tetovált karját a kanapé hátán, olyan giccses *mi casa es tu casa* gesztussal, amit egy tévés

gengszterműsorból leshetett el. Ez mit jelent? Hogy itt minden csaj kibérelhető? Mind prostik? Nehéz volt megmondani. Ebben is más volt, mint Riley. Az itteni lányok kikészültek. A fele betegnek is látszott, jó ég tudja, mitől. Jack tényleg ide járt? Ezért? Hogy lehetett ilyen barom? Frankie megint magát ostorozta, amiért nem figyelt oda jobban. Jack az ő felelőssége. Cserben hagyta. Csak egyszer hozza ki, többet nem fogja. Tesz róla, hogy megint olyan kedves gyerek legyen, amilyen előtte volt.

– Hé, te! Új bula. Keira – kiabált Stav az utolsó lánynak, akire Frankie nézett.

– Mi van? – fordult meg a lány. Cigaretta lógott a szájában.

– Mutasd meg neki a csöcsödet, bazmeg.

– Haha. – A lány undorodva pillantott rá, és látványosan rágózott tovább. Szippantott a cigiből és felé fújta a füstöt.

– Úgy nézek ki, mint aki viccel, bazmeg?

Stav belemarkolt egy kajásdobozba, ami mellette volt a kanapén. Kikapott egy húsgolyót vagy mit, és a lány felé hajította. Centikkel hibázta el a fejét. A lány sziszegett valamit.

– Nem gond – mondta Frankie –, én nem is...

– De gond, bazmeg. – Stav már felállt. – Azt mondtam, hogy csináld, ribanc.

A lányon egy pillanatig látszott, hogy a legszívesebben elküldené a picsába, de aztán valami elernyedte benne. Elkezdte felhúzni a pólóját.

– Mosolyogj is, ribanc, mintha élveznéd.

A lány úgy mosolygott rá, mintha meg akarná ölni.

– Ne rám, te hülye picca. Rá. Aki el akarja dönteni, hogy felvigyene az emeletre, hogy szétbassza az agyadat.

A lány Frankie felé fordította halott mosolyát. A szeme is halott volt, a fekete sminktől úgy nézett ki, akár egy koponya szemürege. A nyakáig húzta a pólóját. Tetkók. Melltartó nuku. A mellette álló fickó odanyúlt és jól megmarkolta a mellét. Stav úgy röhögött, mintha ez lenne a legviccesebb a világon.

- Na mit gondolsz? - kérdezte Frankie-t, ahogy szipogva visszaült, és hörpölt a Sóiból.

- Én egy bizonyos lányt keresek.

- Igen?

A lány a szemét forgatta, leengedte a pólóját, és visszarogyott a kanapéra, majd üres tekintettel meredt a képernyőre.

- Amikor a tesóm utoljára itt volt, a letartóztatása előtti éjjel...

Stav arca semmit nem árult el.

- ...egy lányhoz jött...

- Ki mondja?

- Ő mondja. Hogy felhívtad. Hogy van egy olyan új lány, amelyet szeret. Friss...

Az első meglepetés Stav arcán. Próbálta leplezni azzal, hogy cigarettára gyújtott.

- És? - dörmögte.

Szóval tényleg felhívta Jacket. Vagyis Jack valószínűleg tényleg idejött.

- Ki volt a csaj? - kérdezett rá Frankie.

Stav vállat vont. - Csak egy ribanc. Már a nevére sem emlékszem.

Te hazug köcsög. Frankie körülnézett. - Itt van most? Ne aggódj - húzta elő az ezüst pénzcsetet és pörgette át a pénzt boldogan megfizetem az idejét. - Jó hangosan mondta, hogy mindenki hallja.

- Nincs itt. Továbbállt.

Állt vagy küldték? - Hová? - kérdezte, még mindig a pénzt pörgetve.

- Honnan a faszból tudjam? Mit érdekel engem? Nem emlékszem, hogy a tesód itt lett volna akkor. Egyáltalán nem emlékszem. Szóval kémkedni jöttél vagy boltolni, tesó? Mert ez itt üzlet, és ha nem üzletelni akarsz, akkor ideje lepattannod.

Végre levette a napszemüveget, és Frankie-re bámult. Olyan volt a szeme, mint a hóba pisált lyuk.

- Nem, tesó, végeztem - mondta Frankie.

31. fejezet

A Ladbroke Grove metró helyett Frankie átment a Portobello Roadra. A rózsaszín esti ég vérszínűre sötétült. A levegőt rohadó gyümölcs és zöldség szaga ülte meg, a járdák azoktól voltak csúszósak. A szemetesekből kicsordult a polisztírol és a kartoncsomagolás. Az utolsó piacosok már csomagoltak, a turisták és vásárlók mentek vissza Notting Hillre. Helyüket átvették a piások és a dílerek, na meg a kamaszgengszterek, akik pubról pubra jártak, BMX-eken süvítettek, ingáztak a bukik, bárók és lakótelepek között.

Ideje megolajozni a nyakát. Aztán zabálni. Nem is emlékezett, mikor evett utoljára. A gyomra korgott, ahogy elment az S&M kávézó mellett, ahol százféleképpen szolgálnak fel kolbászt, pürét és szószot. Fincsi. Minőségi hely. Talán később. Előbb egy korsó. Vagy három. Hogy megnyugodjon. Gondolkodjon.

Eszébe jutott Stav háza, azok az emberek az alagsorban, a kísértetek, a kvázi halottak. A válla felett hátranézett, hirtelen úgy érezte, követik, de csak két dílert látott, akik őrt álltak egy fodrász előtt, és egy kurva körvonalát egy utcalámpa hűgysárga fényében.

Paranoia. Senki, aki úgy nézett volna ki, mit Stav vagy az emberei. Senki, aki követhette volna Stavtól azzal, hogy elijessze vagy megszabadítsa a létől.

De valami akkor sem stimmelt. Mert az, hogy egy olyan görény, mint Stav, elutasítson ennyi pénzt pusztán információért – Frankie fejében ez járt, ahogy az orosz gorilla kikísérte az imént –, csalt azt jelenthette, hogy valaki vagy fizet Stavnak, hogy tartsa a pofáját, vagy ráijesztett, de nagyon.

De miért? Ha Jack akkor azért ment oda, hogy találkozzon egy lánnyal, akkor Stav miért tagadja? Mert nem akar belekeveredni egy gyilkossági nyomozásba? Ez érthető. Vagy mert ő vagy egy másik fasz segített Jacket bepalizni?

Befordult a First Floor bárba, az egyik régi törzshelyére. A régi haverjaival már akkor ide jártak inni, lógni és utcai dílerektől vásárolni, amikor még suliba járt. Szinte mindig átvágták pedig. Emlékezett, hogy egyszer vett egy nyolcad „marokkói algát”, aztán

amikor el akarták szívni, kiderült, hogy Branston savanyúság. De nagy fasz volt.

A First Floort az előző látogatása óta kipofozták. Ma este előkelőbb vendégek töltötték meg. Notting Hill-i piperkőcök. Még pár Jenki is, ha a füle nem csapta be. A jó öreg Notting Hill-i olvasztótégely. Ez legalább nem változott.

Rendelt egy korsó sört. Aztán még egyet. Diskurált a pultossal, aki még régről ismerte. De örült, hogy nem lát más ismerőst. Nem is baj. Nem volt kedve trécselni. Az járt az eszébe, amit megtudott. Vagy inkább amit nem tudott, ez sokkal közelebb állt az igazsághoz. Még mindig nem tudta, hol van az a lány, aki miatt Stav odahívta Jacket. Még a nevét sem tudta.

Stavnak tudnia *kell*. Kapja el egyedül, mint Mót? Beszéljen vele? Beszéltesse? Vagy ne? Mert ez a bibi, nem? Stav kapcsolata Móval. Ha eljártssza ugyanazt a maszkos dolgot, kurva kicsi az esély, hogy nem esik le nekik, hogy ő volt.

Ha a lány nevét nem tudja kiszedni Stavból, mit csináljon? Hívja fel Sharont? Mondja meg neki, hogy Stavon keresztül Jack kapcsolatba került egy lánnyal? Talán ugyanazzal a lánnyal, akinek a koton kellett, amit Jack szobájában találtak? De mi értelme lenne? Mit bizonyítana?

Felhajtotta a sört, és elindult kifelé. Megcélozta a következő pubot a Portobello Roadon. Egy másik régi kedvencet. A Castle-t. Szinte üres volt. Még mindig kurvára lepattant. Itt aztán nincs dzsentrifikáció. Két tag dobált dartsot. A bárpultnál egy csaj ült. Rámosolygott Frankie-re, aki egy korsó sört és kísérőnek egy whiskyt rendelt. Lekoszlottan öltözött a csaj, de amikor tüzet kért, a kiejtése elárulta.

Frankie viszonzta a mosolyt, nézte, ahogy a csaj cigizik. Egyszer járt egy ilyen csajjal, Devinának hívták, Chelsea-ben lakott. Az egész kibaszott ház az övé volt, a bankár apuci vette neki. Nem sokáig jártak. A csaj csak megmártózott ebben a világban. Jobban tetszett neki a gondolat, hogy egy elítélt gengszter fiával jár, mint maga Frankie. Úgy hallotta, azóta hozzáment egy katonatiszthez, és Dubajban laknak.

Szóval otthagya a pultnál ülő csajt. Elvonult egy csendes asztalhoz a sarokba. A lány tekintete követte, de Frankie elnézett mellette, ki a pub nyitott ajtaján a járókelőkre és az éjszakai égen kibújó csillagokra.

Akkor szúrta ki. Nem a gazdag csajt. Az ellentétét. Amilyennek a gazdag csaj kinézni akart, hogy ne lógjon ki innen, de akinek az életmódját egy napig se bírná.

A sovány csaj jött be Stavtól, az, aki felhúzta a pólóját Stav parancsára. Leült az egyik elnyűtt műbőr bárszékre a pultnál, és a tépett farmersztyűjéből kihalászott egy csomag cigit.

Lassan körülnézett, csak arra nem, ahol Frankie ült. Ő persze nem vette be. Ez kurvára nem véletlen. Hogy van az a sor a *Casablancában*, amit a faterja mindig megnézett karácsonykor? *A világ összes városának összes kocsmája közül miért pont ebbe kellett bejönnie?* Frankie felhajtotta a piáját. Volt egy olyan érzése korábban, hogy követik. Hát igaza volt.

– Mit iszol, szivi? – ült le a csaj mellé. *Keira*. Ja, Keira. Így nevezte Stav.

A gazdag csaj olyan pillantással nézett rá, ami egyértelműen kérdezte: *Mije van neki, ami nekem nincs?*

Például csúnya monoklija. Keira ronda, elkent sötét sminkje nem egyszerű divat volt. A jobb szeme felett vágás, alatta kék-zöld folt. Nem friss. Olyan egy hetes. Megütötték, méghozzá jó erősen. Vagy egy vendég, vagy az a görény Stav.

– Még mindig fizetsz? v kérdezte Keira.

Nem csak az italra értette, hanem az információra, amiről Frankie Stavnak beszélt.

– Persze.

– Akkor dupla vodkát. Tisztán. – Angol a csaj. Északról.

Frankie vett magának még egy korsóval, és odavitte a két piát az asztalához.

– Mennyit fizetsz? – kérdezte a csaj.

– Egy százast. Ha tetszik, amit hallok.

– Legyen kettő. – Keira rágyújtott egy csikkre, és ráfújta a füstöt, jelezve, hogy nem fél tőle.

– Százötven.

– Kettő, vagy léptem.

– Jól van.

– De akármit mondok, nehogy elmond Stavnak, mert megöl.

– Jó.

– Star.

– Mi?

– Az a csaj neve. Akit keresel. Aki elment az öcséddel akkor éjjel. Star a neve.

Szóval Jack mégis járt Stavnál. A zavaros emlékezete nem tévedett. Picsába. Frankie szíve rákapcsolt. Talán ez lesz az alibi, amit keres. Mi van, ha Jack még Stavnál volt, amikor állítólag Susan Tilleyt megölte? Akkor talán nem is kell tovább keresnie ezt a Start. Ha Keira látta ott Jacket Starral, talán alibit is tud neki igazolni. Ketten tisztázhatják Jacket.

– Meddig volt el vele? Mikor ért oda? És mikor ment el?

A lány vállat vont.

– Nemtóm. A legtöbb pasi felmegy az emeletre, amikor odaér. Vagy egy kicsit lóg a bárnál, aztán megy fel. De ő meg az öcséd akkor éjjel máshová mentek.

– Hová?

– Nem tudom.

Picsába. – Mikor mentek el?

– Nem tudom. Este.

– De pontosan mikor? – Keményen a csaj szemébe nézett, v
Kérlek, ez fontos.

– Elmondanám, ha tudnám, de kurva nehéz odabent megmondani. Minden ablak le van takarva. Azt se látod, nappal van-e. És nincs órám – mutatta meg a csontos csuklóját.

Nyugi, csak nyugi. Gondolkodj. Jól van. Keira nem tud alibit igazolni Jacknek. De még ott a másik lány. Az a Star, aki elment

Jackkel. Valahová. Talán volt saját kéglije? Mi van, ha Jackkel volt a gyilkosság idején? Mi van, ha rá tudja venni Start, hogy beszéljen? Akkor még meglehet az alibi.

De mi van, ha a lány jobban benne van, nem csak egy kurva? Ha valahogy *köze van* a dologhoz? Ha nem csak azért ment el Jackkel, hogy keféljen vele, hanem másért? Aminek köze van a vérhez.

– És ez a Star...

Keira elmosolyodott. – Hülye egy név, mi? „Csillag”. – A mosolya lehervadt. – De nem volt hülye csaj. Aranyos volt. Amíg Stav meg nem vette.

– *Megvette?* Mi a fasz?

– A tulajdona volt.

– Tulajdona?!

– Az előző pasasa tartozott Stavnak. Múlt héten Start odaadta Stavnak, amíg meg nem tudja adni az adósságát. Start és engem is.

– Szóval korábban is ismerted Start? Mielőtt Stavnak dolgozott?

– Ja, de akkor még nem úgy voltunk, mint amit láttál. Hotelbárokban dolgoztunk.

Úgy értette, hogy puccosabb volt. És biztonságosabb is.

– .. .mielőtt teljesen tönkretette az, amit szedett – fejezte be Keira.

– Mi volt az?

– Minden. Heroin. Extasy. Ketamin. Kokain. Volt egy új dílere, aki bármit megszerzett neki. GHB. Temazepan. MDMA. Amit akarsz.

Ez a csaj szívatja, vagy mi? Frankie sem ózdkodott a drogoktól, főleg pár éve szaladt el vele a ló, de ezeknek a feléről nem is hallott. Ez a baj a kábítószeres világgal. Ha egy pillanatra hátat fordítasz neki, elrohan melletted. Kurvára amatőrnek érezte magát.

– Aznap éjjel láttad, hogy az öcsémmel együtt bevettek valamit?

– Nem. De Star mindig sunyin csinálta. Eldugta a szert. Félt, hogy ellopják az olyan görények, mint Stav. De aztán már velem is ezt csinálta. Mintha az új dílere nem engedné. Még a számát se adtam meg nekem.

– Beszéltél vele az öcsémről? A gyilkosság után?

- Nem.
- Miért nem? – Kizárt, hogy ne akarta volna, amikor tele voltak vele a lapok. Biztos Stavnál is nagy szenzáció volt.
- Nem láttam Start – felelte Keira.
- Mi? Miért nem?
- Nem vette fel a telefont. Voltam nála, de senki nem látta. Mintha elnyelte volna a föld.

Frankie szívritmusa megint rakoncátlankodott.

- Miért nem mondtad el a zsaruknak, amikor megtudtad, hogy mit csinált az öcsém? Állítólag mit csinált.

A lányon egy pillanatra az látszott, hogy rögtön elneveti magát, mintha el se tudná hinni, hogy ilyen hülyeséget kérdez.

- Mert nem hittek volna nekem. Mert Stav megöl, ha belekeveredek. Soroljam még?

Frankie-ben égett a harag. Ne mutasd. Ne kiabálj. Ha kiabálsz vele, elmegy.

- De segíthetett volna Jacknek, ha a zsaruk tudják, hogy Star-ral volt. Még mindig segíthet. Hogy együtt voltak akkor és talán később... ki tudja, talán egész éjjel, és akkor lenne alibije.

- Vagy nem segítene. Az még nem jutott eszedbe, hogy Star is az öcséd miatt tűnt el?

Most meg mit akar mondani? Hogy Jack megölte Start is? Baromság. Kurva nagy baromság. – Nincs jogod ilyet mondani.

- Talán nincs. De ha az öcséd ártatlan ebben, akkor talán Star is belekeveredett abba, amibe ő.

Meg kell találnia Start. Ha megtalálja, meglesz az igazság is.

- Mire emlékszel még arról az éjszakáról? Mondott neked valamit Star az öcsémről? Bármit, mielőtt leléptek?

- Csak hogy majd hív. De nem hívott.

- Írd le a címét – tépte le egy újabb cigisdoboz hátulját Frankie.

- Nem fog szóba állni veled. Még ha meg is találod.

Nyilván ugyanazért, amiért Keira sem beszélt a zsarukkal. Mert fél.

– Csak írd le.

A lány leírta.

– Van családja? Barátai? Valaki, akinél meghúzhatja magát?

– Én vagyok az egyetlen barátja.

– És mi az igazi neve?

– A Star nem elég jó neked?

– Nem. – Túl cuki. Biztos szakmai álnév.

– Tara. Tara Stevens.

– És a tiéd?

– Felejtsd el.

– És ha meg kell keresselek?

– Tudod, hol keress. Hidd el, egyhamar nem állok tovább.

Frankie bólintott. Nincs értelme tovább nyaggatni. Nála sokkal nagyobb rohadékokkal is akadt már dolga a lánynak, kizárt, hogy bármit mondana a zsaruknak.

A zsebébe nyúlt és elővette a pénzköteget. Leszámolta a tíz húszast. A lány felkapta és gyorsan átszámolta.

– Kösz – állt fel Frankie.

– Én is. – Keira összehajtotta a pénzt, és a szoknyájába dugta.

– És csak hogy tudd: az öcsém nem bántotta volna. Start. Ahogy Susan Tilleyt sem bántotta. És ha megtalálom Start, mindent megteszek, hogy más se bántsa őt.

32. fejezet

A következő pubot kihagyta, és az azutánit is. Mind a kettőbe be akart menni, de most, hogy találkozott a lánnyal, már nem kellett. Már volt min továbbmennie.

De előbb kajál. Kell valami, ami felszívja a piát. Szerencsére az a fajta kulináris nirvána, amire vágyott, a domb tetején várt rá. George halbárja. A legjobb Londonban.

– Tőkehal, sós-ecetes sült krumpli, kenyér és vaj, bab és szafaládé – sorolta a pulthoz érve.

Aztán lerogyott egy alumíniumszékre, és várt. A sarokban tévé bömbölt. Focidöntő. Klassz. Az Arsenal nyert. Jackkel meg az apjukkal hányszor kimentek megnézni őket.

A szomszéd asztalon heverő újságokért és rölapokért nyúlt, átlapozta őket, olvasott új bandákról, akikről nem hallott, és új klubokról, ahol nem járt. Anno benne volt az élő zenében, nem úgy, mint mostanában, amikor csak kiugrott a külvárosba olyan helyekre, mint a 100 Club. Akkor pontosan tudta, ki kicsoda és mi micsoda, kinek van vége, és ki szárnyal felfelé. Fura belegondolni, hogy még mindig ez megy. Neki már nincs rá ideje. Lefoglalja, hogy életben tartsa a klubot. Öregnek érezte magát, amikor ilyenekről olvasott.

Fogta a *Sünt*. AZTÁN azt kívánta, bárcsak ne tette volna. Mintha gyomorba vágta volna. Susan Tilley neve díszelgett a címlapon. Meg a fényképe. A lány tekintete az övébe mélyedt. Alatta a szavakra ketchup fröccsent. Letörölte a keze fejével.

Kurvapicsa. Azt írják, hogy terhes volt, amikor megölték. Terhes? Jézus ereje. Mi jöhet még? Dougie Hamilton már eddig is a poklok poklán mehetett át, de most még rátettek egy lapáttal.

Írtak még mást is: hogy a lány szülei autóbalesetben meghaltak, amikor gyerek volt, hogy azóta az öreg hölgy nevelte. Hogy itt Londonban ismerkedett meg Dougie-val az egyetemen, a jogi karon. Még az Amerikában élő nagynénjét is idézték, aki szerint Dougie-val oda akartak költözni és ott dolgozni.

Egy jó hír is volt. Legalábbis érintőlegesen. Állítólag az öreg hölgy még él. A felépülését nem részletezték. Beszél már? Ki lehet kérdezni? Frankie szíve rákapcsolt. Talán ő tudja tisztázni Jacket.

Felállt és eltámolygott a pult mellett, nem törődve a fickóval, aki kiabált neki, hogy kész a kajája. Az utca túloldalán beprézelte magát a telefonfülkébe, aprót keresett a zsebében, és Sharon telefonszámát.

Hüvelykujjával megdörgölte a dombornyomott betűket a névjegykártyán. Ennyi ő Sharonnak? Hivatalos kapcsolat? Egy kirakós darabkája, amit ki akar rakni?

Tárcsázott.

– Hmm? – vette fel álmosan a hetedik csengésre Sharon.

– Én vagyok, Frankie.

– Mennyi az idő?

– Nem fontos.

– Nekem az.

– Az újságban olvastam, hogy az öregasszony jobban van.

– Frankie, tudod, hogy nem...

– Mondd meg.

Hallotta, hogy Sharon morog. Szabályosan morog. Mint egy kutya.
– Javul. Remélhetőleg... még nem száz százalék.

– Mit mondott?

– Semmit. Egyelőre. Az álla dagadt, a nyelve meg sebes, mert ráharapott, amikor megütötték.

– De beszélni fog. Tisztázza Jacket. Tudom.

– Nem tudjuk, mit látott vagy mire emlékszik. Az is lehetséges, Frankie, hogy azonosítja az öcsédet...

– Nem. Nem lehetséges. És tudni akarom, mit mond. Hívj azonnal, ha...

– Te ittál, Frankie?

Picsába. Hadart? Vagy kiabált? Bassza meg. Az étteremre nézett. Páran, akik előtte ettek, őt bámulták.

– Később beszélünk – csapta le a kagylót.

Majd meglátja Sharon. Amint az öreg hölgy magához tér, mást fog azonosítani, és akkor Sharon visszaszívhatja, amit mondott. *Ha* az öreglány emlékezik... *ha* látta, hogy ki volt. Ebben Sharonnak igaza van. Kurvára nincs még semmire garancia.

Kiszúrt egy taxit a Golborne Road végén. Egy részeg pár majdnem beleesett a csatornába, a nő nagy műszőrme kabátot viselt, mást nem. Frankie futásnak eredt, Tara. Star. Miért várna holnapig? Megvan a címe, nem? Miért ne menjen oda most? Nincs értelme addig várni, amíg az öregasszony beszélni tud. Talán sose fog. A labda még mindig nála van.

Éppen elérte a taxit, mielőtt elkanyarodott volna a padkától. Beszállt hátra, és megkereste a zsebében a papírt, amire Keira felírta Star címét.

Megmondta a taxisnak az utca nevét. Két mérföld sincs. A sors kérges keze. Pár perc alatt odaér. A taxis megpróbált beszélgetni, de Frankie nem figyelt rá. A kapucnit a fejére húzta, és kibámult az ablakon az elsuhanó, homályos épületekre.

Hülyeséget csinál? Éjnek évadján szaladgál. Félig benyomva. Talán a frászt hozza Starra, ha otthon van. Vagy nem. Ki tudja, egy olyan lány ébren van-e, hogy ajtót nyisson. Le van szarva. Meg kell találnia. Kideríteni, mit tud. És óvatosnak kell lennie. Mert a csaj Jackkel volt, de még nem tudja, miért. Ha csak a szex miatt, akkor a lány nincs akkora veszélyben. De ha mélyebben benne van ebben, akkor neki is vigyáznia kell.

Elsuhant az utcatábla. A taxis lassított.

– Hányas szám, haver? – kérdezte a taxis.

– Menjen csak a végéig. Tegyen ki a sarkon.

Figyelte a házszámokat. Starét kiszúrta balra. Egy fekete melegítő, baseballsapkás ürge ment be a megerősített dupla üvegajtón. Vitt valamit. Ránézésre futár.

Régi önkormányzati ház volt. A fele ablak bedeszkázva. A többiben rongyos, csálé függöny mögött tompa fény derengett. Mögötte a Trellick torony és a Westway magaslott. Valaki egyszer azt mondta neki a Notting Hill-i karneválon, hogy a Trellick tetején

van egy rendőrőrs, és a karnevál alatt minden forgalmat onnan irányítanak. Önkéntelenül elképzelte, hogy most távcsövön át őt nézik, figyelik, várják a pillanatot, mikor vessék rá magukat.

Kifizette a taxit, és kiszállt. Megtántorodott, ahogy elindult. Bassza meg. Túl részeg ehhez? Menjen haza? Nem, le van szarva. Nézte, hogy a taxi elhajt. Bement egy éjjelnappal nyitva tartó benzinkútra a sarkon. Kesztyű. Kesztyű kell, mert ha a csaj nincs otthon, akkor be fog törni. A benzinkút melletti tartóból kivett két eldobható kesztyűt, majd visszasétált a lány házához.

Ideje nekilátni. Megpróbálta a főbejáratot. Zárva volt, és nem rúghatta be. Volt szemben egy iroda. Még valamelyik barom meglátja. Úgy tett, mintha a kulcsát keresné. Aztán hátralépett a falhoz. Cigarettára gyújtott.

Lassan várj, tovább tépsz. Nem kellett sokáig várnia. Pár perc elteltével kinyílt az ajtó, és egy nő lépett ki. Szerencsére nem nézett vissza. Frankie odaért az ajtóhoz, mielőtt becsukódott volna.

Besurrant a félhomályos hallba. Összekaristolts betonpadló. A plafonról csalén lógó, zümmögő fénycső. Kilátszó vezetékek. A levegőben rohadás bűze. Jézusom, micsoda lepratelep.

Megnézte a papírt, amire Keira felírta a címet. 17. lakás. A lift csukott ajtaján „NEM MŰKÖDIK” tábla lógott. Jellemző. Lépcsőn ment. Két lépcsősorral feljebb, a sötét, kihalt folyosó közepén megtalálta az ajtót. A 17-es szám hetese fejjel lefelé lógott, az egyik csavarja hiányzott. És a legfurább: a mocskos linóleumon egy fénylő sárga virágszirmot látott.

Felhúzta a kesztyűt, és nyúlt, hogy kopogjon. Aztán megtorpant. Gondolkodj. Készíts tervet. Találd ki, mit fogsz mondani. Ha a csaj kinyitja, ha láthatóan jól lesz, akkor a háta mögött tartja a kezét, és lehúzza a kesztyűt, amíg bemutatkozik. Elmondja, kicsoda. Megérteti, hogy nem akarja bántani.

És ha nem nyit ajtót? Akkor le van szarva, betör. De utána? Miben reménykedik? Flogy talál valamit, amiből megtudja, hová ment a lány. Egy telefonszámot. Valami kibaszott nyomot.

Nagy levegőt vett. Köp köp köp. Készülj. Ha bent van, de mégse nyit ajtót, akkor? Talán be van tépve, vagy mániás, vagy egy másik

drogossal van, a dílerével, a jó ég tudja kivel. Mindenféle veszély leselkedhet az ajtó túloldalán. Számíts a legrosszabbra és bízz a legjobban. Csináld.

Ismét nyúlt, hogy kopogjon. Megint megtorpant. Picsába. Az ajtó nem is volt rendesen betéve. Nyitva volt. Résnyire. A cipője orrával kicsit beljebb nyomta. Szép halkan. Semmi nyikorgás. Jó karma, vagy mi a fasz? Még jobban kitérte, megjelent egy barna szőnyeg és egy csupaszc villanykörte a nikotinbarna plafonon.

Megdermedt. Odabent tompa hangok. Várt, felkészült, hogy elhúzzon, de a hangok után zene következett. Mi a fene? Az egy főcímzene. Tévéműsor. Ez jó hír. Star talán itthon van. Talán nincs elszállva sem. Senki nem néz tévét, ha el van szállva. Csak lassítón vagy tisztán. Ami azért is jó, mert könnyebb bánni vele.

– Hahó? – szólt be. Nem akart ráijeszteni azzal, hogy csak beszél.

A zene elhalkult. Reklám jött. Operazene abból a Cornetto reklámból. Az kurva vicces. Csak nem most. Megnézte a zárat. Három is volt. Strapabíró. Mi értelme, ha elfelejted betenni az ajtót?

– Hahó?! – szólt megint, hangosabban. – Az ajtó nyitva volt.

Semmi válasz. Belépett. Újabb sárga szirmok és mellettük a falnál egy virágüzlet névjegykártyája. Le van szarva. A tévé hangja felé indult. Most a Fosters reklám ment. Bekukkantott egy kis hálóba a jobbán. Rumli. Ruhák, alsóneműk, összegyűrt ágynemű. A matrac mellett a padlón a crack-szívás kellékei és szemetei csészealjakon meg tányérokon. Sehol senki. Megnézte balra a zuhanyt és a vécét is. Az is üres.

Egy ajtó maradt. Pont szemben. Félig nyitva. Előtte a padlón egy fél pár vörös magas sarkú. Szirmok vezettek hozzá, akár egy ösvény. *Kövesd a kibaszott sárga téglás utat.* Közeledve látta a tévé hunyorgó fényét a fehér csempés konyhapadlón, ahogy másik reklám következett. Levi's. Egy régi blues.

– Star? Tara? Tara Stevens? Keira barátja vagyok. Ő adta meg a címedet.

Semmi. Az orrcimpája rángott. Parfüm. Parfümöt érzett. Nem, nem is parfüm. Friss virág. Azokból a sárga szirmokból.

Újabb dal következett. A *Beadle's About* műsor. Utálta azt a faszt. És Star? Talán elment valahová, és elfelejtette bezárni az ajtót a bamba tehén. Akkor várjon? Még jobban kiborítja a csajt, ha arra jön haza, hogy egy idegent talál a lakásában.

– Helló! – odaért az ajtóhoz, és benyomta.

Belépett. A villany nem égett, de a tévé fényénél lehetett látni. Nagy tévé volt. Vadonatújnak és oda nem illőnek látszott a kredencen a koszos edényekkel teli mosogató mellett. A konyhaasztalon hatalmas csokor virág, barna papírban, mellette egy futárjegyzék. Amellett tányéron pirítós. Még gőzölgött. Most csinálhatták. De ki?

Jézus... Frankie akkor meglátta. A padlón. A tévé vetette tekergő árnyak miatt úgy látszott, mintha víz alatt lenne. Az oldalán összegömbölyödve, akár egy baba, egyik lábán vörös cipő, a másikon semmi.

Az arca felhasadt. Picsába. Meghalt? Még egy lépést tett előre, és mozgást látott. Jézus. A csaj vére. Lassan araszolt a csempén a feje mellett. Mint egy képregényben a gondolatbuborék.

Akkor fogalmazódott meg benne lassan a gondolat... túl lassan... Ha a vér még folyik, akkor csak most támadták meg... ami meg azt jelenti...

Bassza meg.

Megfordult. Elkésett. Nyögés. Sötétkék villanás. Az egész világ elfeketedett.

33. fejezet

Höh? Sötétség. Körös-körül sötétség. Hol a faszban van? Mozdulj. Mozdulj meg. Merre néz? Jézus, merre van a fel? A hátán fekszik? Álmodik? Kezdett pánikba esni. Úgy érezte, forog. Olajban, tintában, kibaszott fekete kátrányban.

Nyugi. Nyugodj le, bazmeg. Semmi gáz. Lélegzet Igen. Elég gyorsan. Gyorsabban, mint egy dugattyú. Kinyúlt. Érzett valamit. Valami puhát. Mi az? Falevél? Nem, ruha. Igen. Megragadta. Nem engedte el.

Fény... szürke fény... ott... szürkesség jött fókuszba... mint az interferencia a tévéképernyőn.

Picsába. A fájdalom. A fejébe nyilallt. Mintha felrobbant volna. Jézus. Fehér fény lobbant a fejében. Leütötték. Eleget verekedett, hogy tudja.

Bumm, bumm, bumm. Emlékek. Egy sötét alagsor. Ólalkodó, figyelő drogosok. Aztán friss levegő. Csillagos ég. Portobello. Pia. Beszéd. Pia. Chips szaga. Taxizás. Sárga szirmok a padlón.

Egy arc. Itt. Akárhhol van is ez a homály. Egy arc bontakozott ki az erősödő fényben. Valami kurvára nem stimmel vele... szín szivárog az elmosódott vonásokba, elmossa a szürkéséget... előbb rózsaszín, aztán vörös... Vér. Bassza meg. Az arcot vér borítja.

Frankie elengedte, amit markolt. A lány ruháját. A véres nő ruháját. Aki nem mozdult. Picsába. Ez mit jelent? Hogy meghalt?

Az oldalára fordult. Plafon. Padló. Szekrény. Minden borzongva kiélesedett, majd elmosódott. Rohadt élet, de fáj a feje. Nézz. Nézz körül, az istenit. Itt van még, aki ezt tette veled? Picsába, itt van még? Meg fog ölni?

Senki. Egyedül van. Kivéve a nőt. Kényszerítette magát, hogy odanézzon. Egy név. Star. Igen, emlékszik rá. Mindenre emlékszik. Hogy miért jött ide. Beszélni vele. Hogy Star beismerje, akkor éjjel Jackkel volt. Pontosán mikor? Ezt akarta megtudni. Csakhogy... Jézusom, de nehéz ez. Négykézlábra emelkedett... amikor ideért, a lány már meghalt vagy haldoklott.

És akárki tette, akkor még itt volt. Elmosódó ruhaanyag. Erre is emlékezett. Mielőtt leütötték. Valaki itt volt. Mi még? Virágok.

Barna csomagolópapír. Egy fazon lépett a házba, amikor taxival elhajtott előtte. Egy virágüzlet névjegykártyája. Aki kihozta, az tette. Az csinálta ki Start. Előbb a lányt, majd őt. Itt hagyta meghalni, mint őt? Mint őt?

A lány szeme halott szem. A kibaszott plafont bámulja. Nagyra tárt, de sötét szikra nuku. Vége. Kész. És nézd. A vére. Olyan sok. Amikor először meglátta, még folyt a vér, de mostanra megállt. Megsűrűsödött. *Megalvadt.*

Szirénák. Halkan. Hangosabban. Közelednek. Mint az amcsi filmekben. Nagy szarban vagy. Gyorsan elhúzni a picsába.

És a lány? Mi van, ha...? Csináld. Ellenőrizd. Nem hagyhatod itt csak így. Nyúlt, hogy megérintse a haját, eltúrja a homlokáról, mintha számítana... Jézus ereje. A feje teteje behorpadt, akár egy bádog. Milyen kretén képes ezt tenni egy másik emberrel?

Meghalt, nem? Megérintette a lány nyakát. Pulzust keresett. Itt kell? Picsába, nem tudta. Nem tudta, jól csinálja-e. Levegye a kesztyűt? Nem. Akkor ujjlenyomatot hagy.

Sharon. Igen, Sharon. Elképzelte, hogy Sharon itt áll, akár egy forgalomirányító rendőr, azt mondja, hogy nem parkolhat, mert akkor megbünteti. DNS. Ujjlenyomat. Minden szarba belebukhat.

Picsába. Őt is kelepcebe csalják, mint Jacket? Ez történik? Aki ezt csinálta vele és Starral, tudta, hogy nem halt meg, csak elájult? És hívta a zsarukat? Hogy itt találják a halott lány mellett? Hogy elvigye a balhét?

Még több sziréna. Még hangosabban. Picsába. Tényleg jönnek. Ide. Ebbe a lakásba. Ebbe a szobába. El kell húzni innen. Nyomás.

Futás. Felnyomta magát. Érezte, hogy a gyomra összeugrik, mintha hányni készülne. *Ne csináld.* Epe ömlött a szájába. Visszanyelte. Ismét Sharon arca jelent meg a fejében. *Ne hagyj itt DNS-t.*

Az ajtó felé lódult. Megpillantotta magát a fali tükörben. A kapucni még a fején volt. Vérzik? Az a fasz megütötte annyira, hogy vérezzen?

Félig megfordult, a csempékre bámult. Nem látott vért a helyén. Se foltot. Megint megérintette a tarkóját. Fájdalom izzott fel. De talán csak dudor. Talán nem hagy DNS-nyomot. Talán még van esélye.

Végigrohant a folyosón, emlékezett, hogy arról jött. A szirmok még ott voltak, de a virágüzlet névjegye eltűnt. Semmi nem maradt, ami arról árulkodott volna, hogy volt itt más is.

A bejárati ajtó nyitva állt. Kirontott a lépcsőfordulóra. Más ajtó nem volt nyitva. Vagy egy mégis? A folyosó túlfelén nem egy ajtó csukódott halkan? Picsába. Meglátta valaki?

Nem volt idő kideríteni. A szirénák kurva közel sikoltoztak. A zsaruk most állhatták meg odakint. Elöl nem mehet ki, akkor tutira elkapják.

Kell lenni más útnak. Visszajátszotta fejében a taxiutat. Nem volt egy sikátor az épülettől jobbra? Elég messze onnan, ahol a zsaruk megálltak?

De merre van a jobbra? Megfordult, próbálta kiókumlálni. Arra? Kurvára remélte. Átrohant a halion, be egy másik folyosóra, elrohant egy csomó ajtó előtt, egész a tűzajtóig a folyosó végén. Félretolta a biztonsági reteszt, és feltépte az ajtót.

Hideg levegő csapta meg. Az épület jobb oldalán bukkant elő. Sötét sikátor. Sehol egy lélek. Még. Visító szirénák. A sikátor végén villogó kék fények. Öntöttvas fémlétra vezetett le, de nem egészen le. Bassza meg. Nem, az túl könnyű lett volna. Jó messze a földtől ért véget.

A zárat próbálgatta, ami kiengedte a létra másik felét. Beragadt. Elrozsdásodott. Kurva szarrágó városi tanács. Most mit csináljon? Másszon le és ugorjon? Mekkora? Picsába. Talán járni se tudna utána, nemhogy futni.

– Csináld már.

Hangosan kimondta. Közben már megindult. Van választása? Ha itt marad, megszívja. Lép ki a létrára. Ne törődj a rozsdával. Rohadt... kurva... élet... Megragadta a felső fokot, és elindult lefelé. Ne törődj vele, hogy csörög, hogy imbolyog.

Majdnem teljesen leért, amikor kiáltást hallott. Tekintete a sikátor végére ugrott. Picsába. Egyenruha. Kiszúrta őt? Ja, a rohadék zsaruk

őt bámulta. Frankie gyorsan lemászott a létra végéig. Alatta tizenöt lábnyi szakadék tátongott.

A zsaru kiabált valamit, ami elveszett a szirénák bömbölésében. Mit számít. Aligha randira hívja. Frankie gyorsan leereszkedett a létra utolsó fokán. Már csak kézzel kapaszkodott, a lába a levegőben kalimpált. A zsaru már rohant. Feléje. Frankie nagy levegőt vett... engeddd már el, bazmeg...

34. fejezet

Uh.

Aú, bassza meg.

Nehéz volt megmondani, kit ért nagyobb sokk, Frankie-t vagy a zsarut, akire ráesett. Az viszont világos volt, ki sérült meg. Frankie mind a nyolcvan kilójával rázuhant. Figyelmeztetés nélkül, magasról. Kinyomta belőle a tömést. Lehengeredett róla, a zsarú levegő után kapkodva a földön maradt.

Frankie talpra kászálódott. A nedves pinába. Jól van. Nem tört el semmije. Zsarú nagyobb szívességet még életében nem tett neki. Nyomás. Gyerünk. Ne nézz körül. Ne nézz a sikátorba. Ki tudja, ki üldöz? Ne lássák az arcodat.

A sikátor ellenkező végére szegezte a tekintetét, mint amerről a zsarú jött, és futásnak eredt. Csak akkor nézett vissza, amikor már odaért. Nem tudta megállni. De meg is bánta. Nem egy zsarú üldözte, hanem három. Két fickó meg egy nő. Már odaértek a társukhoz, aki feltérdelt és Frankie felé mutatott.

Továbbrohant, kiment a sikátorból, lelökött egy srácot a gördeszkáról. Pech, haver. Balra-jobbra fényesen megvilágított kirakatok. Seggfej gyalogos szinte egy se. Picsába. A zsarúk kiszúrják, amint kiérnek a sikátorból.

Tovább. Le kell őket hagyni. Valahová behúzódni. Balra sprintelt. Harminc métert futott. Szlalomozva átrohant az úttesten, majdnem letarolta egy fekete Rangé Rover, amiből basszus dübörgött.

A szemközti járdára érve megkockáztatott még egy pillantást. Már csak két zsarú üldözte. Az utca tulsó felén. Alig húsz méterre. Leugrottak az úttestre. Aztán rögtön vissza... egy éjszakai busz húzott el dudálva, majdnem odakente mindkettőt.

Frankie futott tovább. Most talán csak két zsarú van, de hamarosan több lesz. És nem csak gyalog. Gépesítve. Akkor aztán baszhatja. Elöl látott egy mellékutcát. Berohant. A végére érve valami ipartelep nyitott kapuit látta. Klassz. Sokkal rosszabb világítás, mint az utcán.

Berohant a kapun. Nyomás, fitymamumus. Képes vagy rá. Annyit lógsz az edzőteremben. Most kifizetődik. És ha egy darabban átvészeli, nincs több cigi. És visszavesz a piából. Úgy fog bánni a testével, mintha kibaszott templom lenne. Csak most ne hagyja cserben.

Most mennyivel van a zsaruk előtt? Látták, hogy befutott ide? Remélte, hogy nem. Ha most elkapják, tényleg baszhatja. Ez a baj azzal, ha valaki elfut. Kibaszott bűnösnek látszik. A Star csaj meggyilkolását tutira rávernék.

Befordult egy keskeny sikátorba két sor magas, hullámlemez raktársor között. Kiáltásokat hallott. Maga mögött. Picsába. Követték ide. A lába kezdett görcsölni, az oldala szúrt. Bassza meg. Mennyit futott? Az edzőcipője minden lépésnél csikorgott a betonon. Hallják a zsaruk is? Milyen messze lehetnek?

Visszanézett. Senki nem rohant mögötte a sikátorban. Ez mit jelent? Megúszta? Vagy körbeveszik, el akarják vágni az útját? Ha pár pillanat múlva a sikátor végére ér, ott lesznek?

Lassított és megállt, óvatosan kikémlelt. Üres útszakasz. Szar világítás. Parkoló villás targoncák. Semmi mozgás. Az út túloldalán egy másik sikátor futott újabb raktárépületek között. Egy sötét lyuk. Egy száj, ami benyelheti őt. Ha odaér anélkül, hogy meglátnák, még van esélye. Le kell lépnie, mielőtt erősítést hívnak. Egy helikopter, és neki annyi. Annak van infravörös keresője.

Most. Meglódult. Az út tíz méter széles volt. Át kellett jutnia. Nyolc méter. Öt. Négy... három... kettő... egy, a kurva anyját. Teljes erőből futva ért oda, de már botladozott, fogyott az adrenalin.

Nem kiáltoztak mögötte. Nem dobogtak csizmák. Ez az. Nyomás, öcsi. Még egy kicsit. Most ne állj meg. Eljutott a végéig. Lihegve, gyengülve. Az italtól, az ütéstől. Vagy csak nem elég fitt. Megállás nélkül támolygott ki a túlsó útra. Egy szemetes mellett kétrét görnyedt, hogy levegőhöz jusson. Kezét a térdén megtámasztva nézett előbb jobbra, majd balra.

Semmi. Az utca üres volt. Megkönnyebbülés áradt szét benne. Kurva korán. Egy kibaszott zsarú. Ötven méterre jobbra. Kirohant az útra. Körbenézett. Az adóvevőjébe beszélt. Frankie nem moccant.

Árnyéknak tettette magát. Csak görnyedt és lihegett. Amilyen halkán csak tudott. És most? Picsába. Nincs ereje. Egy teknőst se tudna lefutni. Bassza meg. A zsarú feléje indult. Céltudatosan. Mintha bármikor futásnak eredhetne. Meglátta? Megint az adóevőbe dumált.

Az recsegett valami választ. Frankie helyzetét jelenti be?

De nem. A faszfej megtorpant. Hátat fordított. Futásnak eredt a másik irányba.

Ne már. Frankie nem tudta mire vélni. Szard le. Lassan kiegyenesedett. Megtámaszkodott a fekete kukán. Fekete, mint a ruhája. Ez mentette meg? Vagy valaki tévedett? Azt hitték, máshol látják?

Ki nem szarja le? Ideje meglovagolni a szerencsáját. Továbbtámolygott. Menj. Ne állj meg. A tüdeje égett, az izmai megsavasodtak. *Menj, menj, meg ne állj...* a Soul II Soul szöveg ment a fejében.

Elérte a kerítést. Magas. Drót. Halkan ment mellette, kereste a kiutat. A fejében újra látta azt a szövetet. Az elmosódó mozgást, mielőtt leütötték. Egy arc? És a lány? Star? Nemcsak az, hogy megölték, de *ahogyan* megölték. Ocsmány módon agyonverte egy pszichopata, aki láthatóan élvezte. Mint Susan Tilley.

Ott, egy rakás raklap mögött kiszúrt egy rést a kerítésen. A lélegzetét visszatartva átbújt. Egy csendes utcán találta magát. A kapucnit a fejébe húzta és bicegve elindult. Gyalog. Se taxi, se busz. Ne legyen tanú, akit a zsaruk kifaggathatnak.

Délnek tartott a Hyde Park felé.

A Soho felé.

Hazafelé.

35. fejezet

Frankie verejtékben úszva ébredt. Még sötét van. Jézus ereje, mennyi az idő? Felült, másnaposán, zavaros fejjel. Valaki dörömbölt az ajtón. De nem a lenti ajtón. Közelebb. Picsába. A lakásajtón.

Valamelyik Hamilton? Terence vagy Dougie? Vagy Bökös Wilson is? Megneszelték, hogy szimatol? Vagy Mo? Stav? Rájöttek, hogy ő járt náluk?

Kikászálódott az ágyból. Letérdelt. Belenyúlt a résbe, amit a matracban vágott a pisztolynak. Aztán megdermedt.

Kiabálás. Egy nő. De ki? Zsaruk? Baromság. Te kretén. Hogyan felejtette el, hogy hol volt éjjel? Elájult, úgy. Ja, az ágya mellett az árulkodó vodkásüveg. Smirnoff.

Csakhogy az nem múlt éjjel volt. Ma. Megnézte a Sony ébresztőórát az ágy melletti asztalkán. Hajnali fél kettő.

Kurva élet. A pisztoly dobozát visszadugta a matracba. Szorosan betúrta a lepedőt. Most már minden ocsmány részletre emlékezett. Star lakása. A szökés. A zsaru nyekkenése, amikor ráesett a sikátorban.

A boltszerre felhúzta a köntöst. Felkapta a baseballsapkát, amit este az ágy oszlopára akasztott. El kell rejtenie a dudort a fején. Mélyebbre húzta a sapkát. Elfintorodott. Jézus, de fáj.

Megint a kiabálás. Ja, tutira nő, és tutira a nevét kiabálja. Szedd össze magad. Akárki az, akármit akar, nem voltál ott. Itt voltál egész éjjel.

Az ajtóhoz sietett és kinyitotta. Ejha. Sharon. Majdnem elmosolyodott. Ha nem lett volna olyan dühös a képe. Felöltöt és legombolt inget viselt. Hivatalos ügyben jött.

Vele volt Xandra, régi Cure pólóban és melegítőnadrágban. Úgy nézett ki, mint aki most kelt fel. Sharon először a klub ajtaján dörömbölhetett, és Xandra engedte be.

– Bocs, Frankie – mondta Xandra.

Hagyd, nem az ő hibája. Sharonnal törődj. Akármiről van szó, bírd ki.

– Remélem, kurva nyomós okod van rá, hogy ilyenkor beállítasz – mondta.

– És neked kurva jó magyarázatod, hogy hol voltál éjjel – replikázott Sharon.

– Ja, én... – azt akarta mondani, hogy tévézett. Vagy filmet nézett. Ja. Mondd a *Ben Hurt*. A DVD megvan a polcon. Több órás.

De Xandra megelőzte: – Velem volt.

Sharon feléje fordult. – Mi?

– Lent. Segített dekorálni.

Sharonon látszott, hogy meg akarja hazudtolni, de Xandra megőrizte a hidegvérét. Felmutatta a tenyerét. Tele volt fehér festékfoltokkal.

– És te, Frankie? – Sharon megragadta a kezét, és megnézte. Semmi. Egy folt se.

– Én zuhanyoztam – mondta Frankie.

– Beszélni akarok veled. Négyszemközt.

Meg se várta, hogy behívja. Csak elment mellette. Frankie lenézett a lépcsőházba. Nem látott több zsarut. Szóval maga jött.

– Kösz – tátogta Xandrának.

Tartozik neki. El se tudta hinni, hogy csak így hazudott a kedvéért.

A lány bólintott. Hátat fordított. Lement a lépcsőn.

Sharon a nappaliban várta. Először jár nála. Pont tiszta disznóól a kégli. Nem csevegni jött, de Frankie arca égett a szégyentől. Jézus, büdös is van. Nemcsak a vodkásüveg miatt, kebabot evett, a maradványai még ott voltak a zsíros papíron a földön.

– Te voltál? – kérdezte Sharon.

– Mi?

– Aki betelefonált a kapitányságra.

– Miért?

– Egy lány miatt. Éjjel. Te hívtad fel a kapitányságot névtelenül egy fülkéből a Hyde Park túlsó feléről?

Frankie a fejét rázta, aztán meglódult a pulzusa. Basszus. A kapucnis pulóver. Ott volt szem előtt a fürdőszobaajtó tetején, ahová feldobta. Csupa mocskok lett, amikor elesett a sikátorban. Idióta. Be kellett volna vágnia a mosógépbe, mint a többi ruháját, mielőtt lezuhanyozott.

Egy dobozos sörért nyúlt. A négyes csomagból kettő maradt az asztalon. Éjjel a vodka előtt döntötte le.

– Kérsz? – kérdezte Sharont.

– Nem.

– Ahogy gondolod. – Kinyitotta és meghúzta. Nem ízlett, de az, hogy a kebabbal együtt itt volt, hihetőbbé tette, hogy tévézett.

– A lányt abban a lakásban meggyilkolták v mondta Sharon.

– Sajnálattal hallom. – Tartsd a pofádat. Ne mondj semmit. Mert *te* nem tudsz róla semmit. És Sharon se tudja, hogy ott voltál. Már felhozta volna. És nem egyedül jött volna.

– Tara Stevensnek hívták. Star néven is ismerték.

– Sose hallottam róla.

Sharon arca elsötétült. – Aki telefonált, azt mondta, hogy a lány DNS-e egyezni fog a kotonon találttal az öcséd lakásában.

Frankie meglepett képet vágott. – Ezzel mit akarsz mondani? Hogy volt valaki Jackkel altkor éjjel? Amikor elvileg Susan Tilleyt megölte?

Sharon ökölbe szorította a kezét. – Már világosan az értésedre adtam, hogy a nyomozás még folyamatban van, és semmi közöd hozzá. Engem az érdekel, Frankie, hogy te telefonáltál?

Támadj vissza. Ne lássa, hogy megijedtél. És ne feledd: neked is válaszok kellene. – Semmi közöm hozzá? Ezt meg honnan jön? Mert ha volt ott vele egy csaj, és dugtak, az azt jelenti, hogy nem lehetett közben máshol, nem igaz? Vagyis van alibije, nem?

– Egy halott nem alibi.

– Mi?

– Az igazolhat alibit, aki él.

És Star meghalt.

– Jól van, akkor bizonyíték. A koton. Ha rajta van a csaj DNS-e, akkor bizonyítja, hogy ott volt Jackkel. Nem?

– Nem, Frankie.

– Miért nem?

– Mert még ha egyezik is a DNS, csak azt bizonyítja, hogy szexeit Jackkel.

– A lakásában – erősködött Frankie. – Mert ott volt a koton. Akkor éjjel, amikor állítólag Susan Tilleyt megölte. És az egész lakást át kéne fésülnötök DNS után. Mert talán nem csak azért ment oda a csaj, hogy keféljen. Talán azért is, hogy segítsen ráverni a balhét arra a szerencsétlenre.

– Ahhoz képest, hogy semmit nem tudsz a névtelen hívásról, a következményeit gyorsan kisakkoztad.

Frankie hallgatott. Mert tényleg ő telefonált. Éjjel hazafelé. Abból a fülkéből, amit Sharon mond. Ahol nincs a közelben egy kurva kamera se. A pulóver ujjával elváltoztatta a hangját. Különben a köcsög zsaruk sose kapcsolták volna össze Jacket meg Start.

– Máshol is szexelhetett vele Jack, és megtartotta a kotont – vetette fel Sharon.

– Mi van? – horkantott Frankie.

– Hogy elhitesse velünk, hogy volt a lakásában valaki akkor éjjel. Hogy így tisztázza magát.

– Elment az eszed.

Pedig nem mond hülyeséget. A zsaruk nézhetik így is. Mondja el Sharónnak, hogy járt Stavnál? Hogy mit mondott Keira, hogy Star igenis Jackkel volt akkor este? Ha elmondja, a zsaruk talán kikérdezik Keirát. Akkor viszont a lány elmondhatja, hogy megadta neki Star címét. Akkor viszont első számú gyanúsított lesz a gyilkosságban.

– De még ha ott is szexeit vele... – kezdte Sharon.

– Igen?

– Akkor sincs bizonyíték rá, hogy mikor. Lehetett korábban délután. Vagy percekkel azelőtt, hogy elment Susan Tilley nagyanyjának házához.

Frankie hallgatott. Sharon még mindig feszülten figyelte, próbált olvasni az arcáról.

– Te telefonáltál? – kérdezte megint. – Tudnom kell, Frankie.

– Nem.

– Akkor azt mondd meg, ki a fasznak lenne érdeke szólni nekünk, hogy az öcsédnek talán van alibije? Csak te hiszel az ártatlanságában.

– Már mondtam: nem én voltam.

– Hol voltál este, amikor felhívtál? Amikor megkérdezted, Susan Tilley nagyanyja mondott-e valamit. – A sörösdobozra meredt Frankie kezében. – Részeg voltál? Ha kell, ki tudom deríteni, honnan hívtál fel.

Tényleg? Picsába. Totál elfelejtette, hogy George étterme elől felhívta. Ez ellentmond annak, hogy Xandra azt hazudta, itt volt? Nem. Mondhatja, hogy Portobellóban volt, amikor telefonált, de aztán hazajött. Akkor még mindig nem lehetett Starlakásán.

– Portobellóban – felelte. Nem túl közel Starhoz, istennek hála.

– Mit csináltál?

– Ezt – emelte fel a sört.

– Kivel?

– Régi haverokkal. – A First Floor bár csaposa. Mondhatja, hogy vele ivott.

– És sosem jártál ott?

– Hol?

Túl gyorsan rávágta, túl lezseren.

– Ne játszd a hülyét, Frankie. A lakásán. Star lakásán. Nem te húztad el a valagad a sikátorban, amikor a zsaruk odaértek? Mert a leírás rohadtul illik rád.

Vagyis nem látták az arcát. – Semmi közöm ahhoz, ami vele történt. – Hiba. Tudta, amint kimondta. Túl sokat mondott, csak

nemet kellett volna.

– És mi is történt vele? – kérdezett rá Sharon.

– Nem tudom. Megölték. Most mondtad.

– Be kéne vigyelek ujjlenyomatot venni.

– Vigyél – blöffölt. – Nincs mit titkolnom. – Kesztyűben volt. Attól még találhatnak mást. Hajat. Bőrt. Jézus, még vért is. A dudor a fején. Éjjel nem látott vért, csak nagy duzzanatot, de ki a fasz tudja?

Kétség hunyorgott Sharon szemében. Végre kezdi meggyőzni?

– Mi a fenéért bántanám? – mondta. – Ha tényleg alibit tudna igazolni az öcsémnek, nekem élve kéne.

Sharon megfontolta.

– Lehet, hogy igen, lehet, hogy nem. Amiatt, amit az előbb mondtál, hogy talán benne lehetett Jack átverésében. Akkor viszont ki akartad belőle szedni.

– Aztán elvesztettem a fejem és megöltem? Ezt mondod?

Sharon mélyen a szemébe nézett. – Nem, azt nem hinném. De azt igen, hogy odamentél. Imádkozz, hogy ne legyen rólad kamerás felvétel a ház közelében.

Nem lehet. Kapucni volt a fején, az, ami most ott van Sharon mögött. Amit az első adandó alkalommal eléget.

– Se tanú...

Frankie-nek eszébe jutott a csukódó ajtó Star lakásával szemben.

Volt ott valaki? Látta az arcát?

– Hinni akarod neked, Frankie, de esküszöm az élő istenre, ha kiderül, hogy ott voltál, akár volt közöd ahhoz, ami a lánnyal történt, akár nem, én végzem a munkámat, és magam csuklak le.

36. fejezet

Frankie másnap meghúzta magát. Pontosan azt csinálta, amit Sharonnak mondott éjjel. Xandrának segített kifesteni a szobáját.

Síim is segített, mielőtt elkezdtek szállingózni a játékosok. A jelek szerint kezdte megkedvelni a lányt. Kicsit. A korábbi fenntartásai dacára. Xandra megneveztette, ahogy Frankie-t is. Azért Síim még mindig rajta tartotta a szemét. Talán nem annyira feltűnően, mint korábban, de akkor is. Teljesen azért nem bízott meg benne. Még nem. Xandrának azt ki kell érdemelni. Ahogy mindenkinek.

Frankie is figyelő tekintetet érzett magán. Nem Síimét, hanem Xandrát, ahogy együtt festettek késő délutánig. Mert hazudott a lány előtt Sharonnak, és mert Xandra támogatta ebben.

Elő akarta hozni, amikor cigiszünetet tartottak. Kettesben voltak, de a lány közbevágot: – Nem kell magyarázkodnod. Biztos nyomós okod volt rá, és úgy tudom, az öcséd is ártatlan.

Síim beszélhetett neki Jackről. Vagy csak hallott valamit. Talán Síim beszélgetett Tengeriszéllal vagy valamelyik régi motorossal. Xandra nem volt tévénezős-újságolvasós fajta, Frankie kételkedett benne, hogy onnan tudja, ő maga pedig szart se mondott róla neki.

Mégis örült, hogy tudja. Így Síimmal nyíltabban beszélhettek. Nemcsak arról, hogy másnap be akar menni Jackhez – alig várta, annyi mindent megtudott Starról –, hanem hogy fokozódik a helyzet, a Riley és Hamilton közti háború.

Történt ugyanis még egy gyilkosság. Ronda ügy. Megtalálták Tommy Riley egy másik közlegényét. Agyonverték. Egy kukában hagyták, mint Danny Kale-t egy hónapja. A zsaruk szerint Kale meggyilkolása miatt ölték meg bosszúból Susan Tilleyt. Akkor ez most hová vezet?

Ugyanaz a faszfej újságíró fűtötte a kedélyeket. Csak most volt egy szenzációs fordulat. A halott, egy Rileyhoz köthető strici torkába egy női bugyit tömtek. Bosszúból, amiért Susan Tilley alsóneműjét letépték és elvitték? A firkász ezt a mocskos kérdést lógatta a levegőben.

Frankie aznap éjjel korán lefeküdt. Össze volt törve. Azért megkönnyebbült, hogy Sharon és a zsaruk nem jöttek. Talán tényleg megúsza a Starnál tett látogatást. Egész nap nem ivott. Kellott a megtisztulás. El se tudta hinni, éjjel milyen szarba lépett félig részegen Starnál. A kilenc életéből egynek megint annyi.

Az ágyban fekve Sharonon gondolkodott. Nem akarta, de nem tudta megállni. Hogy itt járt az otthonában. Hogy milyen mérges volt. Lehet az élete még ennél is komplikáltabb? Nem hitte.

Délelőtt tízre kellett mennie a Wandsworth látogatóközpontba. Korán kelt. Elugrott a konditerembe. Rendesen kidöglesztette magát. Az egész teste sajgott. Kurvára nincs formában. Magához képest. Ezt már kiszaszerolta, amikor azon az ipartelepen rohant át. Tenni kell érte. Több rendszeres testmozgás. Kevesebb rendszeres piálás. Semmi cigi. Visszaterelni az életét normális kerékvágásba.

Jack szeme fényesen égett, amikor Frankie leült vele szemben. Világos volt, hogy miért. Már hallott róla, hogy Susan Tilley nagyanyja visszanyerte az eszméletét.

Frankie idefele vett egy *News oft he Screwst*. Egy újságosnál látta meg a metró előtt. De abban sem volt több, mint amit Sharonból kiszedett. Semmi arról, hogy az öregasszonyt ki lehet-e hallgatni. Vagy mondott-e már valamit.

Azért jó reményt látni Jack szemében. Ez is az ártatlanságát bizonyítja, nem igaz? Mert ha bűnös lenne, beszarna, hogy az öregasszony magához tért és azonosítja. Nem? Ja, kapd be, Sharon. Azt hiszed, a nyanya Jackre fog mutatni? Várhatod.

– Szóval igaz? – kérdezte Jack. – A nagymama állapota javul?

– A lapok ezt írják.

– Én is ezt hallottam. Jó előérzetem van. Tisztázni fog.

Frankie bólintott. Ő is kurvára remélte.

– Milyen bent?

Jack elvigyorodott. – Fantasztikus. Az ellátás csodálatos. Első osztályú. Gourmet kaja és csúcs szállás. A személyzet meg... mit is mondhatnék? – biccentett a nagydarab örök felé, akik az asztalok között járkáltak. – Mindenre odafigyelnek. A Ritz ehhez képest putri.

– Nagyon vicces. De nem erre a pöcegödörre gondoltam, hanem rád. – Úgy értette: Riley védelme még működik? Esett le más késes alak is a lépcsőn? Történt ilyesmi?

– Makkegészséges vagyok – felelte Jack.

Úgy is nézett ki. Sokkal jobban, mint amikor Frankie utoljára látta. A táskák eltűntek a szeme alól, a sárgaság is a bőréről. A szeme fehére fehér volt, nem vérekes, szebb, mint évek óta. A kényszerdetox jót tett neki.

– Még edzeni is elkezdtem – közölte.

Most Frankie mosolyodott el. Jack hányszor szívatta, amiért piálás helyett edzeni megy.

– Stan Lomaxszel – tette hozzá Jack.

Riley emberével, aki most Jack testőre.

– Még mindig rajtad tartja a szemét? – kérdezte Frankie.

– Úgy ragad rám, akár a ragasztó.

– Helyes. És volt rá szükséged?

– Hogy érted?

– Hamilton emberei nem kötöttek beléd?

– Nem.

– Semmi?

– Még egy csúnya pillantás se.

Jó hír, bár meglepő. Ha annyira bosszút akarnak állni, akkor miért nem próbálkoztak? Biztos kivárnak. Várják a megfelelő alkalmat.

– Csak Lomax mindig legyen a közeledben. Ne engedd el magad. Azok a faszfejek még odakint vannak.

– Mondtam már, tesó, hogy Tommy Riley gondoskodik az övéiről – mondta Jack.

Az övéiről. És ahogy vigyorgott közben. Valami fellobbant Frankie-ben.

– Ugye tudod, hogy nem vagy a tulajdona?

Jack mosolya lehervadt. – Csak egy kifejezés.

– Jól van.

De nem volt jól. Kurvára nem. Se Jacknek, se neki. Eszébe jutott a Rileynak tett ígérete, a szívesség, amit egy nap majd behajt rajta. De csak ha Riley beváltja az ígéretét. Csak ha ad neki valamit a tanúró. És eddig kurvára nem adott semmit.

– Én úgy látom, nagyobb biztonságban vagyok itt, mint az utcán, ahogy most mennek a dolgok – vélte Jack.

– Riley emberére gondolsz? – A dílerre, akit bugyival a szájában találtak. Hamilton akkor sem küldhetett volna keményebb üzenetet Rileynak, ha akar. Isten tudja, milyen választ kap.

– Nem, nem csak rá. – Jack lehangolt lett. – Mickeyre.

– Mickey Flynn?

– Nem hallottad?

Nem. Semmit. A lapokban nem volt egy szó sem. – Mi történt? És mikor?

– Késő éjjel. Megdolgozták. Az egyik őr mondta reggel Stannek.

– Mennyire?

– A St. Mary kórházban van. Azt mondják, elveszíti a bal szemét.

– Jézus. Tudják, ki volt?

– Hamiltonék.

– De miért? – Mickey talán Rileyhez tartozott, de nem volt éppen exkluzív. Amikor Frankie elkapta a Toucanben, éppen Hamilton egyik emberével iszogatót.

Nem volt oda a kis görényért, de bassza meg, ez miatta van? Mert Hamilton megtudta, hogy beszélt Mickeyvel Jackről? Mert Hamilton megértette, hogy Mickey tudhatott valamit arról, ki ölte meg Dougie csaját? Vagy talán maga is benne volt?

Ez gáz. Mickey egy puhány pöcs. Mindent elmondott neki, csak oda kellett nyomni a falnak. Mit mondhatott el Hamiltonnak, ha elkapta? Ugyanazt, amit neki. A speedről. Móról.

– Állítólag nem is akármelyik Hamilton csinálta ki – jegyezte meg Jack.

– Maga az öreg? – Frankie látta a lelki szemei előtt. Az egyik gorilla, egy görény, mint Bökös, lefogja a csontsovány Mickeyt,

közben Terence megdolgozza egy csavarkulccsal.

– Á. – Jack még mindig felháborodottnak látszott, mert Mickey a haverja volt. Ugyanakkor izgatott is volt, mintha ezt a részlet túl fontos lenne, hogy megtartsa magának. – Dougie.

Komolyan? Nem mintha Dougie-nak ne lett volna hozzá mersze. Ezt Frankie is látta. Az a fasz nem beszari. De az akkor volt, amikor még friss volt a seb, amikor megtudta, amikor nem volt eszénél.

– Legalábbis idebent azt beszélnek – mondta Jack.

– De ő ügyvéd.

– Ügyvéd, akinek kése van.

Frankie-nek megint eszébe jutott a klub előtti eset. Akkor is volt Dougie-nál? Csak azért nem rántott kést, mert fényes nappal volt? Vagy ez új dolog? Dougie pályát módosít? Ez a sok szar megváltoztatta? Olyan lett, mint az örege?

– Letartóztatták?

Jack nevetett. – Nagy szart. Azt hiszed, Mickey köpött a zsaruknak? Nem hülye. Legalábbis annyira nem. Úgy tudom, mondott nekik valamit, talán hogy velem volt aznap, amikor a csajt megölték, meg még fasz tudja mit... és utána azt mondták neki, nehogy Bristoltól nyugatra tolja a képét, mert szétszabdadják. Ki tudja, miért nem ölték meg. Talán szót emelt érte valaki. De nem azért, mert Rileynak dolgozott. Dougie le se szarta.

Vagyis a zsaruk rémálma valóra vált. Bandaháború. De nem csak a terület és a piaci részesedés miatt. Személyes ügy is. Bosszú. Szemet szemért. Hamiltonék elgázolják azt, aki az útjukba kerül. Rileyék is.

– Komolyan mondtam Stan Lomaxról – mondta az öccsének. – Legyen a közeledben.

– Hallom.

Nemcsak Jacknek kell vigyáznia magára. Frankie lelki szemei előtt látta az öreg pisztolyát a matracában. Hamiltonék talán vele is próbálkoznak. Még meg se töltötte. Abban sem volt biztos, hogy a dobozban lévő töltény jó bele.

– Van még valami – mondta Frankie. A szívverése hirtelen megugrott.

– Mi?

– Ez. – Elővett egy útlevét méretű, fekete-fehér újságkivágást a kabátjából. Egy lány fényképét. Letette az asztalra. – Ismered?

Jack felvette, összehúzta a szemét.

– Nem tudom. Valami dereng, de...

– Nem most készült. A haja... – Frankie-nek eszébe jutott a konyhában holtan heverő Tara. – A haját rövidebben hordta mostanában.

Jack még mindig a képet bámulta. Most már két kézzel fogta.

– Ja, azt hiszem, hogy...

– Folytasd.

– Nem tudom, mikor, de azt hiszem... érted... voltam vele... csak nem tudom... ki ez, Frankie?

– Tara. Tara Stevens.

Jack a fejét rázta, és letette a képet, de a tekintete rátapadt.

– Te Star néven ismerhetted – tette hozzá Frankie.

– Jézusom, ő? Vele voltam akkor éjjel, már emlékszem. Stavnál. Emlékszem, elindultunk Notting Hillbe, hogy benyomjunk, de...

– És? – Gyerünk, te fasz, emlékezz.

– Azt hiszem... hogy...

– Igen? – Frankie a legszívesebben kirázta volna belőle. – Gyerünk.

Jack felnézett. – Azt hiszem, elmentünk hozzám. Ott partiztunk. Partizás. Kurva eufemizmus arra, hogy bebasztak. Aztán egymást.

– Biztos?

– Ja. Azt hiszem.

– Mennyi ideig? Egész éjjel? – Miközben Susan Tilleyt megölték?

Jack arca összegyűrődött. – Nem tudom. – A mutató és hüvelykujja közé vette a papírt, mintha ki tudná belőle préselni a

választ. – Nem tudom. A többi összemosódik. – A szeme Frankie-re villant. – Hol van? Segíthet? Megtaláltad?

– Meg, és talán segíthetett volna, de elkéstem.

A zsebéből elővett egy másik papírt: az aznapi *Daily Mail* ötödik oldalát. Kisimította az asztalon a kép mellett. A cikk részletezte Tara halálát, hogy virágszirmok közt találták meg a konyhájában. A cikk üres kockájából hiányzott a kép, amit az előbb mutatott. Nem akarta, hogy Jack egyből az egészet lássa. Azt akarta, hogy maga jöjjön rá, látta-e már a csajt.

Könny szökött Jack szemébe. A korábbi lazaság eltűnt. – Aki ezt csinálta velem, aki ide juttatott, az csinálta vele is.

– Tudom.

– És most meghalt. És nélküle szart se tudunk bizonyítani, mi? Nélküle baszhatom. Itt rohadok életem végéig.

– Nem. Ne add fel. Még ott az öreg hölgy. Ő még azonosíthatja a gyilkost. – Az öreg hölgy és a tanú. Már ha Riley állja a szavát.

Jack ajka lefittyedt. – És ha nem?

– Akkor tovább próbálkozunk. Akármibe kerül.

És nem csak az öregasszony meg Riley. Ott van Keira is. Most, hogy Star meghalt, talán Keira is beszél. Talán eléggé megijedt ahhoz, hogy meg akarja állítani azt, aki ezt műveli. És a nők megbíznak egymásban, nem? Star talán mondott Keirának valamit, ami segíthet. Vagyis a következő állomás Keira.

Ideje megint megkeresni és komolyan ránehezedni.

37. fejezet

Frankie megvárta, hogy besötétedjen, akkor indult el a Portobello Roadra. Előtte úgyszincs magánál se Stav, se akik neki dolgoznak.

Az alagsorban ugyanolyan szedett-vedett bagázst talált, drogosokat és aljanépet. Ugyanazt a halálszagot. A lépcsőn ugyanazt az orosz őrt. Mintha a ház része lett volna.

– Emlékszel rám? A minap jártam itt.

– Emlékszem.

Frankie az ajtó felé lépett. Az orosz nem állt félre:

– Stav mondta, ne engedjelek be.

– Igen?

A tag csak rágózott.

– És miért? – kérdezte Frankie.

Az vállat vont. Rágózott tovább. Ugyanazt a dél-afrikai gumibotlámpát markolta, mint korábban.

– Keirát keresem. Itt van?

Az orosz a fejét rázta. Hazudik? A szeme nem árult el semmit.

– Tudod, hol van? – kérdezte tőle Frankie lassan és tagoltan.

Az orosz elvigyorodott. – Hullaházban.

– Mi?

– Meghalt.

– Nem. – Ez a barom összekeveri. – Nem Star. Keira. A barátnője.

– Meghalt.

– Keira meghalt?

– Mind a kettő.

Frankie szája kiszáradt. – De... hogyan?

– Belefulladt a folyóba. Reggel. Hammersmithnél. – Úgy mondta, mintha Moszkva külvárosa lenne.

– De nem fulladhatott meg csak úgy, bazmeg.

Váll vonás. – A drogosok túlادagolnak.

Frankie nem hitt a fülének. Vagy a szemének. Ez a fasz vigyorog. Frankie keze ökölbe szorult. De mi értelme? Ez egy pszichopata. Meg se kottyanna neki. Talán még élvezi is, ha ütik. Még jobban élvezné betörni Frankie koponyáját.

Behúzta maga mögött a telefonfülke ajtaját a Ladbroke Grove-on. Húgyszaga volt, a mocskos üvegen csajok reklámozták a portékájukat. Kurvaélet. Keira meghalt? Igaz lenne? De miért ne lenne? Annak a fasznak nincs oka hazudni.

Elővette Sharon névjegyt, és tárcsázott. A kagylón érződött valaki szájszaga, eltartotta a szájától, ahogy számolta a csengést. Nyolc, kilenc, tíz... légy otthon, bazmeg. Vedd fel, bazmeg.

– Igen? – szólt bele egy hang. Nem Sharon, egy pasas.

Frankie-be belesajdult a ... mi is? Meglepetés? Kíváncsiság? *Féltékenység?* Fél tizenegy. Bárki lehet. Barát. Rokon. De nem az. A pasija.

– Sharon ott van?

– Igen. Ki keresi?

– Egy kollégája.

Hazugság. Hülye hazugság. Sharon biztos bemutatta már neki a legtöbb embert, akivel dolgozik. De mázlija volt. A fickó – Nathan Witherspoon, nem ez a neve? – nem kérdezett semmit.

– Janey! – szólt hangosan.

Janey? Ki a fasz az a Janey? Picsába. Rossz számot tárcsázott? De nem. Az nem lehet. Tisztán és érthetően mondta, hogy Sharont keresi.

– Valaki keres – kiabálta a fickó. – Egy *kollégád*.

A hangjából világos volt, hogy mégis furcsállja a dolgot. Frankie összerezzen. Idióta. Le kellett volna tennie, amikor nem Sharon szólt bele. A vonal recsent. A telefon gazdát cserélt.

– Halló? Ki az? – szólt bele Sharon.

– Frankie.

– Á... Szia, Dave.

– Találkoznunk kell.

– Azt hittem, ezt már megbeszéltük, és egyet értettünk, hogy nem szükséges.

Szóval Nathan még ott van. Még hallgatózik.

– Fontos, esküszöm. Nem hívtalak volna. Találkoznunk kell. Most azonnal. És józan vagyok, oké? Nem mint amikor éjjel hívtalak.

Csend. Frankie elképzelte Sharon arcát.

– Oké.

– Ahol múltkor. A Starlightban. – Ahol először beszélgettek. Jack lakásától nem messze.

– Jó. Fél óra múlva az őrsön.

Nathan is ott van? Vagy Sharon az ajtót nézi, hátha visszajön? Láta maga előtt a telefont a lány lakásában a hallban. Láta az ágyát. És a bejárati ajtót.

Frankie letette. Leintett egy taxit. Mondta a taxisnak, hogy vigye a Warren Streetre. Mi a faszt jelent, amit a gorilla mondott? Keira tényleg túladagolta magát? Valahogy megfulladt? Csak így? Pont most? Lehetséges. És talán azon a pénzen vette a cuccot, amit ő adott neki. Vagy nem. Vagy nem is adagolt túl. Mert ez is elképzelhető. Mert ha Tarát megölték, akkor Keirát miért ne ölheték volna meg? Lehet, hogy túl nagy fába vágta a fejszét ezzel, mert semmit nem ért belőle.

Émelyegve bámult ki a taxi ablakán. Bayswateren vágta át éppen, közeledtek hozzá, Sharonhoz. Szóval a pasija visszajött? Hol a picsába is volt...? Ja, Hongkongban. És ez mit jelent? Hogy ha nem lett volna vége kettejük között, akkor most amúgy is vége lenne? Felejtsd el Sharont. Felejtsd el kettőtöket. Nem emiatt keresed. Jack miatt.

Sharon már a Starlightban várta, amikor odaért. Ugyanannál az asztalnál, ahol akkor ültek. Más vendég nem volt. Sharon már rendelt neki kávét. Tejjel, három cukorral. A sajátját félig megitta.

– Szóval, mi ez a *Janey* dolog? – ült le Frankie.

Ezzel akarta megtörni a jeget. Sharon arca kőkemény maradt.

– A középső nevem, ha tudni akarod.

– Mi a baj a Sharonnal?

– Semmi. Csak Nathannek nem tetszik. Úgy gondolja... Nem számít, mit gondol. Figyelj, miért vagyok itt? – A kabátját sem vette le.

– Az a lány, akiről beszéltél nekem, Star...

Sharon szemöldöke felszaladt. – *Én* beszéltem róla *neked*?

Szóval Sharon még mindig azt hiszi, hogy ő telefonált névtelenül, hogy Star DNS-e egyezik a kotonon lévővel Jack lakásában. Hiszi, de nem tudja bizonyítani.

Nem harapott rá. – Ja, amikor nálam voltál.

– Mi van vele? – kérdezte fáradtan a lány.

Óvatosan. Úgy kell tennie, mintha azután beszélt volna Keirával, hogy Start holtan találták.

– Amikor mondtad Star nevét, Tarát, kérdezősködtem. Hogy kinek dolgozhat.

– Nem volt hozzá jogod. Az a mi feladatunk, nem a tiéd.

– Jó, akkor is csináltam.

– Stav Christoforou-nak. Ezt akartad mondani.

– Igen.

– Mi is kérdezősködtünk ám – mondta Sharon.

– Tényleg? Én azt is megkérdeztem, kivel lógott, kik voltak a barátai.

– És?

– És találtam valakit. A legjobb barátnőjét.

Sharon a fejét ingatta. Az ajka vékony vörös vonallá feszült, ahogy kortyolt a kávéból.

– Most mi van? – kérdezte Frankie. – Az ilyen csajoknak nem lehet barátnőjük?

– Nem ezt mondom.

– Akkor mit mondasz?

– Az ilyen lányok és akikkel lógnak, bármit mondanak, hogy megszerezzék, amit akarnak. Pénzt, figyelmet, drogot...

– És?

– Szóval ha azt akarod mondani, hogy találtál egy nyomot, ki ölte meg Tara Stevenst, és hogy ez bizonyítja az öcséd ártatlanságát, mindezt annak a szava alapján, aki Tara legjobb barátnőjének titulálja magát, akkor nézd el nekem, ha ezt kétkedve fogadom.

– Kétkedj csak, de Tara barátnője, akivel beszéltem, azt mondta, hogy Tara *elment* az öcsémmel akkor éjjel...

Sharon szemöldökét összevonta bámult a kávéról felszálló gőzbe.

– Egyezik – mondta.

– Micsoda? – kérdezte Frankie.

– A két DNS-minta. Összehasonlították Taráét és azt, amit az öcsédnél találtak a kotonon. Csináltak még más vizsgálatokat is, és bizonyos, hogy aznap éjjel közösültek.

Rohadt élet. Sikerült. Azzal a névtelen hívással rávette a zsarukat, hogy ellenőrizzék. Majdnem a levegőbe boksztolt.

– De akkor...

– Nem – vágott közbe Sharon. – Ez még nem bizonyítja, hogy az öcséd nem ölte meg Susan Tilleyt. Az új információ módosítja az időintervallumot, de az öcséd még így is elmehetett oda. Tara Stevens tudott volna neki alibit igazolni, de már nem tud. Hacsak...

– Hacsak...

– Mit mondott ez a *barátnő*, mikor találkozott az öcséd Tarával?

– Pár órával azelőtt, hogy Susan Tilleyt megölték.

– Szóval nem azzal egy időben?

– Nem, de így legalább kétséges, hogy hol lehetett.

– És erre meg is esküszik ez a barátnő?

– Nem.

– Nem?! – csattant fel Sharon. – Akkor miért beszélünk egyáltalán... ?

– Mert meghalt. – Hagyta, hogy Sharon megeméssze. – Ma reggel halászták ki a folyóból Hammersmithnél. Túladagolás. Legalábbis ezt mondták.

– Drogos volt?

– Az.

– Prostiutált?

Frankie bólintott. – Ő is Stav nője volt. De ez még nem jelenti, hogy tényleg túladagolta magát. Nem találod kurvára gyanúsnak? Van két csaj, az egyik, aki akkor éjjel Jackkel volt, meg a másik, aki tudott erről, és most mind a kettő meghalt?

– Véletlen is lehet.

– És az, hogy Start is agyonverték a konyhájában, ahogy Susan Tilley nagyanyját?

– A sebek első látásra hasonlóak...

– *Első látásra?* Mindkettőnek beverték a fejét! – Gyorsan hozzátette: – Olvastam a lapokban.

– Nincs rá bizonyíték, hogy ugyanazt a fegyvert használták. Sőt elég valószínűtlen, mert....

– Mert mi?

– Semmi.

De láthatóan volt valami. Sharon elpirult. Vagy szégyenkezett, vagy mérges volt magára amiatt, amit mondani készült.

– Mondd csak – nógatta Frankie. – Jackről van szó, ugye?

– Holnap úgyis látni fogod a híradóban...

– *Micsodát?*

– Megtalálták a kocsiját.

– Kiét? – Frankie gyomra felfordult. – Jackét?

Azt, ami azóta megvolt Jacknek, hogy levizsgázott. Egy tré Renault 5. A világ legkevésbé gengszteres kocsija. Emlékezett, amikor megvette. Vagyis *megvetette* magának. A faterjuk nem volt olyan helyzetben, úgyhogy ő vette meg Jacknek. Abból a pénzből, amin pár haverjával Ibiza-ra akart menni. Nem számított, hogy nem ment. Az élete akkor már túl volt az ilyesmin. A klubot vezette. Az, hogy csak úgy lelép és egy hétig bulizik a napon, szép álm volt. Amit jól megtaposott.

– Hol találták meg? – kérdezte.

– Tegnap reggel egy pub közelében Shepherd's Bushban.

– Melyik pub?

– Az Andover.

– Van róla felvétel? Valamelyik biztonsági kamera? Amin látszik, ki hagyta ott? És mikor? – *Miután* Jacket lekapcsolták?

Sharon a fejét rázta, majd az ajkába harapott. Bassza meg. Van még rosszabb is.

– Megtalálták a gyilkos fegyvert, Frankie. Egy baseballütőt. És rajta Susan véré. A kocsiban is. És... – Sharon az asztalra szegezte a pillantását – a bugyiját, Frankie, a kitépett részt a kesztyűtartóban.

– És ez bizonyít valamit? – Frankie alig akart hinni a fülének. Megvakarta a nyakát. Mintha lángolt volna a bőre. Iszonyatos kép jelent meg a szeme előtt. Hogy Jack ott volt. Azt tette. Nem. *Nem.* Megdörgölte az arcát. Nehogy elhidd. Nehogy megforduljon a fejedben.

– A kocsi zárva volt, Frankie. Semmi jele, hogy feltörték volna.

– Szóval azt akarod mondani, hogy az öcsém ezt csinálta, *aztán* visszaautózott Londonba, leparkolt mérföldekre, és meg se próbálta kitakarítani a kocsit? És *aztán?* *Hazagyalogolt, Taxit* hívott? Valahogy hazajutott, és *aztán?* Ott tessék-lássék takarított? *Aztán* elaludt? Nem. *Nem.* Ennek kurvára semmi értelme. – Ujjával keményen az asztalra bökött. – Semmi értelme.

– És ha be volt állva?

Szóval a zsaruk még mindig ezen lovagolnak.

– Vagy nem ő tette.

– Sajnálom, Frankie...

– Nem annyira, mint én. Vagy amennyire Jack fogja, amikor egész életére sítire kerül olyasmiért, amit nem ő csinált.

Kiabálni akart, üvölteni Sharonnal, amíg el nem ismeri, hogy igazat mond. De nem az ő hibája. Ezt tudta. Még most is. A legszívesebben képen vágott volna valakit. Sharon csak a munkáját végzi. Nem igaz? És kockáztatja is az állását. Belégzés. Kilégzés. Sharon nem ellenség. Itt van, nem? Veled beszél Jackról. Nem zárkózott el.

Gondolkodj. Használd a fejed. Felejtsd el azt a rohadt autót. Azzal semmit nem tehetsz. Koncentrálj arra, amit tudsz. Bizonyítsd be

másképp, hogy ártatlan.

– És az, ahogyan a gyilkos bejutott? – kérdezte.

– Hová?

– Tilley nagyanyjának házába. És Tara Stevens lakásába.

– Mi van vele? – kérdezte Sharon.

Vigyázz. Ne áruld el, hogy akkor este Tara lakásában voltál. Maradj annál, amit a lapokban olvastál.

– Mindkétszer az áldozat engedte be a gyilkost, nem?

– Igen, de sokan...

– És Tara Stevens lakásában virágok is voltak, nem? – Ez biztonságos. Olvasta az egyik újságban.

– Igen, és a nyomozás egyik szála arra koncentrált, hogy romantikus kapcsolat fűzte ahhoz, aki megölte.

– Romantikus?

– Jó, akkor a kuncsaftja volt. Valaki, aki a megszállottja lett. Aki nem akart osztozni rajta. Nem ez lenne az első eset.

– És Susan Tilley nagyanyjának háza? Ott volt virág?

– Nem... – felelte Sharon, de közben megváltozott az arca.

– Mi az?

– Semmi – rázta a fejét lassan, összehúzott szemmel a lány. – Nem vagyok benne biztos...

– Miben?

– Szirmok. Igen, emlékszem, a bejárati ajtó mellett, ahhoz közel, ahol Susan nagyanyját megtalálták... Biztos, hogy láttam valamit, és még furcsálltam is.

Sharon frusztráltnak látszott, hogy nem vett észre valamit. Vagyis odafigyel arra, amit ő mond. Nem utasítja el kapásból.

– Mondott már valamit az öregasszony? – kérdezte Frankie. – Hogy mit látott? – Azt akarta hallani, hogy nem Jack volt. – Mert talán arról is emlékszik valamire. A virágokról.

– Nem. Sajnálom. – Sharon sejtette, mit szeretne hallani. – Még nincs elég jól, még nem tudunk vele beszélni.

Altkor még van remény.

– Ha valaki rá akarja kenni Jackre – mondta Frankie –, és ebben Tara is benne volt, akkor megölhették Tarát, aztán Keirát. Hogy ne beszéljenek arról, amit tudnak. Hogy Jacknek le lehessen alibije. Hogy ő vigye el a balhét.

– Star batár nőj ének tudod a családnevét is?

Frankie a fejét rázta.

– Utána nézek – mondta Sharon. – Kiderítem, ki húzta ki a vízből. Hogyan halt meg. Ki végzi a boncolást. Teszek róla, hogy alapos legyen, hogy minden lehetséges dologra odafigyeljenek.

Vagyis arra, hogy meggyilkolhatták-e. Frankie bólintott. Igen, érti.

Sharon feltűnően az órájára nézett. – Mennem kell.

Egymást bámulták.

– Kösz, hogy eljöttél – mondta Frankie. – És ezt. Amit megteszel. Értékelem.

– Nincs mit. Kérdéseket feltenni, a munkám része.

Hivatalos ügy, így értette. Ezért jött el. Jól van. Oké. Frankie tudta, mikor kell abbahagyni.

– Viszlát, Frankie.

Frankie bólintott. Utánanézett. A kávézó táblájának fénye egy pillanatra aranyszínűre festette az arcát, ahogy elment alatta. Szép volt, szinte tökéletes. Akár egy szobor.

Menj utána.

Marasztald.

Ne engedd el.

De elkésett, Sharon már elment.

38. fejezet

Másnap Xandrát a klub mögötti sikátorban találta, ott csörömpölt a kora reggeli fényben.

– Mit csinálsz?

– Kirakom a szart. – Egy törött vécéfedelelet dobott az egyik nagykukába.

– Honnan?

– Az alagsorból. A többi raktárból. Gondoltam, amíg az enyémben szárad a festék, kitakaríthatok ott is. Úgyszincs mit csinálni. – Elmosolyodott. – Miért? Mi a baj? Felébresztettek?

– Olyasmi.

Pár rémálomtól eltekintve Frankie magához képest jól aludt. Csüggedten feküdt le, kimerülten. Nemcsak az elmúlt napok örülete miatt, Sharon miatt is. Amikor a lány otthagya a Starlight-ban, úgy érezte magát, akár egy darab szar. Évek óta nem volt ilyen magányos.

Elvette Xandrától az üres talicskát, bement, felvette a kék overallt, és elkezdte megpakolni a talicskát. Xandra is segített. Megfogja a munka végét, az fix. Jó segítség. Síim még mindig furán viszonyult hozzá. Elkotyogta Frankie-nek, hogy az egyik este a vendégek asztalától eltűnt egy tízes. Síim rákérdezett nála. Nem vádolta, csak kérdezte. Xandra meg csak vállat vont. Nem is tagadta. Ahogy egy tolvaj tette volna, Frankie szerint. Síim nem volt ebben biztos.

A következő órában Frankie segített neki kihordani egy csomó szart a klubból, megtöltöttek három nagy kukát törött üvegekkel, megrepedt dákókkal, tönkrement székekkel, rozsdás festékdobozokkal és lakktól olyan merev ecsetekkel, hogy fel lehetett volna velük hasítani valaki arcát.

Ez aztán elmebeteg gondolat. Frankie megrázta a fejét, cigarettára gyújtott, ahogy a sikátorban szusszantak egyet. Jézus. Felnézett a kék égre. Ez az örület Jackkel kicsinálja őt is. Olyasmit lát, ami nincs ott. Beleszivárog, mint valami méreg. Bele a pórusaiba.

Még emlékezett töredékekre a rémálmából. A pisztolyt kereste a lakásban, és dörömböltek. Kifújta a füstöt. Szedd össze magad. Harcolni kell a félelemmel, nem behódolni neki. De kurva nehéz.

Az is benne volt, amit Dougie tett Mickeyvel. A szemével. Frankie folyton arra gondolt, mit köphetett el Mickey. Hogy ő kifaggatta? És utána Hamilton is elment Móhoz? És Mo rájött, hogy ő járt nála akkor? Már félúton van a pokolba, és nem is tudja?

Vagy rosszabb. Mi van, ha Mickey beszélt Dougie-nak – és annak, aki vele volt a késeléskor – a hívásról, ami felkeltette Jacket másnap? Mi van, ha Hamiltonék is eljutottak Stavhoz? Akkor? Akkor, bazmeg, minden gajra megy. Akkor rájöhetnek, hogy ő járt Taránál. Talán alaposabbak, mint a zsaruk, és valahogy bebizonyítják. Mindkét James testvért leültetik. Dupla bosszú.

Frankie nagyot szippantott a cigiből. Elég. A pánikkal semmire nem jut. Nem tud tenni semmit, csak várni. Jack ügyében is zsákutcába jutott. Meg kell várni, hátha az öreg nyanya tisztázza. Meg kell várni, hogy Sharon megszerezze Keira boncolási eredményeit. Meg kell várni, van-e kapcsolat Keira és Star halála között. Meg kell várni, hogy Tommy Riley felhajtsa a tanút. Meg kell várni a következő lépést.

Eltaposta a cigit. A földre köpött. Utálta, hogy ilyen erőtlen, ilyen *gyenge*. Ő nem ilyen. Ő nem.

– Jó – fordult Xandra felé. – Írtál nekem listát arról, amiről tegnap beszéltünk?

– Persze, itt van. – Xandra a festékfoltos farmerjából előhúzott egy összehajtott A4-es lapot. Vigyorgott. – Akkor tényleg megcsináljuk?

– Miért ne. Ha már így beöltöztél.

– Haha. – A lány odaadta a papírt.

A tervet, hogyan lehet felújítani a helyet. Arcfelvarrás az alagsortól felfelé. Ha már úgylis van egy csomó festőcuccuk, miért is ne? Xandra elégedettnek látszott. Biztos, mert felelős feladatot kapott. A legjobb lépés minden szempontból. Frankie-nek pocsék volt a kezűgyessége.

Xandra akkor kapott ihletet, amikor Frankie pár napja a sznükerverseny tervét ecsetelte neki. A potenciális szponzorokhoz

érve Síim rámutatott, hogy először valószínűleg annak alapján ítélnék, hogy néz ki az adott hely. És a jelenlegi klotyóközei állapot nagy eséllyel elriasztja őket.

Xandra akkor elejtette, hogy a felújítás régi családi hagyomány náluk. Csak így a semmiből egy személyes info. Ami persze megmagyarázta, miért végzett olyan jó munkát a saját szobájával. A családnevét nem árulta el. És semmi mást róluk. Talán ők a gond, a család? Miattuk szökött el? Frankie még nem kereste meg Sharont a szociális segítő miatt. Nem volt benne biztos, Xandra hogyan fogadná.

– Egy óra múlva jövök, és akkor nekiugrunk, oké?

A lány bólintott. Hunyorgott a napon. Újabb cigarettára gyújtott, hogy elrejtse a mosolyát.

Az üzlet felé menet Frankie elolvasta a listát. Xandrának szép kézírása volt. Vagyis tanult csaj. Nem meglepetés. Okos. Láthatóan tudott pár dolgot a nagybani felújításról is, a felszerelés – gépek, ecsetek, ponyvák, hengerek, takarószalagok, smirgli és festék – mennyiségéből ítélve.

A Capri korántsem volt ideális cuccolásra, de sikerült mindent bepréselnie, miután bevásárolt a Wickesben. Igazság szerint minden másodpercet ki akart használni, mielőtt eladja a verdát. A tudat, hogy abból fizeti Jack ügyvédjét, csak még értékesebbé tette.

Leparkolt a klub előtt, egy frissen vakszolt fekete BMW mögött, és elkezdett kipakolni. Fura. A klub nyitott ajtaján át hallotta, hogy golyókat löknek. Nevetést is. Még túl korán volt játékosokhoz. Tizenegy előtt soha senki nem tévedt be.

Ketten voltak bent. Nagydarabok, akár a pajtaajtó. Öltönyben. Mindketten kiszúrták, amint belépett. Nem ismerte őket, de olyan lezseren néztek rá, hogy vészcsengők szólaltak meg a fejében. Vagy zsaruk, vagy gengszterek. Mindkettő rossz hír.

– Hahó, Frankie – szólta Xandra.

Azon a folyosón térdelt, ami a bár mellett a hátsó ajtóhoz vezetett, és a régi tapétát kaparta le.

– Szia. – Homlokráncolva a vendégek felé biccentett, ahogy az első zsákokat hátravitte.

Xandra vállat vont. De nem látszott rajta pánik. Vagyis nem csináltak bajt. Még nem. Letette a zsákokat. A lány szkeptikusan, profin szemlélte. Ez tetszett Frankie-nek. Komolyan veszi. Helyes. Egy vagyonba került, amije nincs is.

– Ennyi? – kérdezte Xandra.

– Nem, a többi a kocsiban van.

– Jó. – Xandra megkönnyebbült. – Azon gondolkodtam... – A padlóra nézett és a szegélyléc mellett egy kicsit felhántotta a kopott kék padlószőnyeget. – Nézd. Alatta szép a parketta. Ezt feltépjük és lelakkozzuk. Attól olyan kortárs lesz a hely.

Kortárs? Szép. Elmosolyodott.

– Szerinted jobban nézne ki? – kérdezte.

– Jobban.

– Oké.

– Jobb szaga is lenne – tette hozzá Xandra. – Nem tudom, hány ember trappolt végig ezen a szőnyegen a vécébe meg vissza, de meglátszik. És olcsóbb, mint új padlószőnyeget venni. Egy tisztességes csiszológép kell, maszk, és magunk is megcsináljuk.

– Jól hangzik.

Csatt. Egy másik golyót löktek be mögötte. Frankie elővette a Wickesben kapott blokkot, meg a zsebéből egy tollat, és gyorsan lefirkantotta Szíves Üdvözlettel nevét és számát, majd Xandra kezébe nyomta.

– Ha bajom lesz ezzel a két gibbonnal – mondta halkán –, surranj ki hátul, és hívd fel az ügyvédemet, hogy azonnal küldje ide a zsarukat.

Xandra bólintott, és zsebre dugta a papírt. Az arca megkeményedett. Tettre kész lett.

Frankie amilyen lezseren csak bírt, megfordult és visszament. Jól van. Essünk túl rajta. Derítsük ki, hogy kik ezek. A bárpult mögé ment, és kinyitott magának egy doboz kólát.

– Kérnek valamit, uraim?

A fickó, aki utoljára lökött, és most éppen egy piros golyót célzott be, lassan elmosolyodott, letette a dákót az asztalra, majd felnézett.

Ő volt az idősebb. Lenyalt fekete haj, az állán szürke borosta. Jó negyvenes.

– Frankie James?

– Igen? – Frankie hangszíne mindent elárult: ki a fasz akarja tudni?

– Biztos? – A fickó hangja kemény volt, utcakemény, parancsoló. Frankie felé indult, a szemét le nem vette róla. A jó tíz évvel fiatalabb társa maradt, ahol volt, a falnak dőlve az ajtó mellett, nagyon lezseren, de volt valami céltudatos abban, ahogy ő is Frankie felé nézett. Úgy figyelte, akár egy sólyom, várta, hogy mi lesz.

– Hogy a faszba ne lennék benne biztos – felelte Frankie mosoly nélkül.

– Akkor engem félretájékoztattak.

– Hogyhogy?

– Azt hallottam, hogy egy elegáns kis szemét vagy.

Kis? Frankie állta a tekintetét. – Igen? És ki mondta?

A fickó lassan körülnézett. – Kicsicsázzátok a helyet?

– Úgy van.

A tag Frankie overalljára bámult. – Magatok? Nehéz idők járhatnak. Frankie-nek nem tetszett, ahogy a fickó néz rá. Egyáltalán nem. Mintha a fickó a fényes cipője talpáról kaparta volna le. Az se tetszett neki, ahová tartott a beszélgetés. Mintha a fickó verekedést akarna kiprovokálni.

– Ki maga? Mit akar? – Óvatosan, hogy a férfi ne lássa, bal kézzel lassan a pult alá nyúlt a dákóért.

– Tam Jackson. – A fickó keze megmozdult. Lassan, simán, *magabiztosan* a zakózsebébe nyúlt. Miért? Frankie pulzusa rákapcsolt. Zsaruműsorok és westernfilmek képei peregtek a szeme előtt. Bassza meg, az lesz? Dougie Hamilton ezt a tagot küldte, hogy elvégezze, amit maga nem tudott az utcán?

Frankie megragadta a dákót, kihúzta a bilincsből, ami tartotta, közben hátralépett. Ezzel egy időben a fickó keze előbukkant a zakóból. De nem pisztolyt vagy kést fogott, amire Frankie számított,

hanem egy ropogós fehér borítékot. Frankie rámeredt, aztán a dákóra a saját kezében, ami most már látszott.

- Az nekem szól? – kérdezte.
- Ezt én is kérdezhetném – bámulta a dákót Tam.
- Csak gyakorolni akartam.

Ja, az arcomon, ezt mondta a férfi fanyar mosolya. Frankie nem tudta átverni. De ő sem Frankie-t. A rezzenetlen mosoly mellett megpillantott valami mást, óvatosságot, idegességet.

A fickó odament és letette a borítékot Frankie elé a pultra, de a mutatóujját rajta tartotta. Még az övé.

- Ajándék.
- Kitől? – kérdezte Frankie.
- Majd meglátod. És eszedbe ne jusson megmutatni a zsaruknak. Ha megpróbálnák megtudni, honnan szerezted, az nagyon rossz lenne. Főleg neked.

Frankie lenézett a borítékra. Mi a fene lehet benne? Amikor felnézett, Tam még mindig a kezében szorongatott dákót bámulta.

- Egyszer majd játszhatunk, de nem ma. Már így is túl sok szarral kel boldogulnom. És most – koppintott a borítékra határozottan, mielőtt elhúzta a kezét – már neked is.

A fickó Frankie mellett a bár mögötti tükörbe pillantott.

Megigazította a nyakkendőjét. Még egyszer Frankie overalljára nézett, ugyanaz a felsőbbrendű, undorodó kifejezés suhant át az arcán, és lassan a fejét ingatta.

- Ismertem az öregedet. Nem jól, de eléggé.
- Mihez eléggé? – kérdezte Frankie.
- Hogy tudjam, olyan ember, aki azt csinálja, amit mondanak neki, és amikor mondják. És te sem vagy más. Nem vagy jobb. Szóval dönts helyesen, oké, kölyök?

Mi a fasz? Ki a faszom ez a tag? Frankie érezte, hogy az arcába tolul a vér. Meglátszhatott, mert Tam mosolya egy pillanatra megnyúlt. De mielőtt Frankie bármit mondhatott volna, elfordult.

Csak úgy hátat fordított. És elindult. Nagyon lazán. A bejárati ajtóhoz.

A másik fasz, a társa vagy mi, kinyitotta neki az ajtót, egyet biccentett Frankie-nek – mintha azt mondaná, még találkozunk, és alig várja –, aztán követte Jacksont.

Az ajtó becsapódott mögöttük. Frankie csak a saját szívverését hallotta.

– Ez meg mi volt? – ment oda mellé Xandra.

Mennyit hallott? Mennyit értett meg? Mennyit értett meg ő maga? Mi a picسا lehet ebben a borítékban? Ránézett. Még mindig nem vette fel.

– Semmi. Senki.

– Nem látszik semminek. Ő sem látszott senkinek. – Xandra is a borítékot bámulta. – Korai karácsonyi lap?

– Talán.

– Vagy valami az öcsédről?

Nem esett a feje lágyára ez a lány. Frankie is erre tippelt.

– Dobd ide a kocsikulcsot – mondta Xandra behozom a többi cumót.

Tudja, mikor törődjön a saját dolgával. Frankie kivette a zsebéből a kulcsot, és odatartotta neki.

– Ne aggódj – kapta ki a kezéből a lány –, nem kötöm el. Nem is tudok vezetni.

Frankie nézte, ahogy kimegy, aztán a pultra könyökölt és felvette a borítékot. Ez rossz. Tam úgy beszélt róla, mintha megváltoztatná az életét. Jobb vagy rosszabb irányba?

Az ujját beledugta a boríték fedelébe, és feltépte, közben átfutott a fején, ki ragaszthatta le, kinek a megszárad nyálához ér most éppen.

Egyetlen fehér lap volt benne. Kivette, széthajtotta. Egy fénymásolat. Miről? Egy motoros futár rendelőlapja. Egy cégé kint Hounslowban. Mi a fasznak adták ezt neki?

Akkor meglátta a dátumot. Amikor Jack állítólag megölte Susan Tilleyt. És a csomagfelvétel ideje. Kevesebb, mint másfél órával a

lány halála előtt. És a kiszállítási cím kint volt Berkshire-ben. Ahol Susan Tilley nagyanyjának háza. Akárki volt a futár, aznap éjjel akkor vitt oda csomagot, amikor Susan Tilleyt megölték.

Ami egy dolgot jelenthet. Ez a futár lehet a zsaruk tanúja – a hazug vagy a gyilkos –, aki megesküszik a bíróság előtt, hogy Jack ott volt és megölte azt a lányt. Vagyis akik a borítékot hozták – Tam Jackson meg a gorillája – Tommy Rileynak dolgoznak. Riley megszerezte, amire szüksége van. Ahogy megígérte. Vagyis Frankie tartozik neki egy szívességgel.

Ez most már holtbiztos.

39. fejezet

Ki ez a görény? Frankie csak erre tudott gondolni, ahogy átmasírozott a Charing Cross Roadon.

A lényeg az: vagy a futár hazudik arról, hogy mit látott, vagy Jack arról, hogy mit csinált. Márpedig Jack nem hazudik. Igaz? Ebből kell kiindulnia. Vagyis akkor a futár hazudik. De miért? Lefizették? Vagy jobban benne van? Ő lengette meg újra meg újra azt a baseballütőt?

Frankie visszavette az öltönyét. Nem amiatt, amit Tam Jackson mondott. Nem zavarta, hogy két kézzel keresi a betevőjét. Nem, azért vett öltönyt – igaz, elég régi és tré –, mert úgy akart kinézni, mint egy zsaru.

Előrébb kiszúrt egy antikvitás boltot. Az üvegajtó felett régimódi fatábla lógott: „Ronald Chivenham, régikönyvkereskedő”.

Persze gyorsabb lett volna felhívni a futárcéget, és megadni nekik a fénymásolatról a rendelésszámot, aztán megszerezni a futár nevét, aki Susan Tilley nagyanja házánál járt. De nem hitte, hogy kiadnák ezt az infót, nem is szólva bármilyen kontaktról, ami alapján megtalálhatná a futárt. Hacsak azt nem mondja, hogy rendőr. A zsaruk viszont nyilván már beszéltek a sztár tanújukkal, és tutira a lelkére kötötték, hogy jelentse, ha bárki gyanús kérdéseket tenne fel neki. És Frankie-nek az kellett legkevésbé, hogy a futár megneszelje, hogy valaki keresi.

Ezért jött ide, arra a címre, ahol a futár aznap éjjel felvette a csomagot. Gyalog sem volt messze a klubtól. Az ajtóhoz ment, és határozottan, de udvariasan kopogott, zsarukopogással, majd benyitott és belépett. Egy kis rézcsevegő szólalt meg.

– Egy pillanat! – kiáltotta egy férfi valahol hátul.

Nem volt ronda hely, csak rendetlen. Frankie mindig is szerette a könyveket, nem csak olvasni, tapintani is. Ezért is akart annyira egyetemre menni, könyvtárban lenni könyvek között. Az anyjuk mindig olvasott nekik kiskorukban. Jack is imádta. Nagyon szeretett olvasni. Egész addig, amíg az anyjuk el nem tűnt. Akkor minden bedőlt.

Frankie kamerát keresett a falon és a plafonon, ahogy korábban odakint is. Semmi. Helyes. Ha a tulaj rá is jön, hogy nem az, akinek mondja magát, nem tud majd képet adni az igazi zsaruknak.

A tulaj is benne lehet a futárral és még másokkal együtt? Hamarosan kiderül.

Léptek.

– Helló, segíthetek?

Magas, ősz hajú tata jött ki a bolt hátuljából. Proccos kiejtés. Komoly arc, olyan tudósos.

– Mister Chivenham?

– Igen? – Chivenham bizonytalanul nézett Frankie-re a félhold szemüvegén át.

– Nyomozó vagyok... – Majdnem kimondta a *Major* nevet, a miniszterelnökét, mert ez jutott eszébe. De nem kellett.

– Á, még egy rendőr – vágott közbe Chivenham. – Arról a szegény lányról van szó?

– Igen.

– Rettenetes, egyszerűen rettenetes, de már mindent elmondtam a kollégáinak.

– Ha nem bánja, szeretném még egyszer átvenni, hátha elsiklottunk valami felett.

Hátul teáskanna fűtyült.

– Jól van. Éppen teát főzök. Kér egy csészével?

– Kérek, köszönöm. Tejjel és három cukorral.

– Teasüteményt is adhatok?

– Pompás lenne. – Frankie mosolygott. Ahány zsaruvall találkozott, még nála is édesszajúbb volt mind.

Chivenham az ablak melletti íróasztal felé bólintott. – Foglaljon helyet. Két perc és jövök.

Frankie leült az asztallal szemben álló két fotel egyikébe. Ez a Chivenham aligha látszik bűnöző zseninek, inkább tanárnak. És nem is ebből az évtizedből, inkább az ötvenes évekből. Frankie el sem

tudta képzelni, hogy valakinek *kevesebb* köze lehet Susan Tilley meggyilkolásához.

Chivenham dallamtalanul fütörészett hátul, közben Frankie előhúzza a noteszt, amit útközben vett. Fekete és diszkrét, mint amit Sharon vett elő akkor éjjel, amikor elkapta őt Jack lakásán. Megtörte a gerincét, és párszor átpörgette, hogy használt kinézete legyen. Aztán kinyitotta egy üres lapnál, és elővette a bárpultról hozott előragott tollat.

Chivenham visszajött és letett egy fa teástálcát az íróasztalra kettejük közé.

– Töltsék? – kérdezte, majd tejet töltött két csészébe, aztán felöntötte teával.

– Csodás – mondta Frankie.

Elkevert benne három teli teáskanál cukrot, majd a zsebéből elővette a futárlevelet, és kisimította az asztalon.

– Á, igen – mondta Chivenham.

Vagyis már látta. Frankie-nek óvatosnak kellett lenni. Nem tudhatta, mit kérdezhetek az igazi zsaruk. Nem akart gyanúba keveredni azzal, hogy ugyanazokat a kérdéseket teszi fel. Jobb egy kicsit diskurálni előbb. Megnyugtatni az öreget.

– Mióta dolgozik itt, Mister Chivenham?

– Ó, lássuk csak. Majdnem tizennégy éve. Igen, 1981 óta.

– Csodás hely. Nagyon büszke lehet rá.

– Az is vagyok.

– Futárokkal is rendszeresen dolgozik?

– Igen, egyre inkább.

Akkor a lényegre.

– És ezt a bizonyos futárt mikorra rendelték?

A nyelvtanára büszke lett volna rá. Az általános többes számmal nem azonosította, hogy ki hívta a futárt, hiszen pont abban bízott, hogy majd Chivenham elárulja.

– Nyolcra. Pont zárás előtt. – Az antikvárius keksszel kínálta Frankie-t, majd maga is vett. – A könyvet már becsomagoltam.

Fontos volt, hogy szép legyen. Tudja, ajándéknak szánták. Esküvői ajándéknak annak a szegény lánynak.

Ki volt a vásárló? Ki rendelte meg? Frankie csak ezt akarta tudni, mégsem kérdezhetett rá így. Furán vette volna ki magát, mert a zsaruknak már tudniuk kellett. Más taktikával próbálkozott.

– És mennyibe kerül egy olyan könyv? Már ha szabad megkérdezni. – Hogyan fizették ki? Nyomon lehet követni a fizetést?

– *A Monté Cristo grófjának* az a kiadása nem kifejezetten ritka. Igaz, nagyon jó állapotban volt, mint a készletem nagy része. Százhusz fontban egyeztünk meg.

Azzal, aki megvette. Aki megmondta, milyen címre kéri küldeni. Akinek köze volt Susan Tilley halálához, aki odaküldte a tanút, hogy hazudjon.

– Frissítse fel az emlékezetemet, a vevő hogyan is fizetett? – Frankie felemelte a noteszt, hogy Chivenham ne lássa a lapokat, feltűnően lapozgatta, mintha a jegyzetei között keresgélne.

– Ahogy mondtam a nyomozó hölgynek is...

– Mm – hümmögött Frankie fel sem nézve. Nyomozó hölgy? Sharon? Ő kérdezte ki?

– ...készpénzzel fizetett.

Vagyis nem lehet visszakövetni a pénzt, mint a bankkártyánál vagy a cseknél. Picsába.

– És minden benne van a könyvelésben – tette hozzá Chivenham. – Erre nagyon ügyelek.

– Természetesen, uram. És állandó vásárló? – Frankie megint a noteszébe nézett. Sharon is ezt tette volna.

– Nem. Még sosem láttam előtte. Azóta sem. A lány családjának barátja.

– Milyen személyleírást is adott a kollégámnak?

– Igen. Nos. Fehér férfi, középkorú. Nem volt benne semmi sajátságos. – Chivenham levette a szemüvegét, megdörgölte az orrnyergét. – A szemüvegem. Újat kéne vennem... Ó, volt egyvalami. Burgundivörös selyemsálát viselt. Azért tűnt fel, mert jó ideje nem láttam ilyet senkin.

Selyemsál. Frankie leírta.

– A futárcéget – koppintott a papírra a mutatóujjával – Ön hívta személyesen?

– Igen. – Az öreg a noteszre pillantott. Ezek szerint ezt már mondta.

Frankie azonban még mindig nem értette, hogy a futár hogyan szerezte meg ezt a melót, ami tökéletes alibit adott neki arra, hogy ott legyen a gyilkosság helyszínén, hacsak nincs benne Chivenham is. Ezt viszont nem tudta elhinni.

– Volt rá oka, hogy ezt a csomagot éppen ezzel a futárcéggel vitette ki? Rendszeresen szállít velük?

– Nem v felelte Chivenham. – Most, hogy mondja, előtte nem is hallottam róluk.

Abból, ahogyan mondta, világos volt, hogy ezt még nem mondta a zsaruknak. Talán nem figyeltek erre oda, mert azt hitték, Jack az emberük.

– A vevő ötlete volt – magyarázta az öreg. – Tőle kaptam a névjegykártyájukat. Azt mondta, ők kiszállítanak arrafelé, ahol a lány nagymama lakott. Még aznap este kiviszik, amikor lesz a házban, aki átvegye.

Ez az. Így tudták az emberüket szemtanúvá tenni. De ki volt a vevő? Chivenham nem tudja. Vagyis csak egy módon tudhatja meg: magától a kibaszott futártól.

– A futár. A leírás, amit a kollégámnak adott... – és Frankie megint úgy tett, mintha a noteszt nézné.

– Igen, sajnálom, akkor nem a látásommal volt baj. – Chivenham feszengve összetette a kezét. – Csak ezek a futárok mind egyformán néznek ki a sisakban meg a bőrruhában. Mintha nem is emberek lennének.

Az *embertelen* tökéletesen fedné.

– De volt valami... – mondta Chivenham.

– Igen?

– Nem hangzott angolnak.

– Akkor minek?

– Kelet-európainak. Sajnálom, ennél pontosabban nem tudom megmondani.

Frankie látványosan leírta. – Köszönöm, uram. Sokat segített. Nagyon sokat.

40. fejezet

Amíg a Capriban ülve a zöldre várt, Frankie megnézte az anyósülésen kiterített térképet. A rádióban a Blur legújabb nótája szólt a *Parklife-ról*.

Cockneyk. Frankie már abban sem volt biztos, ő maga mi. A régi önmaga? Vagy egy nyomozó? Vagy menet közben teljesen elvesztette a fonalat?

A kemény dob a mellkasát döngette. A futárcég csak pár utcányira volt.

Még nem tudta, hogyan csinálja. Megint adja ki magát zsarunak? Az antikváriusnál bejött, de másodszor is menni fog? Kizárt, hogy csalt besétál, és a futár pont ott ücsörög majd. Rá kell vennie valakit, hogy adja meg az elérhetőségét.

Már ha a recepciós beveszi, hogy zsaru. És ha nem? Ha hívja a zsarukat? Ugyanez lehet, ha túl rámenős. Akkor a tanú nemcsak névtelen marad, de eltűnik a tanúvédelmi programban. Már ha nem tűnt el eddig. Altkor meg hiába kap bármilyen címet.

A másik lehetőség, hogy megnézi a helyet, és visszajön később. Betör.

A lámpa zöldre váltott, csatlakozott az araszoló forgalomhoz a kereszteződés túlsó felén. Útépités. Kibaszott London. Hát addig élvezi a kocsit, amíg lehet. Jövő hétre hat potenciális vevő is jelentkezett. Megpaskolta a kormányt. Hiányozni fog neki az öreglány.

Sóhajtott. A picsába, de kivan. Idefelé benézett Jackhez. A bulvárlapok meg a tévé tele voltak a hírrel, hogy megtalálták a szaros Renault-ját. A vér, az ütő, a tépett bugyi. Jack most már nemcsak gyilkos és magzatgyilkos volt, de perverz is.

Jack persze kész idegroncs volt. A menőzés, amit legutóbb előadott, totál eltűnt. A perverz szarság kurvára számít odabenn. Riley védelme jó volt Hamilton emberei ellen, de most volt sok rab, mindent leszaró életfogytosok, akik szívesen kicsinálták volna Jacket. Erkölcsi kötelességből a haza és a királynő iránt.

– Arról beszélnek, hogy átesznek a köcsög szárnyba – mesélte Jack. – A pedofilok és nemi erőszakolok közé. A saját érdekemben. Mondtam nekik, hogy ne már, de nem tudom, Frankie. Nem érzem itt magam biztonságban. Már nem.

A faterjuk is hallott Jack kocsijáról. Frankie utána őt látogatta meg a város túlsó felén, Brixtonban. Ő sem volt boldog. Mialatt beszélgettek, végig összeszorította az öklét, mintha el akarna törni vagy összeroppantani valamit. Valószínűleg egy nyakat.

Végighallgatta Frankie-t. Hogy senki, még Jack se lehet olyan hülye, hogy fegyvert és vért hagyjon a kocsijában. Vagy gyalog menjen haza. Kizárva azt a lehetőséget, hogy a zsaruk szerint Jack be volt tépve, ami amúgy is baromság, akkor ennek semmi értelme. Rá akarják verni a balhét. Ezt mondta az öregnek. Bízott benne, hogy hisz neki. Bele se akart gondolni, hogy nem. Abba ő is és Jack is belerokkannak.

Frankie most befordult arra az utcára, ahol a futárcég központja volt. Külvárosi lepratelep. Elhajtott a cím mellett, majd leparkolt szemben, egy sor kisbolt előtt. Az ablakon át jól körülnézett. Egyetlen kamerát látott az utcán egy Londis felett, de az is a másik irányba nézett.

Oké, csináljuk. A zsaruszerep. Gyorsan be és ki. Magabiztosan és udvariasan. Mint az előbb. Feltett egy baseballsapkát és napszemüveget. Kiszállt, bezárta a kocsit, és átment az úton. A futárcég irodája felé tartott.

Kamera sehol. Remek. Levette a napszemüveget meg a sapkát, a zakó belső zsebébe dugta. De mielőtt az iroda ajtajához ért, az kinyílt. Egy ötvenes nő lépett ki, és megfordította a táblát: „5 perc múlva jövök”.

Frankie látta, hogy nem zárta be az ajtót, pedig a kulcs az övén lógott. Lehajtott fejjel elment a nő mellett. Tíz méterre látott egy telefonfülkét. Bement és onnan nézte, hogy a nő belép egy szendvicsbárba az utca túlsó felén. Szőke, rövid haj, olcsó kék kosztüm, a nyakában céges kendő.

A szendvicsbár pultjánál hosszú sor kígyózott. Frankie elővette zsebéből a futárszámlát és felhívta az irodát. Nem vették fel. Nincs

bent senki.

Csak percei voltak. Visszavette a sapkát meg a napszemüveget, és az iroda ajtajához sietett. Az iroda kirakatának gyenge tükrében figyelte a szemközti üzletet, miközben a zakózsebből elővette Sharon névjegyét. Megtapogatta. Drága, vastag, de hajlékony. Tökéletes.

Megvárta, hogy senki ne járjon arra, akkor becsúszta a névjegyet a megkopott Yale zárba. Az eltékozolt fiatalság most kamatozik. Nem volt éppen profi, de betört jó pár helyre a maga idejében. Főleg brahiból, kamaszkorában. Fogadásból, hogy bizonyítson. A suliba, hogy begrafitizze a falakat. Vagy éttermek nyitott ablakán piát csórni. Priuszt is kaphatott volna érte, de szerencsére nem kapott. Visszanézve csak szégyent érzett.

De erre még emlékezett. A haverjaival az egyikük faterja alkatrészboltján szoktak gyakorolni, amikor az öreg nem volt ott. Az a trükkje, hogy vállból meg kell nyomni az ajtót, hogy a kártya becsússzon az ajtó és a keret közé, aztán egy másik kártyával – a sajátja, egy Amex, rég kimaxolta – addig nyomni vissza a zár nyelvét, amíg... a zár kinyílt.

Kesztyűt húzott. Eldobható, egy benzinkút előtt nyúlta le idefelé. Elfordította a kilincset. Megint az ablak tükörképére pillantott. A középkorú szőke bige még a sorban állt. Nem is nézett erre. Frankie gyorsan belépett az irodába, betette maga mögött az ajtót.

Borzongás futott végig a gerincén: a félelem, hogy olyan helyen van, ahol nem szabadna lennie.

– Helló! – szólt hangosan, hátha mégis van itt valaki.

Semmi. A hely kész disznóól volt. Cigifüsttől búzlott. Egyetlen íróasztal, azon egy szürke, kocka IBM. Odasietett és megnézte a képernyőt. Jó, a képernyővédő még nem kapcsolt be. Ami még jobb, nem új számítógép. Olyan, amelyet a suliban használtak.

Végigfutott a képernyőn sorakozó mappákon: számlák, biztosítás, tartozás, fizetés, megbízások...

Megint elővette a fénymásolatot. A futár aláírása olvashatatlan volt, de a dátum és az időpont tisztán kivehető. Megnyitotta a „megbízások” mappát. Szép rendezett. Gyorsan kikereste a

dátumot, majd megnyitotta a fájlt. Egy Lotus táblázat. Aznap negyvenhat küldemény volt. Végigfutott az irányítószámokon. WI-ben csak kettő csomagfelvétel. Viszont két futár. Az egyik Jones. A másik Baotic.

Baotic. Mit is mondott az antikvárius? Hogy a futár keleteurópainak hangzott. Akkor Jones kiesik, nem igaz? És *Baotic*? Ál kelet-európai név? Fasz tudja.

Az órájára nézett. Tovább. Fogy az idő. Az utca túloldalára nézett. Épp csak látta a nőt. A sor elejére ért, éppen kiszolgálták. Kurvapicsa. Mennyi ideje maradt? Percek? Annyi se?

Bezárta a mappát, és az egeret a „fizetés” mappára vitte. Picsába. Több száz név. Talán mindenki, aki valaha itt dolgozott. Viszont ábécérendben. Legördített... Ross Adams... Salvador Apellido... Baotic.

Kétszer rákattintott a névre. A szíve hevesen vert. Baotic adatai. A kiszállításai. Az a bizonyos, WI-ben. Előtte viszont csak pár darab. Az első csak egy héttel azelőtt volt. Vagyis csak akkor kezdett itt dolgozni. Nagyon érdekes. És Susan Tilley halála óta egyáltalán nem is dolgozott.

Ez lesz az. A faszfej címe. Frankie letépett egy sárga öntapadós címkét a tömbről a billentyűzet mellett, és a tartóból kikapott egy tollat. Elkezdte leírni a címet, de akkor a tarkóján felállt a szőr.

Mozgás. Felnézett. Picsába. A szőke bige már az utca közepén járt. Tíz másodperc, és ideér. Hogy a faszba nem figyelt?

Kétszer kattintott az egérrel, és becsukta a fájlt. Már késő futni. Ki kell bekkelni. De hogyan? Felkapta a papírt. Ellépett az asztaltól. A nő meg tudja nézni, hogy melyik fájlt nyitották meg utoljára? Gyorsan, el a számítógéptől. Még csak az kell, hogy a nő szóljon a zsaruknak, hogy valaki Baoticot kereste. Még tett két lépést hátra. Picsába. A napszemüveg. Lekapta. A zakóját is. Egy zsaru kurvára nem sétál be magától.

A nő az ajtóhoz ért. Még nem látta meg őt idebenn. A kulcsát kereste. Frankie még egyet lépett hátra. Aztán megtorpant, ahogy a kilincs elfordult, és a nő belépett.

– Üdv! – mondta hangosan. Előrelépett, jó messze a számítógéptől.

A nő hökkenten nézett fel. A leves kicsúszott az ujjai közül. Szájához kapta a kezét.

Frankie gyorsan odanyúlt.

– Megvan.

A nő hitetlenkedve bámulta. Frankie elkapta a levest, egy csepp sem loccsant ki.

– Bocsánat – mosolyodott el. – Nem akartam megijeszteni. Nem sok híja volt.

– De ki maga? – hebegett a nő. – Hogyan...?

Frankie a kezébe nyomta a levest. – Ó, igen, nyitva volt az ajtó.

A nő Frankie-ről az ajtóra nézett, majd vissza, mintha az ajtó megcáfolhatta volna a kijelentést, amiről a nő érezhette, hogy hazugság. Frankie rendületlenül mosolygott.

– Fincsi illata van. Mi ez? Csirke?

– Ohm, sonka és borsó.

De a nő még mindig nem vette be, hogy csak úgy bejött. Még nem. Frankie látta a szemében, ahogy az asztalára, majd az ajtóra nézett. Nyugtasd meg. Gyorsan. Indokold meg, miért vagy itt.

– Salvador – bökte ki.

– Tessék?

– Apellido.

A nő szeme nagyra tágult. Felismerte a nevet.

– Salv?

– Igen, Salv – mosolygott megint Frankie. – Azt mondta, itt talán akad meló.

– Ó... – A nő válla megroggyant a megkönnyebbüléstől. Elment Frankie mellett az asztalához. – És hogy van Salv?

– Klasszul.

– Még mindig örül, hogy visszament Barcelonába?

Barcelona? – Abszolút. Nem is lehetne boldogabb.

- Akkor nézzük sorjában. A jogosítványán nincs büntetőpont?
- Nincs ám – ült le még mindig mosolyogva Frankie. – Olyan tiszta vagyok, mint a harmat.

41. fejezet

Frankie három körül ért vissza a klubhoz, és benézett Síimhez. A Sohóban csend honolt. A kassza is szépen telegetett. Ebéd után bejött egy rakás legénybúcsút tartó huszonéves. Ittak fejenként vagy nyolc korsóval. Szép.

Frankie is ivott, de csak egyet. Szüksége volt az eszére. Kicsit dumált Síimmel. Xandra kiment kaját venni a Berwick Streetre. Síim megint felhozta az eltűnt tízest. Meg hogy éjjel is panaszkodott valaki, hogy eltűnt egy tízese, de be volt nyomva, szóval ki tudja.

Frankie mondta neki, hogy ne aggódjon, mire Síim megkopogtatta az orrát és biccentett, hogy nem fog. A laza csempére értette a hűtő alatt, ahová zárás után a kasszakulcsot dugta. Ezt nem árulták el Xandrának, bár Frankie egyre jobban bízott benne.

Amikor a lány visszaért, kicsit beszélt is vele. Xandra boldognak és egészségesnek látszott. Hátralendbe tette a konyhafülkét, és saját kaját csinált. Nem is volt rossz. Frankie bedobott egy tál sajtos makarónit. Még Síim is elismerte, hogy nem rossz.

Négy körül Frankie kiugrott egy telefonfülkéhez a Shepherd Marketen. Sötét sikátor, csak kurvák használták. Sehol egy kamera.

Lezavart egy gyors hívást. Sal nénivel és Trombitás Dave-vel. Nem igazi rokonok, csak a szülei régi haverjai. Megkérdezte, hogy vannak. A gyerekeikről is kérdezett. Olyan korúak, mint Jack meg ő. Sal azt mondta, nagyon sajnálják a dolgot Jackkel. Kizárt, hogy ő tette. Kurvára kizárt.

Frankie behajtott egy szívességet. Volt egy nyaralójuk Brighton közelében. Azt mondta nekik, szeretne egy kicsit egyedül lenni. Csak pár napra. Hogy feltöltődjön. Sal szokás szerint segített. Azt mondta, a ház pár hétig üres. Addig marad, ameddig akar.

Ahogy visszafelé tartott a klubba, a Poland Street felénél kiszúrta Snaresbyt. Későn. A rohadék is észrevette. A padkánál parkolt egy ezüst Saabbal. Túl szép, túl drága egy zsarunak. Egy becsületes zsarunak legalábbis.

– Felébredt – mondta, ahogy Frankie eltrappolt mellette. – Rendesen felébredt és beszél.

Frankie megtorpant. Az öregasszony. Rá gondolt. Susan Tilley nagymamájára.

Snaresby cápaszeme felcsillant. – Ma kihallgattam.

Frankie maga előtt látta Jack arcát a beszélőn: szemében a nyers elkeseredést. Fasz. Snaresby nem azért jött. Nem jó hírt hozott, hogy az öregasszony tisztázta Jacket. Rossz hírt hozott. Kurva rosszat.

– És? – Nem bírt nem rákérdezni.

– A jó hír, hogy emlékszik a támadásra...

Frankie gyomra felfordult. Jézus. Próbált olvasni Snaresby arcáról. Nem tudott. Jézusom, kérlek, ne Jack legyen. Mert akkor...

– De amikor ajtót nyitott, a támadó maszkot viselt.

– És levette? – kérdezte. – Látta a...?

– Nem.

Szóval nem azonosította Jacket, de nem is tisztázta. Frankie egész teste megroggyant. Az egyetlen reménye odalett. Elég lett volna egy pillantás. Egyetlen pillantás valaki arcára, aki nem Jack, és akkor ez az egész rémálom véget érne.

– Arra se emlékszik, milyen színű volt a támadó szeme, vagy milyen magas volt – folytatta Snaresby. – Persze ha azt vesszük, hogy mit csinált vele, milyen brutális támadás volt, akkor nem meglepő.

Frankie látta, hogy remeg a keze. Snaresby is látta.

– Túl sok pia, fiam? Az képes erre.

Frankie úgy érezte, hogy beborítja Snaresby bűze. Az aftershave ocsmány szaga. A bűdös Old Spice vagy Brut.

– Akkor ezért jött? Hogy elmondja, a tesóm nem lett tisztázva? Csak hogy lássa a képemet?

– Ó, nem, fiam. – Snaresby elővette a Marlborót meg a Zippót. – Félreértesz engem. Nem azért jöttem, hogy gúnyolódjak. Nem ám. Ellenkezőleg. Segíteni.

– Igen? És mégis hogy a faszba?

– Szeretném, ha élnéd az életedet, és nem kapkodnál szalmaszálak után.

– Mi? – Most meg mi a faszról beszél ez a barom?

– Ne áltasd magad hamis reményekkel. Hogy az öreg hölgy vagy valaki más hirtelen bizonyítja, hogy nem az öcséd tette. Csak nem állíthatod meg az egész életed egy ilyen fantázia miatt, nem igaz? Es másért sem, ami ugyanilyen valószínűtlen. Mondjuk, hogy az öregedet felmentik.

– Ő is ártatlan. Mindketten azok.

Snaresby cöccögött. Felkattintotta a Zippót és rágyújtott. –Pont erről van szó, fiam. Erre koncentrálsz, csak ezt látod, amikor pedig előre kéne nézned, a jövőbe. – Kinyújtotta a pókszerű karját, mintha vezényelne. – Ide, a klubra, Londonra, arra, ami még vár rád.

– És ezt higgyem is el? Hogy nem szar le engem is, mint az öcsémet vagy apámat?

– Én csak egy zsarú vagyok, aki végzi a munkáját. És elég régóta csinálom már. Elég rég, hogy tudjam, csak mert van a családban egy feketebárány, vagy kettő – Snaresby kifújta a füstöt –, attól még nem szükségszerű, hogy három legyen. Nem muszáj végigmenned ugyanazon az úton, mint nekik. Mert te más vagy, nem igaz? Legalábbis más lehetsz. A magad ura.

Ez meg mi? Mit akar ezzel? Szívatja? Snaresby őt bámulta. Feszülten figyelte.

– Kapja be – mondta neki Frankie. – Nem tud rólam semmit. A családomról se. Dugja a kurva tanácsát a kurva seggébe.

Betrappolt a klubba. Még mindig érezte, hogy a rohadék vigyorog. A görény. A faszfej. Mi a faszt akart ezzel? Miért akarta felhúzni? Mert megteheti? Mert viccesnek találja? Mert utálja őt? Azért, amiért a családját is utálja, akármi is az oka? Vagy fel akarta húzni, hátha megüti, és őt is bevarrhatja?

Hát bekaphatja, mert nem sikerült.

– Mi van? – kérdezte Síim, amikor odaért a bárpulthoz.

– Semmi, amin egy ital ne segítene.

A maga urai. Az a faszcipzár. Frankie töltött magának egy dupla vodkát. Felhajtotta. A klub ajtajára bámult. Azt hiszed, ismersz engem, bazmeg? Csak hidd. Holnap éjjel, ó, igen, holnap majd meglátjuk, kettőnk közül ki az okosabb.

Annak a fasz Snaresbynek gőze sincs róla, hogy tudja a drága tanú nevét.

42. fejezet

– Telefonált a nő – mondta Xandra, amikor odajött a bárpulthoz, poharakkal a kezében.

– Ki?

– A kiabálós.

– Á, ő. – Sharonra gondolt. Frankie-nek egész napra elege lett a zsarukból. Még Sharonból is. – Mit akart?

– Csak hogy hívd vissza. Azt mondta, fontos.

Az öregasszony miatt? Hogy felébredt és nem tudja tisztázni Jacket? Biztos sokkal finomabban közölte volna, mint az a szarcsimbók.

– Megígértette velem, hogy visszahívod – mondta Xandra. Nyújtotta a kagylót. Frankie a fejét rázta. – Amint beérsz. Különben idejön.

Frankie felnyögött. Mi értelme kétszer meghallgatni a rossz hírt? De aztán eszébe jutott az utolsó beszélgetésük Sharonnal arról, hogyan ölték meg Susan Tilleyt és Tara Stevenst. Hogy mindkettőt agyonverték. És a szirmok és Keira. Hogy Sharon elmondta, Jack Tarával volt, és talán ezért ölték meg.

Akkor talán nem is az öregasszony miatt telefonál? Hanem a boncolás miatt? Mi van, ha találtak nyomot?

Felsietett a lakásba, és felhívta. A kapitányságon hiába kereste. Megpróbálta otthon. Ezúttal nem a pasija vette fel, hanem ő.

Fél óra múlva Frankie megállt a Starlight kávézó előtt. Éppen odadobta a parkolócédulát a Capri műszerfalára, amikor kiszúrta, hogy Sharon jön a szemközti járdán és bemegy a kávézóba.

Elmosolyodott. Nem csak mert látta, bár amiatt is. Ahogyan járt. Inkább azért, mert eszébe jutott az anyja kedvenc filmje. A *Késői találkozás*. Fekete-fehér klasszikus. Egy férfi meg egy nő története, akiknek a viszonya egyre erősödik, ahogy pont ilyen kávézóban találkoznak.

Lehervadt a mosolya. Az anyja eltűnt. Már csak egy emlék. Mint az a hülye film. És Sharon meg közte semmi nem erősödik. Ha volt is köztük valami, vége lett. Sharon miatt. Mert van pasija. Ez csak Jackről szól.

A pultnál odaállt mellé. Sharon biccentett, de nem köszönt.

- És egy kávét – mondta a pultosnak a lány tejjel, három cukorral.
- Meg se kérdezte, tudta.

Leültek egymással szemben. A szokásos asztalnál. Sharon a teáját keverte.

- Nappal elég más a hely – jegyezte meg Frankie.
- Ja.
- Más érzés is. Mintha nem kéne bujkálni.
- Akkor se nézne ki jól, ha meglátnának. A munkám miatt.

Ez meg mit akar jelenteni? Hogy ha nem Jack miatt lennének itt, akkor nem lenne gond?

- Fáradtnak látszol – jegyezte meg Frankie.
- Kösz.
- Nem úgy értettem. Csak hogy... érted... keményen dolgozhatsz.
- Úgy is van.
- És munkán kívül?

Sharon bosszús képet vágott. Nem akarta, hogy kérdezzesse a pasijáról.

- Anyukádra gondoltam – füllentett Frankie, mert eszébe jutott a Parkinson, hogy milyen szomorúan beszélt róla, milyen rohadt tehetetlenül. – Biztos nehéz.

- Az. Meg Nathannel is.

Ez mi? Sharon hozza fel?

- Mit csinált? – kérdezte Frankie, mert úgy mondta, mintha lenne valami.

- Semmit. Még. Össze akar költözni.
- Hol?
- Hongkongban.

– Jézusom. Azt hittem, most jött vissza. – Önkéntelenül elképzelte Sharont egy millió mérföldre.

– Állandó állást ajánlottak neki. Előléptetés. És vannak ott kapcsolatai. Ismer embereket a rendőrségnél is. Azt mondja, tud nekem is szerezni állást. Kellenek emberek az átadásig.

– Milyen átadásig?

– Amikor a szigeteket átadják a kínaiaknak.

– Ja, tényleg – bólintott Frankie. Olvasott róla valahol, de nem tűnt fontosnak. Eddig. – Elmész?

– Nem tudom. Azt mondja, nem muszáj mennünk. Neki se. Ha nem akarom.

– És? – Ne menj. Mondd neki, hogy ő menjen, de te ne menj. Maradj itt, Londonban. Ahová tartozol. A közelemben.

Sharon rágyújtott. – Nem is kéne beszélnem róla. Neked pláne. Azt se tudom, miért beszélek róla.

– És mégis itt vagyunk.

Sharon a fejét ingatta, majd újra ránézett. Komolyan. Keményen. A rendőr kifejezésével. Újra kizárva őt az életéből.

– Azért vagyunk itt, mert...

– Az öreg hölgy miatt – vágott közbe Frankie. – Már tudom. A főnököd ma személyesen mondta el.

Sharon meglepődött. Mesélje el neki, Snaresby hogyan intézte? Nem. Csak káromkodna és nem bírná abbahagyni.

– Mondta, hogy arra emlékszik, hogy ajtót nyitott, és látta, hogy a rohadék símaszket visel. De ezen kívül semmire nem emlékszik.

– És a virágok? – kérdezte Sharon.

– Hogy?

– A virágokról nem beszélt? Mert az öreg hölgy először azt látta meg. Eltakarták a fickó arcát. Ezért nyitotta ki teljesen az ajtót. Azt hitte, hogy a másnapi esküvőre hozza a virágot.

– Vagyis lehet, hogy ugyanaz, aki Start is megölte...

– Lehet. Vagy csak mi akarjuk látni ezt a kapcsolatot.

Mi? Ez mit jelent? Hogy Sharon végre hisz neki?

– De figyelj, nem is a virágok miatt hívtalak – mondta a lány. – Beszéltem reggel a halottkémmel.

– A boncolás miatt? Keira miatt?

– Igazat mondtak. Vízbe fúlt.

Ennyi? Nem, van még más is. Látta Sharon arcán.

– De sebeket is találtak – folytatta a lány. – A csuklóján.

– Az mit jelent? Megkötözték?

– Igen, de nincs rá bizonyíték, hogy akarata ellenére.

Mert prosti volt. Talán csak az aktus része volt.

– Volt egy seb is – mondta tovább Sharon. – Négy centis. A jobb arccsontja felett. De azt szerezhette akkor, amikor beesett a vízbe, vagy amikor kihúzta a folyami rendőrség.

Frankie összerakta, hogy mit nem mond ki. – Vagy valaki megütötte.

– De akkor sem lett volna elég, hogy elájuljon.

Vagyis nem olyan verés, mint amit Susan Tilley és Tara Stevens kapott. Semmi nem kapcsolja azokhoz a halálesetekhez.

– Biztos? – kérdezte Frankie.

– Abszolút. Élt, amikor vízbe került.

– Hogy lehetsz benne biztos?

– A kémiai reakcióból, amikor a víz elkeveredik a levegővel és a nyálkával a tüdőben. Ahogy a levegő kiszorul, hab keletkezik, és ezt a patológus megtalálta Keira tüdejében. Vagyis lélegzett, amikor a vízbe került.

Nem megölték, bedobták. – Akkor szerinted mi történt?

– Az egyik lehetőség az öngyilkosság.

– Nem. – Frankie ezt nem vette be. Keira túl energikus, túl kemény volt.

– Az alkoholszint magas volt a vérében. Drogot is találtak benne. Vagy megölte magát, vagy baleset történt.

– Nem. – Frankie ezt sem volt hajlandó elhinni. – Drogos volt, hozzá volt szokva. Nem zöldfülű, aki nem ismeri, mivel jár. Ne

mondd, hogy csak úgy beleesett a folyóba.

– Nem hinném, hogy nagyon észnél volt. Sok kokain és GHB volt a szervezetében. Elég, hogy...

– Micsoda?

– Kokain és GHB. Vagyis...

– Nem az, várj.

– Mi az?

GHB. Hol a faszban hallotta ezt már? Gondolkodj. Igen.

– Keira volt – mondta ki.

– Mi? – kérdezte Sharon.

– Amikor beszéltem vele... amikor találkoztam vele, mesélte, hogy Starnak volt egy dílere, egy titkos dílere, akitől be tudott szerezni mindent.

– És?

– És ez is véletlen? Ez a GHB. Előbb Star, aztán Keira. Mi is az a GHB pontosan?

– Pontosan?

Frankie bólintott.

– Gamma-hidroxibutirát – magyarázta Sharon. – Partidrog. Első osztályú. Szimptómák széles skáláját okozza, úgymint eurófia, szédülés – számolta az ujján, amiből Frankie úgy gondolta, a kiképzésen vizsgázott belőle –, gátlásvesztés, hányinger...

Frankie-nek eszébe jutott a megalvadt hányás Jack ágyneműjén, a folt a padlón.

– ...amnézia, aluszékonyság...

Elhallgatott, mielőtt Frankie közbeszólhatott volna. Csak nézett rá. Frankie tudta, mire gondol, mert ő is ugyanarra gondolt. Mi van, ha Jack akkor éjjel GHB-t vett be? Jó nagy adagot? Ha ezért nem emlékszik semmire? Ezért amnéziás? A kibaszott drog miatt?

– Hogy néz ki? – kérdezte.

– Micsoda? – nézett Sharon még mindig döbbenten.

– A GHB. Por? Tabletta?

– Ööö, mindkettő. Vagy folyadék.

– Folyadék?

– Ja. Feloldható. Sószerű. – Sharon homlokán még jobban elmélyültek a ráncok. – Előfordul olyan eset, amikor randidrognak használják, mert nem emlékszel utána, és mert könnyű feloldani italban.

Frankie csalt nézett.

– Vagyis Jacket bedrogozták? – szólalt meg végre. Ez történt? Azt se tudta, hogy beveszi? Vagy azt hitte, mást kap? Bedrogozták, aztán bepalizták?

– Lehetséges.

– Ellenőriztettek?

– Nem. Beleegyezett a vérvizsgálatba, de...

– De mi?

– A patológus azt mondta, Keiránál azért találta meg, mert meghalt. Különben a test a bevétel után négy órával kiüríti.

– Vagyis Jack tesztjén nem látszott?

– Nem. De a hajban megmarad. Hónapokig. Ezt is a patológus mondta.

– Akkor még meg lehet vizsgálni Jacket? Hogy bevette-e?

– Igen, de...

– De mi? Ez bizonyítaná, hogy...

– Nem, Frankie. Ez sem bizonyítaná, hogy nem ő tette. Egy hairszálelemzéssel nem tudjuk bizonyítani, hogy melyik este vette be, vagy mennyit. A vád érvelhetne azzal, hogy ő maga vette be, hogy betépjen.

Úgy mondta, mintha elhatárolná magát a vádtól. Akkor mellette áll, Jack oldalán? Azt gondolja, hogy a zsaruk tévednek?

– De talán nemcsak Jackkel csinálták, hanem Keirával is – érvelt Frankie. – Talán ezért fulladt meg, hiába lélegzett még. Mert más adta be neki a GHB-t, hogy kicsinálja. És a sebet a csuklóján azután szerezte, hogy bedrogozták. Biztos megkötözték, a folyóhoz vitték, aztán belegurították.

- Frankie, sajnálom, de ezt...
- Nem lehet bizonyítani. Tudom.

De nekem nem kell bizonyíték. Most már *tudom*. Ahogy azt is, hol él az a hazug tanú.

Sharon az órájára nézett. Az arcáról lerítt a kétség. Miben? Jackben? Benne? Nathanben? Vele kéne most lennie?

A lány felállt. Ő is.

- Ezt az egészet beleviszem a nyomozásba - mondta Sharon. - Azt nem, hogy honnan tudom. Csak a lehetőségeket.

Bólintott. Ígéretnek érződött. Fordult, hogy menjen. Aztán mindketten visszafordultak. Sharon áthajolt az asztalon és arcon puszilta. Frankie gombócot érzett a torkában. Mint egy talányos gyerek.

Nézte, ahogy Sharon az ajtóhoz megy, majd kilép. Eszébe jutott, amikor legutóbb látta elmenni. Most sem követhette. Amit Sharon most csinál, azzal megmentheti Jack életét.

De meddig tart, amíg beszél a kollégáival, amíg ezt az egészet a tudukra adja? Elképzelte Snaresbyt. Az a görény azt akarja, hogy az öccse a sitten rohadjon meg. Vagy rosszabb. Akadályozni fogja Sharont.

Elképzelte Jacket is a börtönben. Az embereket, akik bántani akarják. Kifut az időből. Még ha Sharon valahogy meg is oldja a dolgot, Jack talán nem éri meg.

Felhajtotta a kávéját. Kiment és beszállt a kocsiba. A zsebéből elővette a cetlit, amire Mario Baotic címét írta le, és ökölbe szorított kezében tartotta.

Nem bízhatja az egészet Sharonra. Továbbra is neki kell megoldania.

43. fejezet

Frankie a bérelt furgon szélvédőjén bámult ki. A sarki kínai éttermet nézte. Olyan közel volt, hogy érezte a sertésborda szagát. Baotic – már ha ő volt az a fickó, akit követett ide – még odabent volt.

Felhős éjszaka. Szuroksötét. Ahogy kell. A kesztyűt már felhúzta, a símaszk felhajtva a feje tetején a kapucni alatt. Kezd hozzászokni.

A parkba nyíló kis fémkapu mellett parkolt, ahol Baotic idefelé átvágott a takaros kis külvárosi ikerházból pár utcával arrébb.

Frankie egész este várta, hogy kidugja az orrát. Nem akart berontani. Nem úgy, mint Mónál. Ez túl nagy háznak látszott egy embernek. Igaz, kint nem látott gyereke utaló jelet. Se bringa, se kosárlabdapalánk az udvaron. De attól még lehet bent gyerek vagy élettárs. Jobb abba nem belenyúlni. Várt, és a tag végül csak kijött. Búcsúzóul megcsókolt egy nőt. A barátnője? Felesége? Szőke rövid haj villant. Frankie figyelte, ahogy Baotic átvág a parkon, és akkor ideállt a furgonnal.

Vigyázz. Jön is. Kis kék műanyag szatyorral. A park kapuja felé tart. Akció indul. Frankie kihúzta a pisztolyt az ülés alól, és kiszállt. A fegyvert a farmer derekába dugta hátul, és a furgon végéhez ment. Kinyitotta a duplaajtót, de nem túl szélesre. Odabent nem égett lámpa, de ki tudta venni, mi hever a padlón: zsák, póló, feszítővas, lakat, lánc és szigetelőszalag. Ami kell.

Várt. A szíve zakatolt. Szétnézett az utcán. Baoticon kívül nem látott mást. Lejjebb húzta a sapkát. Csak nyugi. Lazán. Óvatosan. Mert ha ez a tag tényleg ott volt, amikor Susan Tilleyt megölték, ha tényleg benne volt, akkor talán maga is gengszter. Talán segített is annak, aki odament Jack kocsijával.

Már közel ért. Füttyörészett. Még pár lépés... Frankie arra fordult... picsába, mekkora nagy barom.

– Bocs, haver – szólította meg.

A fickó összehúzta sötétbarna szemét.

– Én? Mit akarsz?

Frankie pulzusa felpörgött. Erős akcentus. Kelet-európai. Ahogy az öreg antikvárius mondta.

– Megfognád az ajtót egy pillanatra, amíg kiveszek egy csomagot?

A férfi morgott valamit. Picsába, mi az? Nemet mond? Nem, idejön. Kötelességtudó állampolgár. Közelebb lépett. Ez az, bazmeg, jó közel.

Frankie bal kézzel megragadta a nyakát, jobbal keményen a gyomrába öklözött. Egyszer. Kétszer. A tag hétrét görnyedt. Klassz. Kiszakadt belőle a szusz. Elég gyorsan, hogy ne lássa meg az arcát.

Frankie nem engedte el, belökte a furgon hátuljába. Bemászott utána. Keményen a padlóhoz vágta.

A pisztoly csövét Baotic képébe nyomta. – Egy szó, és kinyírlak, bazmeg.

Ellenállás nuku. Frankie hátrarántotta a karját. Ragasztószalagot tekert a csuklójára. Megkötözte, akár egy pulykát. Aztán felpackelte a száját a póló gombóccá gyúrt részével. De kapjon levegőt, ne fulladjon meg.

Behúzta az ajtót, és kitapogatta a világításkapcsolót. Ez az. Ragasztószalagot tekert Baotic arcára, hogy ne tudja kiköpni a szájpecket. Aztán a zsákot a fejére és a felsőtestére húzta. Lánccal körültekerte. Aztán a lakattal a furgon egyik oldalsó fémmerevítőjéhez erősítette.

Megvan. Ebből csalt Houdini tudna kiszabadulni.

A pisztolyt visszadugta a farmerjába. Kiszállt hátul. Szétnézett az utcán. Két kamasz ödögött száz méterre. Közelebb senki. Eddig oké.

Délnek hajtott, betartotta a sebességhatárt. Úgy számolta, hogy még egy óra, mire Trombitás Dave nyaralójához ér Sussexben. Feltett egy CD-t. A Pink Floydtól a *Dark Side of the Moont*. Azért ezt hozta, mert a faterja mindig ezzel szokott lazítani lefekvés előtt, és neki is mindig segített ellazulni.

De még fél órával később is zszisegett. Kurva élet. Most aztán tényleg átlépett egy határt. Ez nemcsak rossz, nemcsak illegális, de totál örültség.

A jó ég tudja, mit kapna ezért. Főleg hogy a fickó a zsaruk tanúja. Életfogytigot, az kurvaisten. Még a kulcsot is eldobnák.

Most már késő visszakozni. De nem is akart. Akármennyire helytelen is a törvény szemében, helyes lépésnek érződött. Jogosnak. Le van szarva. Megint cigarettára gyújtott. Volt ebben valami, ami *tetszett* neki. Mint amikor látta, milyen könnyű beszaratni még egy olyan kemény tagot is, mint Mo. Csak testi erő kell hozzá. Meg akaraterő. Még emlékezett, milyen jó érzés volt megkarcolni a faszfej kocsiját.

A visszapillantóba nézett. Ő maga bámult vissza. Talán mindig is benne volt ez. A vérében. Mint a vérszomjas James fiúk annak idején. Végig benne volt a nagy King Kong-gén, és várta, hogy kiszabadulhasson.

Ilyen lehet az igazi gengsztereknek, mint Hamilton és Riley? Mint a köcsög Bökös Wilson? Ezért félnek tőlük az emberek? Nem mert gonoszok vagy pszichopáták. Nem ilyen fekete-fehér a dolog. Hanem mert ők felfedezték, hogy tudnak erősek lenni... tudnak irányítani... és megszerezhetik, amit akarnak, pusztán azzal, hogy ráijesztenek a másik emberre?

Fél óra múlva elérte a parti utat. A nyaraló egy domboldalon állt rögtön Devil's Dyke után. A semmi kibaszott közepén. Frankie bekanyarodott az udvarra, és kiszállt. Teljes csend. Senki hallótávolságra vagy lövéstávolságra. Mérföldekre.

Kölyökkorában a szüleivel járt ide. Régi szép idők. Visszafordult a furgon felé. Eszébe jutott Baotic, és valami megmozdult a bensőjében. Mi? Kétség? Amiatt, amit csinál? Amivé válik?

Szart. Most nem farolsz ki. Nem ez a pillanat a lényeg, hanem Jack. Ez a tanú egész életére sítire juttathatja. Vagy elég sokáig, hogy már ne számítsen. Elég sokáig, hogy Hamilton egyik embere kicsinálja.

Megmozgatta ujjait a kesztyűben. Egy nagy előnye van a zsarukkal szemben, amire a Mónál tett látogatás során jött rá. A zsarukat arra képezik ki, hogy úgy gondolkodjanak, mint a bűnözők, de ő úgy is *viselkedhet*.

Bármit megtehet, hogy megtudja az igazságot.

És meg is fogja tenni.

44. fejezet

– Két másodpercen belül meg fogod mondani a nevedet, bazmeg.

Frankie a símaszk szemlyukán át meredt Baoticra. Legalábbis imádkozott, hogy ő legyen az. A vér rászáradt. Most egy székhez ragasztószalagozta a nyaralóban. A konyhaasztallal szorította a sütőnek. Látszott, hogy totál betojt.

Frankie kirántotta a pólót a szájából. A tag megrázkódott, mintha okádni akarna. -Ki... ki...

– Nem, bazmeg! – ordított rá Frankie. – A te nevedet. Mondd meg azonnal! –Mario.

Hála istennek. Legalább jó embert rabolt el.

– Mario mi?

– Baotic.

Bajotics? Tutira kelet-európai. Orosz? Mi a faszt keres itt? És ha orosz gengszter? Ha Hamilton területét akarja? És azért verte rá a gyilkosságot Jackre, mert egy ruszki banda egymásnak akarja ugrasztani Hamiltont és Rileyt?

– Kinek dolgozol, faszfej?

– Senkinek.

– Hazudsz. – Adott neki még egy gyomrost. Már tudta, hogy a tag ezt nem bírja. Engedte levegőhöz jutni, aztán megkérdezte: – Kinek?

– Ne... kérem... nem tudom.

Frankie felvette a feszítővasat.

– Nem vagy gyors felfogású, mi? Nincs értelme tagadni, mert már úgyis tudom, mit csináltál.

– Nem értem, hogy...

A feszítővassal a falra csapott Baotic feje mellett.

– Jaj, dehogynem érted.

– Kérem...

– Susan Tilley, bazmeg.

Talált, süllyedt. Igen, bassza meg. Mario Baotic szeme fellángolt. Kurvára sáros a tag.

– Az ám – folytatta Frankie. – Susan Tilley. És Jack James. Ismered te ezeket a neveket.

Nem is tagadott. A rohadék csak elkezdett remegni.

– Szóval most már érted, hogy kurvára megszívtad. Mert én tudom, mit csináltál. Beszéltél a zsarukkal. És nemcsak beszéltél, *hazudtál* nekik.

Baotic elkezdett hiperventillálni. Mire gondolhat? Hogy hol vannak a zsaruk? Miért nem védik meg? Hogy a faszba találhatta meg egy eszelős?

Frankie közel hajolt. Nem ütötte meg. Letette a vasat. Elővett egy cigit és meggyújtotta a gázon a fickó feje mellett. Jó hosszan megmutatta Baoticnak a lángot, aztán a cigit a gáztűzhely szélén hagyta, a füst Baotic rémült arcába kígyózott.

– A választás nagyon egyszerű. – Frankie felvette a fészítővasat az asztról. – Vagy most elmondod, miért hazudtál a zsaruknak, vagy eltöröm a lábadat, aztán a karodat, aztán a nyakadat.

– Ne, könyörgök... – Könny szökött Baotic szemébe. – Higgyen nekem... én csak csináltam, amit mondott...

Célnál vagyunk.

– *Kicsoda?*

Könnyek. Most már sír a faszfej.

– Wilson. Mister Wilson.

Wilson? Ez valami vicc? Kurva élet. Az a picsagyűrű Wilson van emögött? Ő küldte ki oda Baoticot? De miért? Ő áll a lány megölése mögött is? Vagy valakit fedez? Eszébe jutott, hogy Wilson lerángatta róla Dougie Hamiltont a klub előtt, mintha szívességet tenne neki. Az a görény a szemébe nézett és azt mondta, hogy jobban tenné, ha felszívódna. Ha feljelenti Dougie-t, visszajön és megnyúzza. Az a köcsög a képébe röhögött. Végig tudta, hogy Jack ártatlan.

– Neki dolgozol? – kérdezte. – Hamilton egyik emberének?

– Nem... csak ezt-azt... csak néha...

Frankie lassan a fejét ingatta. Ezt-azt. Például hazudik, hogy látott valamit, amit nem. Mert Wilson erre csak nem használhatta a saját emberét. A zsaruk egykettőre kiderítették volna a kapcsolatot.

– Akkor mit csináltál neki? Mit láttál igazából?

– Azt nem lehet... – sírt Baotic.

– De, de lehet. – Frankie gyomorba vágta a feszítővas ívelt végével. Teljes erőből.

A levegő kiszakadt Baoticból. A nadrágszárán húgy futott le a padlóra.

Frankie a tenyerét csapkodta a feszítővassal. – Tudom, hogy nem Jack James tette. De azt is tudom a biztonsági kamera felvételéről, hogy te pont akkor voltál ott, amikor valaki behajtott a kapun Jack kocsijával. Vagyis ketten voltatok. Szóval, ha a másik nem Jack James volt, akkor ki a faszom?

Baotic szeme nagyra tágult. Kétségbeesetten nézett az ajtóra. Hát csak próbálja meg. Most Batman és Robin se mentik meg.

– *Ki?* Ki vitte oda a kocsit? Ki ölte meg a lányt?

Baotic mondani akart valamit. Túlságosan remegett. Az akcentusa megerősödött. Nyöszörgés és sziszegés jött ki a száján. Érthetetlen.

– Vagy nem egyedül csinálta az az alak? – faggatta Frankie. – Te is beszálltál? Egy kis szívesség Wilsonnak? Segítettél annak, aki a kocsit vitte? Segítettél neki megtalálni a lányt meg a nagyanyját? Segítettél kicsinálni?

– Nem... – nyögte Baotic.

Frankie két kézzel megragadta a feszítővasat, mint egy baseballütőt, készen rá, hogy meglendítse.

– Kérem. Elmondok bármit, amit tudni akar.

Frankie közel hajolt. Olyan közel, hogy látta a kis vörös ereket Baotic szeme fehérében. – Nem, aranyom. Nem bármit. Az igazat, csakis az igazat. Elmondod, mi történt akkor éjjel. Az összes részletet. Az összes nevet. Addig fogsz köpni, amíg nyálad se marad.

És így lett. A tag beszélt. Csak elkezdeni volt nehéz, utána abba se bírta hagyni. Minden kiderült. Hogy azt csinálta, amit Bökös

Wilson parancsolt neki. Akkor, amikor Wilson mondta. Kiment Susan Tilley nagyanyjának házához a csomaggal, amit Chivenham boltjában vett fel, mert gondoskodott róla, hogy a futárcég irodájában legyen, amikor a hívás befut. A motorral szépen kikerülte a kamerát az öregasszony behajtójának végén, mert Wilson tudott róla. Aztán „szemtanúja” volt annak, amit mondtak neki: vagyis épp csak odaért, egy férfi kerülte meg a házat, csupa vér volt, és lehúzta a símaszket, beszállt a kocsiba és elrobogott. Később majd Jack Jamesként azonosítja.

De azt is elmondta Frankie-nek, mi történt valójában. Hogy nem is ezt látta. Hogy amikor odaért, az igazi gyilkos még ott volt. Hogy az igazi gyilkos kerülte meg a házat baseballütővel a kezében, tetőtől talpig véresen.

– Ki? – kérdezte Frankie.

– Wilson. Bökös Wilson. Ő volt ott.

Wilson. Személyesen. Frankie hitetlenkedve nézett.

– Ő támadta meg az öregasszonyt és ölte meg Susan Tilleyt? Baotic bólintott.

– Egyedül?

– Igen.

De miért csinálta volna? Miért ölte volna meg a főnöke leendő menyét?

– Miért?

– Nem tudom. Esküszök.

Igazat mond? Igen. Miért hallgatná el ezt, amikor minden mást már elmondott?

– Utána mi történt? – kérdezte Frankie. – Amikor Wilson előjött a ház mögül?

– Összekente vérrel a kocsit. Aztán átöltözött... véres ruhát szemeteszsákba tömött, és magával vitt... De előbb visszavett véres maszket...

Hogy kifelé lássa a kamera. Közben Baotic hívta a zsarukat és előadta a meséjét.

És aztán? Wilson biztosan visszament Londonba. A véres ruhákról a vért szétkenete Jack lakásában és Jacken, áld a GHB-tól teljesen kifeküdt.

– És te? – kérdezte Baoticot, még mindig lengetve a feszítő vasat.
– Miért csináltad? Miért vádoltad meg a... – Időben észbe kapott. Majdnem kimondta, hogy az *öcsémet*. Elárulta volna magát. – Miért mentél bele, hogy Jack Jamesre kened a lány meggyilkolását?

– Mert... – Baotic összehúzta a szemét.

Frankie kitalálta, mit nem bír elmondani. – Pénzért? Te gané, pénzért csináltad? Mennyit fizetett Wilson?

– Ötöt. Ötezret.

– Nyomorult ötezer fontot? Hogy ott állj, amíg egy pszichopata megöl egy lányt és félig agyonveri a nagyanyját? Hogy hazudj és valaki más egy életre dutyiba kerüljön?

Könnyek patakzottak Baotic arcán.

– Nem csak...

– Nem csak *mi*? – Frankie felemelte a feszítővasat. Minden akaraterejére szüksége volt, hogy ne csapjon le.

– Nem csak pénz.

– Még mi?

– Wilson tudja, mi más csináltam neki.

– Mit?

– Amik miatt börtönbe kerülök... deportálnának engem is és a feleségemet is... vissza Bosznia. Ahol nincs életünk... Bizonyítékai vannak... elég egy telefon...

Zsarolás és pénz. Ha a pénz nem elég, Wilson bármikor megfenyegetheti.

A legnagyobb kérdés azonban még megválaszolatlan maradt. Miért tette Hamilton behajtóembere? Féltékeny volt Dougie-ra? Magának akarta a csajt? Szerelmes volt bele? Vagy az visszautasította? Vagy pénzért csinálta? Vagy titokban Rileynak vagy másnak dolgozik?

Frankie a zokogó emberroncsot nézte. A marka megfeszült a feszítővason. Ez a szarláda megérdemelné a fájdalmat. Hogy egész nyomorult életére megemlegesse. Simán bíróság elé állt volna. Annyira retteg Wilsontól. Azt tette volna, amit mondanak. Akármivel jár ez Jackre nézve.

Még mindig szorongatta a vasat. Nem. Ne csináld. Hagyd békén, ne bántsod. Nem őt akarod elintézni. Azt a kurva Wilsont. Ő áll mögötte. Ő tudja a választ. Ő az a geciláda, akinek fizetnie kell.

Frankie kiment. Rágyújtott. Beszív. Kifúj. Jó. Oké. Ez megvolt. Megvan, amiért jöttél: a bizonyíték. Jack kurvára ártatlan. Igen, ez az. És most?

Nem ér semmit, hogy Baotic csak neki mondta el. Az kell, hogy a rohadék elmondja a zsaruknak is, hogy Wilson rángatta a drótokat és lengette a baseballütőt.

És ki tudja, még mit csinált. Stav bordélya Hamiltonék illetősége alá tartozik. Vagyis Wilson ismerhette Start. Lefizethette vagy megzsarolhatta, hogy GHB-t adjon Jacknek. Hogy kiüsse őt és a memóriáját. Hogy aztán kelepcebe csalhassák Jacket a vérrel.

Aztán Wilson meg is ölhette Start, hogy ne járjon el a szája. Wilson üthette le őt is a konyhában? Wilson vitte a virágot, hogy bejuthasson, mint az öreg hölgy házába? És szegény Keira? Őt is megölte, mer túl sokat tudott?

Kizárt, hogy rá tudja venni Wilsont, hogy ebből bármit beismerjen. De a zsaruk talán. Ha elkapják Susan Tilley meggyilkolásáért. Ha rendesen utána néznek, hogy mi mindent csinált. Milyen szerepet játszott Tara és Keira halálában.

De nem Snaresby. Nem bizony. Ő ebből semmit nem szimatol meg. Sharon meghallgatta eddig is. Próbált segíteni. Még mindig próbál. Ideje visszafizetni neki. Tálcán viszi el neki Bökös Wilson fejét.

De csak sorjában. Előbb gondoskodnia kell róla, hogy Baotic pontosan azt mondja Sharonnak, mint neki. Csakhogy akkor nem noszogathatja feszítővassal.

Újabb cigire gyújtott. A csillagokra bámult. Gondolkodj, faszfej, gondolkodj.

Tíz perc múlva bement. Rá se nézett Baoticra. Töltött magának egy italt. Dúdolgatott.

Aztán fordult felé. – Holnap visszaviszlek Londonba és elengedlek. Aztán feladod magad a zsaruknak. Elmondod nekik, mit tettél és miért. De közben egy kurva szót se szólsz a mi kis beszélgetésünkről, érted?

Baotic egész teste elernyed. Nem fog meghalni. Túléli. Épp csak hogy el nem vigyorodott. De Frankie mást is látott rajta. A vérekes szeme közepén. Már azon gondolkodik, hogyan tudja megfordítani a dolgot. Átverni őt. Nem csinálni, amit mondanak neki.

Csak lassan, barátocskám. Frankie úgy fordította Baotic székét, hogy lássa a magnót a konyhapulton. A kazetta forgott, a felvételt jelző vörös lámpa világított.

– Eszedbe ne jusson, hogy meglógsz, mert mindent felvettem, amit mondtál. Hogy Wilson volt a gyilkos, hogy azért voltál ott, hogy Jackre kend. Az egész megy a zsaruknak. Sharon Grangernek, ^ annak a nyomozónak, akinek holnap feladod magad. És elhiheted nekem, ha lelépsz is, nem tudsz elbújni se Wilson, se a zsaruk elől.

– Jó... amit akar – mondta Baotic.

De még mindig látszott az a szemében. Ez a görény egy túlélő. Különbösen ki se jutott volna Boszniából. A felvétel nem lesz elég fenyegetés. Frankie abban sem volt biztos, hogy az ilyesmi megáll a bíróság előtt. Talán Baotic okosabb nála, és már tudja. Ki kell verni a fejéből minden más tervet. Megértetni, hogy nem Bökös Wilsontól kell félnie, hanem tőle.

– Ezt jó hallani. De ha esetleg hülyeséget csinálnál, gondold a feleségedre.

Á. Mindjárt jobb. A tag tekintete egyből nem volt olyan optimista.

– A csinos kis szőke feleségedre – jutott Frankie eszébe az asszony az ajtóban. – Bizony, figyeltelek ám. És nem csak én, a társaim is. Hová megy. Mit csinál. Kit ismer. Mindent. De tudod, mi az igazán klassz?

Baotic lassan rázta a fejét.

– Két társam most is szemmel tartja. Egész éjjel. Meg holnap. Amíg nem szólok. Vagyis ha nem hallom a kapcsolataimtól a

kapitányságon, hogy jó fiú voltál és elmondtad Granger nyomozónak az igazat, gyorsabban szingli leszel, mint hogy azt mondhatnád, *ki ölte meg a feleségemet?* – Frankie közel hajolt. Olyan közel, hogy az ajka Baotic fülét súrolta. – És akkor, ha vele végeztem, mit gondolsz, ki következik?

45. fejezet

Másnap gyilkos volt visszavezetni Londonba. Szakadt az eső. Arra viszont megfelelt, amit Frankie tervezett.

Kitette Mario Baoticot bekötött szemmel a zuhogó esőben egy üres telken a West End-i kapitányságtól nem messze. Mondta neki, hogy várjon öt percet bekötött szemmel, aztán adja fel magát. Emlékeztette, milyen következményekkel jár, ha elcseszi. Figyelmeztette, hogy az egyik társa figyelni fogja.

Öt perc.

Aztán menjen be és csinálja, amit kell.

Frankie elhajtott. Az oldalsó tükörben figyelte, hogy Baotic ott áll, akár egy szellem. Frankie visszaindult a parkolóházba, ahol a Caprit tartotta. Felső szint. Hátsó sarok. Szép csendes. Kamera nuku.

A takarításhoz szükséges összes holmit előkészítette. Kisúrolta a furgon hátulját. Letörölgette. Lecserélte azt a rendszámot, amit egy másik furgonról szerelt le előző nap, visszatette az eredetit. Aztán összezsomagolta a cuccot – maszkot, kesztyűt, fészítővasat, ragasztót, láncot és pulóvert –, és visszavitte a furgont a kölcsönzőbe a Kensal Rise-on. A cuccot menet közben elosztotta több szemetesbe.

Kivéve a pisztolyt. Nem mintha szüksége lett volna rá, mert nem volt. Most, hogy vége, nem. Most, hogy Wilson rács mögé kerül, Hamiltonék gyűlölete Jackről és róla majd Wilsonra irányul.

Valami mégsem engedte, hogy eldobja a pisztolyt. Részben az aggodalom, hogy egy fasz megtalálja és használja valaki ellen. De egy sötétebb félelem is. A zsaruk meg tudják mondani egy pisztolyról, hogy használták korábban egy bűncselekményben? Biztos volt benne. Nem hitte, hogy a faterja használta, de más talán igen, valaki, aki megkérte a faterját, hogy vigyázzon a pisztolyra. És ki tudja, milyen szarlavina indulna meg, ha hirtelen megkerülne a pisztoly?

Taxival ment haza. A pisztolyt a matracba dugta. Lezuhanyozott. Lecsutakolta magát. Felöltözött. Elegánsan és tisztán. Más ember.

Egy fülkéből felhívta Rileyt. Üzenetet hagyott. Semmi egyértelműt. A telefonokat lehallgatják. Főleg a Riley-félékét. Azt üzente, hogy a kapott információ alapján cselekedett, és várhatóan hamarosan jó hírt közölhet. Megkérte Rileyt, hogy figyeljen oda a „belső biztonsági feladatra”, amiről beszéltek. Vagyis nehogy megöljék Jacket a börtönben, mielőtt kiderül, hogy nem csinált semmit.

Frankie beugrott a Pillars of Herculesbe egy korsóra. A Sohóra kinézve elképzelte Tommy Riley arcát, ahogy utoljára St. Jamesben látta. Örülni fog, hogy Wilsont lekapcsolják. Így róla meg az embereiről elterelődik a figyelem. És Hamiltonra irányul.

Frankie azonban még mindig érezte annak a kézfogásnak a feszültségét. A szívességét, amit Riley egy nap majd behajt rajta.

Eltöprengett, Sharon maga végzi-e a letartóztatást. Talán már meg is tette? Vajon ő maga telefonál majd a hírrel, hogy Jacket hamarosan kiengedik? Elindult a klubba. A legjobb, ha ott van. Hátha Sharon telefonál. Szívesen játszana pár frame-et is, hogy megnyugodjon.

A klub viszont kihalt volt. Majdnem dél volt, és még senki nem nyitott be. Az asztalokon még rajta volt a takaró. Síimnek vagy Xandrának semmi nyoma. Az isten szerelmére. Rühellte a bevételkiesést. Hol a faszban vannak?

– Xandra!

Semmi. Picsába. Biztos elaludt. Hátrament, hogy bekopogjon hozzá. Az ajtaján egy szép kézírással írt papírt talált. Síim írása.

Ez állt rajta:

NE IS KERESD. ELTŰNT. A KASSZAKULCS IS ÉS AZ ÖSSZES PÉNZ. MAJDNEM 400£. UTÁLOM MONDANI, HOGY MEGONDTAM, DE HÁT... AZ ÉLET SZÍVÁS.

Frankie sóhajtott. Benyitott és felkapcsolta a villanyt. De Xandra nem volt ott. Az ágy takarosán bevetve. A zsákja viszont eltűnt. Az edzőcipő is a párkányról, ahol tartotta. Mintha itt se lett volna.

Csontig hatoló kimerültség zuhant rá. Megint bezárta a klubot, és elindult fel a lakásba. De megtorpant. A lépcső felénél. Mert a lakás

ajtaja nyitva volt. Kizárt, hogy így hagyta.

Megfordult és megnézte a hátsó ajtót. Picsába. Résnyire nyitva. A tarkóján felállt a szőr. Betörő? Xandra? A lakását is felnyomta?

Felrohant a maradék lépcsőn. És látta, hogy nemcsak kirabolták, de szabályosan szétverték a lakást. Az ajtó melletti zsákból kikapta a faterja egyik golfütőjét. Két kézzel megmarkolta, és eszébe jutott a feszítővas súlya, ahogy Baotic sikoltzott.

Ha még itt van a görény, akkor vigyázzon.

A konyha üres volt. A nappali, a fürdő és a vendégszoba is. Vagyis nem üres, mert tele összetört lámpákkal, edényekkel, elektromos eszközökkel. A háló is, a párnákat és a matracot felhasogatták... bassza meg. Letérdelt. Picsába. A pisztoly eltűnt. A doboz is a töltényekkel.

Faszfej. El kellett volna dobnia. Vagy ott tartani, ahol az örege, a kibaszott téglá mögött. Vagy ki se venni onnan. Nem is volt töltve, Baoticnál se kellett volna.

Baotic...

Ó, nem. Nem, nem, nem. Frankie szíve dübörgött. Hogy pont ma törtek be. Pont ma. Kizárt. Nem. Ez túl nagy véletlen, a kurva életbe.

Átrohant a nappaliba, a pulzusa dübörgött. Felkapta a telefont, és beütötte Sharon számát. Már fejből tudta.

– Halló? – vette fel a lány.

– Én vagyok, Frankie.

– Mi az? Mi a baj? A hangod...

– Mondd meg nekem... – Picsába, kutyaszorítóban van. Nem tudta, hogyan kérdezze meg anélkül, hogy bemártaná magát. – A tanú, az a futár...

– Már mondtam, hogy ... *várjunk* csak. Honnan tudod, hogy futár...?

– Csak mondd meg, változtatott a meséjén? Mondta, hogy nem Jack volt?

Semmi. Sharon nem mondott semmit. Picsába. Baotic. Az a mocsok görény megérezte, hogy blöfföl. Nem adta fel magát. Lelépett. Elhúzott. De hová?

Frankie lecsapta a kagylót. Hogy néz ki a lakása. Aki ezt csinálta, nem csak őt kereste. Valami mást is. Nem a pisztolyt. Az nem lehetett. Azt csak úgy megtalálta. Nem. Egy dolog lehetett. A kazetta Baotic vallomásával.

De hogyan? Honnan tudhatta Baotic, hogy ide kell jönni? Honnan tudhatta, hogy éjjel ő rabolta el? Nem láthatta az arcát. Semmi nem árulhatta el.

Hacsak... picsába. Hacsak Baotic nem ment el valakihez, aki összerakta a dolgot, aki már tudta, hogy ő tisztázni akarja Jacket, akinek ugyanannyira bebaszna Baotic vallomása, mint magának Baoticnak.

Nyikorgás. Picsába. Frankie már tudta, anélkül hogy megfordult volna. Bökös Wilson. Itt van.

46. fejezet

– Ébresztő, kismadár.

Mi..? Sziszegés. Frankie sziszegést hallott. Igen. Aztán elhallgatott. Hol van? Ágyban? Álmodik? Részeg? Fázik. Nagyon fázik. Nem tud mozdulni. Segítség. Szólj. Kiabálj. Mozdulj mármeg. Nem. Semmi. Segítség. Valaki segítsen.

– Bizony, gyere csak a felszínre. Azt mondják, a kloroform olyan érzés, mint víz alatt lenni. Van, aki persze fel sem jön, haha. De veled szerencsénk van.

Kloroform? Egy emlék. A nappali. Valami megragadta.

Valaki... *Wilson*.

Frankie megpróbálta kinyitni a szemét. Nem. Minden fekete maradt. Pislogott. Volna. Nem bírt. Van a szemén valami. Bekötötték? Leragasztották. Émelyítő édeskés szag az orrában, a szájában.

Élsz. Életben vagy. Ne pánikolj. Itt van, elkapott, de még nem ölt meg. Próbálj mozdulni. Még egyszer. Nem ment. A karja az oldalához volt szorítva. A térde és bokája is összekötve. Megint kiabálni próbált. Mozgatta az állát. Hiába. Szorosan felpeckelték a száját. Nyögni is alig bírt.

– Ne fáradj – mondta a hang.

Wilsoné. Tutira Wilsoné.

– Csak még jobban kiakasztasz vele.

Vér tolult Frankie gyomrába, mintha okádnia kéne. Vagy beszarni. Vagy csak felrobbanni. De nem. Ez nem az. Felemelték. Gyorsan. Hányán? Ketten. Igen. Két ember. Baotic? Ő segít most is Wilsonnak?

Letették. Bele valamibe. Jézus, *mibe?* Valami hideg és kemény a háta és a feje mögött. Fa? Valami dobozban van? Roppanás. Felette. Fedél. Bezárták? Jézus. Koporsóban van? Élve eltemetik?

Törj ki. Most azonnal. Csináld. Megpróbált belefejelni abba, amiben volt, de túl szorosan megkötözték. Fészkelődni se bírt.

Megint kiabálni akart. Sikoltani. Csak morgás tört ki a foga közül.

– Kuss – mondta Wilson tompa hangja.

Az a picsafej, az a faszszopó még mindig itt van? Akkor nem hagyták ott. Ebben az akármiben.

Meglódult. Mozgás. Megint felemelték. Abban, amiben volt. Vitték. Léptek ropogtak. Tíz... húsz. Aztán megálltak.

Szünet. Nyikorgás. Ezt felismerte. Az Ambassador hátsó ajtaja. Picsába. Kiviszik a sikátorba. Aztán hová? Kérlek, istenem, add, hogy meglásson valaki. Valaki nézzen ide.

Még több lépés. Tíz... harminc... újabb lódulás. Irányváltás? A sikátor végéhez érhetek. Autó dudált. A közelben. Az utcán vannak? Hová viszik? Mi a faszt csinálnak vele, ha odaérnek?

Megint lépések. Kétszáz. Aztán forgalom. Aztán halkabb lett. Csak léptek. Aztán lassítottak. Megint felismert egy hangot: egy raktárajtó csikorgását. Raktár? Picsába, az nem jó. Elmormogott, tompa parancsok. Kié? Wilsoné? Ajtók nyíltak, csukódtak. Frankie megbillent, csúszkált a dobozban. Hová viszik? Lefelé. Alagsorba? Pincébe? Kurvaélet, az nem jó.

A fedél. Hideg levegő. Kezek ragadták meg. Alányúltak, felemelték. Próbált ellenállni. Pofon. Fájdalom. Röhögés. Valaki a képébe vágott. Érezte, hogy ülő helyzetbe emelik. Valamire. Szék? Aztán csikorgás. Megint a ragasztószalag. Szorosan körültekerték.

Kizárt, hogy erővel ki tud szabadulni. Ha nem tudja kidumálni magát, akkor annyi.

47. fejezet

Éles fény. Frankie szeméről letépték a kötést. Elfintorodott, megpróbált elfordulni. De valami vagy *valaki* megragadta a torkát. Nem kapott levegőt. A fénybe bámult. Sikoltani próbált. Semmi.

– A kiabálással semmit nem érsz, aranyom. Tudod, mért? Mert senki nincs itt, aki hallja. Meg kellett volna szívlelned az üzenetet, amit a klubban hagytam. Akkor kellett volna kiszállnod, amikor még lehetett.

Wilson? Ő az? Frankie nem tudta megállapítani. Biztosan nem. Túl sok a visszhang. A kloroform elcseszte a hallását? Erről van szó? Vagy másról. Föld alatt vannak? Végigpörgette a klub körüli épületeket. Több száznak lehet pincéje. Bármelyikben lehet. Ahol nem hallják, ha kiabál.

Reccs. Újabb fájdalom. Újabb ütés. Kurva élet. Az álla. Aki eddig a torkát fogta, most elengedte. Megpróbált oldalra vetődni. Pech. A szék, amihez hozzákötözték, a padlóhoz van erősítve.

A szemébe világító fény hirtelen hátraröppent. Pislogott. Próbált látni. És ott állt előtte egy ember. A fény egy elemlámpa volt. Az fogta, aki ott állt. A fény jobbra lendült, majd gyorsan közeledett. Keményen képen találta. Jézus. Fehéren izzó fájdalom nyilallt bele. Rosszabb, mint eddig.

Az alak felröhögött.

– Mindjárt jobb. Nem kell jeges vizet loccsantanom rád. Nem mintha akarnék. Nagyon macerás felmenni, megtölteni egy vödört és lecipelni.

Fel. Frankie szeme lassan fókuszált. Körülnézett. Igen, lent van valahol. Jó mélyen. Rémes egy hely. Jó régi. Ipari. A plafonon csövek. Egy csupasz villanykörte, alatta fénytócsa. Jobbra meredek lépcső. És balra? Jézus...

A futár. Baotic. Vagyis ami maradt belőle. Az arca egyetlen nagy véraláfutás, a szeme csak lila rés.

– Bizony, jól nézd meg. Azt mondják, az időutazás lehetetlen, de nem az, én bebizonyítom. Mert az ott a jövőd.

Epe emelkedett Frankie torkában. Wilson agyonverte Baoticot? Nagyon úgy festett. De ha az Baotic, akkor ki a fene segítte őt cipelni?

– Jó végre szemtől szembe állni, Frankie. Wilson leengedte a lámpát, hogy Frankie jól megnézhesse. – Nem gondoltam, hogy sor kerül erre, hogy személyesen kell téged elintézzelek, de tudod, mit? Most, hogy itt vagyunk, bevallom, kurvára boldog vagyok.

Te kibaszott pszichopata. Wilson kék öltönyt viselt, a gallérjánál vörös valami. Selyemkendő. Picsába. Ahogy az antikvárius mondta.

Frankie-re vigyorgott. Aztán egy kecskelábú asztalhoz ment a falnál, levette és összehajtva gondosan letette a selyemkendőt, majd levette az öltönyt és a cipőjét, és lefektette mellé. Lustán vakargatta az alsóját. Aztán elkezdett dúdolni valamit, ami egy rémes régi Kylie Minogue-slágerre hajazott. Felvett egy vérfoltos fehér melegítőt, fekete gumicsizmát és orvosi kesztyűt.

Picsába. Meg fog ölni. Szét fog tépni. Húzd az időt. Beszéltesd. De hogyan? Frankie a száját se tudta mozgatni. Ne add fel. Gondolkodj. Igen. Két ember hozott ide. Valaki még tudja, hogy itt vagy. Aki talán nem ennyire örült. Vagy valaki látott, amikor kihoztak a klubból. Xandra. Talán meggondolta magát, talán visszajött a pénzzel. Bárcsak. Talán követett. Hívta a zsarukat. Igen, ne add fel. Nem lesz baj.

Jézus kibaszott Krisztus, ez *mi a fasz volt?*

Kaparás. Sziszegés. Krákogás. Balra. Frankie megpróbált jobbra vetődni. Meg se moccan. Elfordult. Arra nézett. A futár őt nézte az ocsmányul feldagadt szemhéja alól. Bassza meg, a faszfej még él.

– Ő az? – kérdezte Wilson Baoticot. – A kis pöcs, aki elrabolt?

Baotic egyet bólintott, olyan nehezen, mintha leesne a feje.

Frankie a szájpecken keresztül morgott. Te hazug görény. Nem is láttál.

– Gondoltam. – Wilson Frankie-re kacsintott és megkopogtatta a halántékát. – Van ám itt sütnivaló. Egy egész koponyányi. – Baotic felé biccentett. – Elég gáz, mi? – Újra Frankie felé fordult, és a tekintete a gyűlölettel telt meg. – De nem annyira gáz, mint amit te csináltál, fiacskám.

Frankie ezúttal látta a közelgő ütést. Felkészült. Hiába. Hallotta, hogy az orrcsontja eltörik. Vér öntötte el a száját. Fulladozni kezdett. Wilson odaugrott és letépte a ragasztószalagot a szájáról. Elvigyorodott, ahogy Frankie levegő után kapkodva köpdösött.

– Jaj, nehogy megfulladj a saját véredtől. Még ne.

– Kapd be – mondta Frankie. Wilsonra köpött. El is találta. Egy szép nagy vércsomó. Pont a mellkasán.

Jó. Akkor döntött. Nincs más lehetőség. Nincs értelme. Ki van szolgáltatva Wilsonnak. És Wilson könyörtelen. Ha nem játszik tökéletesen, ha nem győzi meg ezt a faszt, hogy nem fél tőle, hogy van még adu a tarsolyában, itt hal meg. Hamarosan.

– Jó, még maradt benned szufla – mondta Wilson. – így élvezetesebb.

Élvezetesebb?

Wilson megint megütötte. A feje hátracsapódott.

Beszívta a levegőt. Lélegezz. Ez csak bokszt. Mint a teremben. Kitartás. Imádkozz. Várj. Imádkozz és várd a lehetőséget.

– Tudod, mindent megérdemelsz, amit kapsz – mondta neki Wilson. – Az elejétől kezdve csak baj volt veled. Amint elkezdted szimatolni az öcséd lakásában...

A cigaretta a kocsiban Jack lakása előtt. Nem zsaru volt. Wilson figyelte már akkor is.

– De főleg mert elkaptad a tanúmat – folytatta Wilson. – Telebeszélted a fejét, hogy menjen el a zsarukhoz. Szerencsére jobban fél tőlem, mint tőled, különben még megtette volna.

Wilson még közelebb lépett. A fejét oldalt biccentve nézett Frankie szemébe.

– Szóval hol van?

– Mi?

– A felvétel, amin ez bevallja, hogy fizettem neki, hogy azt mondja, a te öcséd ölte meg Tilley kisasszonyt. – A sötét szem felcsillant. – Mert altkor a kis boszniai barátom maradhat tanú. Nézz csak rá. Ebből most tanult. Mostantól csak azt csinálja, amit mondom.

A felvétel. Ez az. Az egyetlen aduja.

– Biztonságos helyen – mondta Frankie.

– Igen, de hol? A büdös kis lakásodat már átnéztem, és nem találtam meg. Szóval hol van? A klubban rejtetted el?

– Nem. Sose találod meg. És ha bármi történik velem, utasítást hagytam, hogy...

Wilson felemelte a veres kezét. – Ja, elküldik a zsaruknak, blabla.

– Eltaláltam? – Elvigyorodott. – Túl sok barom filmet néztél, fiam. El fogod mondani, hol van, mert addig kínozlak, amíg el nem mondod.

– Ha odaadom a felvételt, megölsz. Akkor nem lesz rám szükséged. Wilson összehúzta a szemét.

– Úgyhogy nem mondom el – folytatta Frankie. – A sírba viszem magammal, és akinek adtam, eljuttatja a zsarukhoz. És meglátjuk, akkor ki nevet, mert baszhatod majd. Frankie várta az ütést. –Állj – mondta egy hang.

48. fejezet

Wilson leengedte az öklét. A képe elvörösödött a méregtől, de engedelmeskedett és félreállt.

Valaki belépett. Jézus. Ő? Igen. Terence Hamilton. Kék overaliban, mint Wilson. Mintha kétkezi munkás lenne. Rohadt élet. Hamilton segített őt idehozni? Ő volt Wilsonnal? Nem. Kizárt. Semmi értelme.

– Maga?

– Vicces, mi? – nézett Frankie szemébe Hamilton. – Az áll emögött, akire a zsaruk a legkevésbé gyanakodnak.

– De hát...

– Pontosan! De hát mi a faszért tette volna Terence Hamilton? Mi a faszért tenné tönkre a saját fia életét azzal, hogy meggyilkoltatja a leendő menyét? Fogadok, ha ezt mondanád, minden zsarú a pofádba röhögne. Mert semmi értelme, igaz?

Hamilton addig bámult a képébe, amíg Frankie-nek le nem esett, hogy nem költői kérdésnek szánta.

– Nem, nincs.

Hamilton sóhajtott. A bőre sápadt volt. Szeme körül fekete karikák.

– Én próbáltam lebeszélni róla, de sose figyelt.

Wilsonra mondja? Wilson akarta megölni Susan Tilleyt, és Hamilton hagyta?

– De Dougie makacs. Az anyjától örökölte. – Hamilton ajka felcsúszott és kivillant a foga. – Ez vicc volt, ne vess.

Frankie nem bírta. Csak bámult. Nem hitt a fülének.

– Azt mondta, hogy ne vess, bazmeg. – Wilson odalépett és képen vágta.

Rohadék. Frankie hallotta, hogy reccsen a foga. Fájdalom nyilallt a szájába. Geciláda. Véres fogdarabokat köpött az ölébe.

– Jól van – hessegette el Wilsont Hamilton –, hadd kapjon levegőt. Menj vissza oda és szívj el egy szálát.

Wilson szipákolt egyet, megmozgatta a vállát, akár a bokszoló két menet között. Még nem végzett Frankie-vel. Messze nem. De jó kutya volt, azt tette, amit mondtak neki.

– Neked nincs gyereked, ugye, fiam? – kérdezte Hamilton Frankie-t. – És gondolom, már nem is lesz. De mondok valamit: ha gyereked lesz, főleg fiad, az mindent megváltoztat. Már nem csak magadra^ gondolsz, másokra is. Nemcsak a jelenre, hanem a jövőre. És a tervezgetés jó tud lenni. De tudod, mi a legrosszabb?

– Mi?

– Ha valaki azzal fenyeget, hogy elveszi.

Ki? Frankie-nek senki nem jutott eszébe, aki elég bátor vagy hülye lenne ezt tenni Hamiltonnal.

– Persze szegény lány nem direkt csinálta – tette hozzá Hamilton. Lány?

– De aztán a fejükbe vették, hogy elköltöznek. Amerikába. A lány családjához. A rokonaihoz. És *pro bono* ez meg *pro bono* az, meg jobbá teszi a világot, és megváltoztatta az én fiamat is, azzá, ami sose akart lenni, egy jószágos ügyvédé. Hogy itt hagyja ezt – intett Hamilton a dermesztő pincére, mintha Shangri-La lenne –, mindent, amiért megdolgoztam...

Frankie csak bámult. Ez egy elmebeteg. Nem viccel. Azért csinálta, azért ölette meg a lányt, hogy a fia ne menjen el? *Ezért* ölette meg a fia menyasszonyát?

– Ha csak egy időre akarták volna, az más – mondta tovább Hamilton. – Akkor jó. Mert én türelmes ember vagyok. Várhattam volna^ pár évet. Dolgozhattam volna a fiamon. A józan eszén. És hogy kinek tartozik hűséggel. Amíg vissza nem jön. A lánnyal vagy egyedül. Hogy átvegye, ami őt illeti. Hogy az legyen, akinek lennie kell. De nincs pár évem, már nincs. Gyorsan vissza kellett szereznem.

Ahogy ezt mondta. Meg a bőre színe. Frankie hirtelen megértette, miről szól ez az egész.

– Igen – olvasott a gondolataiban Hamilton –, haldoklóm. Kibaszott rák. El tudod hinni? Kétszer leszúrtak, egyszer meglöttek,

majdnem agyonverték, és semmi nem állított meg. De ez igen. Ebbe belehalok. A doki szerint mázlim lesz, ha megérem a karácsonyt.

Frankie most már értette. Hamilton azt csinálta, amit minden üzletember: kinevezett egy utódot. Csakhogy Terence Hamilton egy pszichopata. Ha ehhez meg kell ölni embereket, hát legyen. Hozzá tartozik az üzlethez.

– Hogyan lehet valakit a legjobban behajtóvá tenni? – mondta tovább Hamilton. – Úgy, hogy megtöltöd gyűlölettel. A lányt megölni, levetkőztetni, meggyalázni, mintha Riley bosszúja lett volna, ez bőven elég volt, hogy Dougie-ból az legyen, aki lett... aki embereket kínoz, embereket öl... aki képes agyonverni valakit és kidobni az út szélén.

A stricire gondolt, akit a zsaruk a kuka mellett találtak bugyival a torkában. Dougie Hamilton csinálta? Terence égő tekintettel meredt Frankie-re. Büszkén?

– És én mondom, ha egyszer elindulsz azon az úton, nem tudsz visszafordulni. És még nehezebb újra hátat fordítani a családnak. És ez történt a fiammal. Most már ennek a része. Elkötelezett annak, akik vagyunk. A családnak. És így is marad jóval azután is, ha én már elmentem.

– De miért Jack? – kérdezte Frankie.

– Szerinted miért, bazmeg? Mert kellett valaki, akire ráverem a gyilkosságot. Úgy, hogy Dougie-ban kétség se legyen, hogy a gyilkost elkapták. – A sötét szeme izzott. – Különben kereste volna. És ha elég sokáig keres, talán megtalált volna engem.

– De miért pont az öcsém? Lehetett volna bárki.

– Mert pont passzolt. És nem éppen észlány. Elég hülye, hogy az Atlantiéban beszálljon verekedni az embereim ellen, vagyis a zsaruk tudták, hogy Rileynak dolgozik. És nem csak ez. Minden. Esküszöm, amikor Bökös agyonverte Danny Kale-t, hogy beindítsa a dolgot, és leültünk kitalálni, kire verjük rá, az öcséd szinte kínálta magát.

Szóval Danny Kale, Riley első embere, akit egy hónapja megölték, csak csali volt, hogy Susan Tilley meggyilkolása bosszúnak tűnjön Dougie Hamiltonnak és a zsaruknak is.

– Minden követelménynek megfelelt, nem igaz, Bökös? Ismert drogos és kurvapeccér. Ami megkönnyítette a dolgunkat. Az a ribanc simán felszedte, megdugta, aztán beadott neki egy kis kokain és GHB koktélt, eleget, hogy ne emlékezzen semmire. Simán ott tartotta a lakásban, mint egy baba, aztán hívta és beengedte Bököst.

Frankie már látta az egészet. Wilson elvette Jack kocsikulcsát, és miközben Dougie Hamilton az apja figyelő tekintete előtt tartott legénybúcsút egy étteremben Sohóban, Wilson elhajtott Susan Tilley nagymamához, és agyonverte a lányt. Aztán vissza Jackhez, ahol a ruhájáról összekent vérrel mindent, Jacket is. Odatett pár flakon tisztítószerrel és egy vödört, hogy úgy tűnjön, Jack megpróbált feltakarítani.

– Aztán megmondták a zsaruknak, hol találják – mondta ki.

– Bizony. Bökös az öcséd háza előtti fürkéből hívta őket. Aztán én meg az öcsédet a kapitányság előtt, amikor láttam, hogy kirohannak, mint egy kutya farka a nyúl után.

És Jack kurvára bűnösnek látszott, amiért lelépett előlük.

Hamilton mosolygott. A geciláda élvezte, hogy elmeséli, hogyan palizták be Jacket.

– És Star? – kérdezte Frankie. Csak beszéltesd. És reménykedj, hogy a segítség úton van.

– Á, igen. A kis Tara Stevens. Egyszer én is megdugtam. Seggbe. Látnod kellett volna, mennyire lucskos lett a pinája. És ebben is jó volt. Bökös csak annyit csinált, hogy szólt Stavnak, hogy hívja fel az öcsédet, hogy van egy új csaja, az öcséd meg rohant. A kis perverz.

– Hamilton az árnyékba pillantott. – Nagyon okosnak hittük magunkat, és mégis majdnem elbasztuk. Vagyis Bökös baszta el majdnem, igaz?

Az árnyékból morgás hallatszott.

– Tudod, ki kellett volna csinálnia a csajt még aznap éjjel –magyarázta Frankie-nek Hamilton. – Valahol máshol. De azt mondta, nem kell, mert lefizette, és mondta neki, hogy megöli a kölykét Liverpoolban, ha járhatja a száját. Igaz, Bökös?

Semmi válasz. Hamilton az ajkát biggyesztve nézett Frankie-re.

– Egy kurvában sose bízz, fiam. Ezt mondtam neki. Elvarratlan szál volt.

– Te voltál – forgatta a fejét Frankie Bököst keresve a homályban.
– A lakásban akkor éjjel. Te ölted meg.

– Bizony, Bököst küldtem oda virággal.

– Engem is megpróbált megölni.

Wilson röhögött. – Ha meg akartalak volna ölni, már nem élnél.

– Akkor Star megölését rám akarták verni?

Frankie-nek eszébe jutott Star holtteste.

– Megfordult a fejemben – lépett a fénybe Wilson. – De túl sok lett volna téged is belekeverni az öcséd után. Csak megzavarta volna a szépen lezárt ügyet. Mindenféle kérdések felmerülnek, ha a zsaruk összekapcsolják Start az öcséddel. Talán rájöttek volna, hogy találkoztak Stavnál, és valaki beszélt volna a cuccról Starnál, és talán még arra is rájönnek, kitől kapta.

Wilson a GHB-ra értette. Ő adta Starnak.

– Persze amikor megláttam, kit ütöttem le, megfordult a fejemben, hogy megöllek – mondta Wilson. – Viszont akkor el kellett volna tüntetnem a tetemet. Nem hagyhattalak volna ott.

– Akkor miért hívtad a zsarukat Star lakására?

Wilson elmosolyodott. – Nem én voltam. Majdnem beszartam, amikor a lapokban később olvastam, hogy kiszálltak és téged is kis híján ott értek.

Vagyis más hívta a zsarukat. De ki? Frankie töprengett. A résnyire nyitott ajtó a folyosón. A kattánás, ahogy becsukták. A szomszéd telefonálhatott. Hallhatott valamit.

– Persze elgondolkodtunk volna, hogy mit kerestél ott – vette vissza a szót Hamilton –, ha el nem árulod magadtól, hogyan kapcsolod össze az öcsédet és Start.

Frankie emlékezett, hogy Star ajtaja előtt áll, őt szólítja, és Keirára hivatkozik.

– Keira – mondta ki Bökös.

Jézus. Az ő hibája. Ő vezette őket a lányhoz.

– Szerencsétlen megfulladt – mondta Hamilton.

– Megölték – mondta Frankie. – GHB volt a vérében. Sebek a csuklóján. Maguk...

– Honnan a faszból tudod te ezt? – csattant fel Hamilton.

Picsába. Elszólta magát a boncolási eredményről. Csak egy helyről tudhatta.

– Ez a görény beszélt a zsarukkal. – Hamilton Bökös felé fordult. – Megmondtam, hogy hiba volt ugyanazt a szert használni a ribancon, mint Jacken. – Frankie-re meredt. – De még ha olyannal beszéltél is, akivel nem lett volna szabad... még ha a zsaruk össze is kötötték a kettőt, a kapcsolat az öcséd és Susan Tilley között, a sok vér erősebb bizonyíték.

Hamilton még mindig hiszi, hogy Jacket elítélik. A padlóra köpött Frankie lába elé.

– Öld meg a picsába – mondta Bökösnek. – A pisztollyal, amit a lakásában találtál. És ne szarakodj. Csak lödd fejbe.

Wilson odament az asztalhoz és fogta a pisztolyt. Elindult vissza.

– Várjon! – kiáltott fel Frankie. – Ha megteszi...

– Akkor mi lesz? – kérdezte Hamilton. – A szalag, már ha létezik, amit nem hiszek, a zsarukhoz kerül. De tudod, mi van? Ha el is hiszem, hogy ezt megszervezted, megkockáztatom. Ha meghalsz és nem tudod igazolni, hogy beszéltél Baoticcsal, és ő már szart se vall be abból, mert nem fog, akkor a szalag szart se fog érni.

– Akkor is odalesz a tanúja – érvelt Frankie. – A zsaruk utána nem tudják már használni.

– Talán nem. De kit érdekel? A bizonyítékok még mindig az öcsédre mutatnak. Elég lesz, hogy lecsukják.

Blöfföl? Tényleg megkockáztatja? Frankie kurvára nem tudta megmondani. Bökös Wilsonból viszont könnyebb volt olvasni. Sötét szemében izgalom szikrázott. Kétség se férhetett hozzá, mi következik. Frankie Jamest lelövik. Wilson emelte a pisztolyt.

– Ki mondta, hogy a zsaruknak akarom küldeni? – szaladt ki Frankie száján.

Csend. Wilson továbbra is Frankie fejére szegezte a pisztolyt. Rezzenéstelenül. Mint aki már milliószor csinálta. Mint egy kibaszott hóhér.

– Mi? – kérdezte Hamilton.

– Dougie-nak megy.

Hamilton arca elvörösödött. Előrelépett. Megragadta Frankie torkát.

– Mi a kurva anyád?!

Mosolyogj. Ez az, te mocskos görény. Frankie állta a tekintetét. Vigyorogj. Adj bele mindent. Hadd fogja fel, hogy te kaptad el az ő tökét, nem fordítva.

– Mit gondol, meddig tart egy olyan okos fiúnak, mint Dougie, kitalálni, hogy egy ilyen korcs, mint Wilson csak parancsra cselekszik? Hogy mindig csak azt csinálja, amit a főnöke mond neki?

– Blöfföl – mondta Wilson.

– Ja – mondta Terence, de Frankie érezte, hogy a szorítása lazul.
– Ja.

Hamilton elengedte. Hátralépett.

– Kicsináljam? – kérdezte Wilson.

– Ne. – Hamilton átlátszó orvosi kesztyűt vett elő a zsebéből, és felhúzta. – Ez már annyi bajt okozott nekem, most meg van pofája a fiamról beszélni. Majd én magam kicsinálom.

Wilson bólintott. Leeresztette a pisztolyt, és Hamilton kezébe nyomta. Várta, hogy lőjön, de Hamilton előrelépett, és figyelmeztetés nélkül fejbe vágta Frankie-t a pisztollyal.

Frankie feje a másik oldalra csuklott. A látóterét vörösség öntötte el. Hányás szaladt fel a torkában, kispriccelt a száján.

– De előbb kicsit eljátszozok vele – mondta Hamilton.

Frankie füle csörgött. Nem látott rendesen. Mintha valaki kést döfött volna az agyába.

– Ahogy akarod, főnök – mondta Wilson.

– Várj odafenn. – Hamilton a jobb zsebébe dugta a pisztoly, a balból elővett egy kést. – Időbe fog telni, és nem akarom, hogy

megzavarjanak.

49. fejezet

Hamilton őt bámulta. A geciláda még csak nem is pislogott. Wilson lehámozta magáról a véres ruhát és bakancsot. Felvette a kék overallt. Megint azt a Kylie-dalt dúdolta. *I Should Be So Lucky*. Köcsög.

Baotic nyöszörgött. Halkan. Mint egy álmodó kutya. Eszméletlen? Rohama van? Frankie rá se bírt nézni. Nemcsak az állapota miatt, hanem mert most már tudta, hogy Baotic mit érezhetett, amikor ő az éjjel halálosan ráijesztett.

Frankie tudta, hogy nem jön senki, aki megmentse. Mindjárt kezdődik a fájdalom. Nem tud majd gondolkodni. Maga előtt látta az anyját. A faterját. Jacket. Sharont. Síímet, Szíves Üdvözlettel és Xandrát. Jól elbaszta. Ahogy kell. Nagyon okosnak hitte magát, de nem volt az. Már megnyugodott. Már azt hitte, vége. Azt hitte, győzött. Ekkora egy díjnyertes faszt.

A téglát nézte a cipői között. Már most vérfoltos volt. De ez semmi ahhoz képest, amit Hamilton szán neki. Remélte, hogy gyors lesz, de tudta, hogy nem lesz. Hamilton nemrég verette agyon a saját fia menyasszonyát. Ő még sokkal jobban fog szenvedni.

A fény eltompult. Valaki eléje állt. Két fekete csizma egymás mellett.

– Kár, hogy nem hoztunk kamerát. – Wilson. – Van egy olyan érzésem, hogy jó műsor lesz. – A tenyerébe fogta Frankie állát. Felemelte. – Öröm volt megismerni. – A sötét szemöldöke táncolt. – És az a dögös nyomozó csaj, akivel találkoztál, akivel biztos beszéltél is... Miatta ne aggódj. Pár hónap múlva majd meglátogatom.

– Te picsafej.

Frankie hátrarántotta a fejét, kiszabadította Wilson markából. Honnan tud Wilson Sharonról? Picsába. Jack lakása. Ha Wilson figyelte a lakást, akkor látta őket együtt kijönni.

– Rohadék. Hagyd békén vagy...

– Vagy mi? – röhögött Wilson. – Vagy semmi. Vége, kölyök. Neked anyyi.

Megfordult és felment a lépcsőn. A léptei elhalkultak, majd elhaltak.

Csend. Frankie koponyájában rettenetes nyomás keletkezett. Úgy érezte, bármelyik pillanatban megrepedhet. Hamilton nem mozdult. A kés megcsillant a kezében.

Frankie a cipőjét bámulta. Elfogta a remegés. Nem tudott parancsolni a testének. Légy bátor. Ne feledd el, hogy ki vagy. Ne könyörögj. Ne tedd neki még élvezetesebbé. Baszódjon meg.

– Ha mondjuk igazat mondasz – szólalt meg Hamilton és a felvételt tényleg megkapná a fiam... mi kéne, hogy ez ne történjen meg?

Hogy? Frankie majdnem megint elhányta magát. Jól hallotta? Ne nézz fel. Ne lássa, mennyire elkeseredett vagy. Ne lássa, hogy már feladtad. Talán ugrat, talán nem. Akkor is kell neki a felvétel. Még nincs vége.

– Igazság – mondta összeszorított foggal.

Várta a hirtelen mozdulatot. A levegőt szelő pengét. A vég kezdetét. De Hamilton keze nem moccant.

– Nagyon nemes gondolat. A drogos öcsédnek?

– A^ drogos öcsémnek, aki ártatlan ebben – felelte Frankie. És igazságot Susan Tilleynek. És a nagymamájának. És Tarának meg Keirának.

Frankie megint a pengét várta. Továbbra sem jött.

– És mi van, ha tudok neked igazságot szolgáltatni? – kérdezte Hamilton. – Odaadni Susan gyilkosát? Odaadni a zsaruknak, hogy az öcsédet kiengedjék?

Frankie felnézett. Nem tudta megállni. Látnia kellett Hamilton arcát. Hátha ez csak egy rossz vicc.

– Feladná Wilsont?

– Talán. Hogy megvédjem a fiamat.

Magadtól. Attól, ami vagy. A ronda igazságtól.

Frankie Hamilton szemébe nézett, megpróbált olvasni benne. És ezúttal látott valami kevésbé keményet, kevésbé biztosat. Egy rohadék, de akkor is ember. Épp csak hogy, de az. És a fia a gyengéje. Nem akarja elveszíteni. De ha az rájön, hogy mit tett, akkor tutira elveszíti.

Ez az. Ez az adud, bazmeg. Jól játszd ki. Hamilton pont olyan bűnös a gyilkosságokban, mint Wilson. Ő adott parancsot. De elkapni Wilsont, megmenteni Jacket, élve kísértálni innen... hát, kezdetnek kurvára nem rossz.

– Ha megteszi, akkor megesküszöm, hogy a felvétel nem lát napvilágot.

– Miatta ne aggódj, vallani fog – mondta Hamilton.

De hogyan? Miért? És neki mit számít? Hamiltonnak megvannak a módszerei. Isten tudja, mije van Wilson ellen, mivel tudja fenyegetni.

– De azt most megmondom – jelentette ki Hamilton –, ha ez a felvétel valaha előkerül, akármilyen okból, és a fiam egy szót is hall erről, eltöröllek a föld színéről téged, az öcsédet és mindenkit, akit szeretsz. – Hamilton elővette zsebéből a pisztolyt. – És ez – leguggolt, a fegyver markolatát Frankie összekötözött tenyerébe nyomta – megy a zsarukhoz az ujjlenyomatoddal, és lekapcsolnak ezért a gyilkosságért.

Frankie csak nézte, ahogy Hamilton elveszi a fegyvert. Nem értette. – Milyen gyilkosságért?

– Ezért.

Hamilton előbb Frankie fejének szegezte a fegyvert, majd elfordult és képen lőtte Mario Baoticot.

Baotic meg se rezzent, csak előrecsuklott a feje. Vér csörgött a halántékán támadt lyukból a földre.

– M... M... – Frankie artikulálni sem bírt.

– M-m-miért? M-m-miért öltem meg? – Hamilton megvetően nézett Frankie-re. – Mert már nincs hasznomra, csalt egy elvarratlan szál.

A görény. A mocskok. Azt csinálja, amit akar. Ahogy a kedve tartja. Bárcsak meg tudná szerezni a kést, darabokra szaggatná.

– Reggel valaki jön és kiszabadít – mondta neki Hamilton. – De addig gondolkodj azon, amit mondtam. És ha egy pillanatra is eszedbe jut, hogy átverj, fiam, nézz Mister Baotic barátunkra. Mert elhaheted, ő egy szépség ahhoz képest, amit altkor veled csinállok.

50. fejezet

– Kurva élet, Frankie, mi a fene történt veled? – hüledezett Xandra.

Az arcára értette. A véres masszára, amit Bökös Wilson és Terence Hamilton csinált belőle. A duzzanat éjjel óta leapadt, de így se volt egy festmény.

Kora reggel Hamilton két gorillája ment le a pincébe. Mindketten maszkot viseltek, nem látta az arcukat. Elvitték Baoticot, vagyis ami megmaradt belőle. Isten tudja, hová.

Egy órával később visszamentek érte. Bekötötték a szemét, és visszatették a ládába, amiben odavitték. Átfurikáztak vele a városon, és egy elhagyott raktárban tették ki Shoreditch-ben.

– Jézus ereje.

Frankie megfordult. Síim jött be az ajtón. Elszörnyedt képet vágott. Bassza meg. Még hátulról is szarul festhet. Hamilton ott csapta meg a pisztollyal. Wilson is megdolgozta.

– Mi van?

– Azt akartam mondani, hogy mocskosul másnapos vagyok, de nálad sokkal jobban nézek ki. Hívjak valakit? A rendőrséget?

– Á, semmi gáz. – Frankie visszafordult Xandrához. – És te? Hogyhogy visszajöttél? Azt hittem, már félúton jársz Honolulu felé.

– Á, igen. A pénzre gondolsz, amit meglovasítottam.

Mosolygott. Síim is. Ő még el is pirult.

– Valamit el akartok mondani? – kérdezte Frankie.

Síim nevetett. – Volt egy kis félreértés.

– Tényleg elvittem valamennyi pénzt... – mondta Xandra.

– Harminc fontot – pontosított Síim. – A fizetése felét.

– Vonatjegyre kellett – magyarázta a lány. – Meg kellett látogatnom valakit.

Mi a fene ez? Miért vigyorognak?

– És a többi? – kérdezte Frankie. Mennyit is mondott Síim? Négy száz fontot.

– Biztonságban van egy doboz csempében a pincében.

Síim bólintott. – Ahogy az üzenetben írta.

Frankie megadón felemelte a kezét. – Jól van, elmagyarázná valamelyikötök, mi ez az egész?

Síim elmagyarázta. Xandra meglátogatta a hajléktalanszállót, ahol megszállt, amikor Londonba jött. Még mielőtt minden becsődött, és az utcán kötött ki. Ott volt két önkéntes, akik sokat segítettek neki. Tudatni akarta velük, hogy jól van. Egy levél is várta. Egy nagynénjétől, akinek még onnan írt, és aki Croydonban élt. Gyerekkorában kedvelte. A levélben az állt, hogy a nagynénje megbetegedett. Szere- tetházban van. Haldoklik.

– Sajnálom – mondta most Frankie-nek. – Meg kellett volna kérdezniem, mielőtt elvettem a pénzt, de pánikba estem. Bejöttem a fizetésemért, de nem voltál itt. Síim se. És tudtam, hol tartjátok a kulcsot. – Most ő pirult el. – Akkor törtem bele a kulcsot, amikor be akartam zárni. És nem akartam a többi pénzt csak úgy elől hagyni. Eldugtam, megírtam a levelet, hogy biztonságban van, és mentem.

– A levelet a hűtő oldalán találtam meg – mondta Síim. – Már azután, hogy tudod, írtam neked.

Frankie a fejét ingatta. Még ez is fájt.

– Rohadt élet. Hát örülök, hogy ez megoldódott. – Biccentett Xandrának. – Örülök, hogy visszajöttél.

Síim az egyik zsebéből elővett egy boríték pénzt, a másikkól egy kulcsot. – Új pótkulcs.

– És hol akarod tartani? – kérdezte Frankie.

Síim megpaskolta Xandra hátát. – Ahol a másikat. Hogy mind tudjuk.

– Jó – bólintott Frankie. – Örülök, hogy ez megoldódott. De ha nem baj, én felmegyek. Kurvára rám fér az alvás.

– Akkor jobb, ha felkészülsz egy kis meglepetésre – figyelmeztette Xandra, és a plafonra nézett.

– Mi az? – kérdezte Frankie. Hamilton nem lehet, különben miért engedte volna el. Wilson? Bassza meg, az a vadállat megint szabadon van? Nem, Wilson nem figyelmezteti előre.

– A barátságos rendőrnő.

– Sharon?

– Be kellett engednem – mentegetőzött Xandra. – Azt mondta, különben hoz házkutatási parancsot. Már egy órája fent van. Szerintem egy évig is vár.

Picsába. De hát ő hívta fel Sharont, mielőtt Wilson leütötte.

Felhívta és elkotyogta, hogy tudja, ki a tanú. Hogy futár. Az immár halott tanú. Jézus, Hamilton mit csinálhatott a holttesttel? Máris megtalálták? Mi a fenét mondjon Sharonnak? Hogyan magyarázza meg?

– Felmenjek veled? – ajánlkozott Xandra.

– Megvédsz?

– Elégé ki volt akadva. És aggódott is. Nem hibáztatom, ahogy a kérőd kinéz...

Amit Wilson szétvert. Picsába. Ezt el is felejtette. Bement a bárpult mögé a mosogatóhoz, a csap fölé tette a száját, és nyelte a friss vizet. Megpróbálta lemosni a vért az arcáról.

– Jól van, megoldom.

De ahogy felbattyogott, még fogalma sem volt, hogyan.

A lakás előszobájában rend volt. Legalábbis a korábbihoz képest. A hálóban is. Sharon csinálta? Kizárt. Inkább Xandra. Jézus, meg se kérdezte, mi volt a nagynénjénél. Totál kimerült. Az agya besült. Hogyan boldogul így Sharonnal?

– Legalább életben vagy.

Ő volt. A nappali ajtajában, karba font kézzel elállta az utat. Biztos meghallotta, hogy jön a lépcsőn.

– Meg tudom magyarázni – mondta Frankie.

– Őszintén kétlem.

Sharon keze ökölbe volt szorítva. Az ujjpercei elfehéredtek. Frankie látta rajta, hogy magán kívül van a dühtől, de sokkolja az,

ahogyan ő kinéz.

– Ki csinálta ezt veled?

Frankie nem felelt. Nem felelhetett.

– Azt kérdeztem, ki?

– Nem érdekes. Vége.

De tényleg vége? Kurvára remélte.

– És Mario Baotic? – faggatta Sharon. – Gondolom, róla se tudsz semmit.

– Sose hallottam róla.

– A tanúnk volt. Akiről csodával határos módon megérezted, hogy futár volt.

Volt...

Sharon rámeredt, várta, hogy beszéljen. Frankie nem tudott mit mondani anélkül, hogy be ne mártsa magát vagy Hamiltont. Anélkül, hogy ne ölesse meg magát és mindenkit, aki kedves neki.

– Szóval ennyi? – Sharon majdnem felrobbant a dühtől. – Csak állsz ott és hallgatsz?

Frankie nagyon szeretne volna azt mondani neki, hogy minden rendben lesz. Vagyis legalább pár dolog rendben lesz. Hogy Jack ártatlansága bebizonyosodik. Hogy legalább Susan Tilley, Keira és Star gyilkosa megfizet.

– Meghalt – mondta akkor Sharon. – Baotic. Két órája találták meg. Főbe lőtték.

Aztán elhallgatott. Hagyta forni a csendet.

– Megverték és megkínózták – folytatta Frankie arcába meredve. – Mint téged.

Sharon sejti, hogy többet tud, mint amennyit elmond. Hogy köze volt Baotichoz. Sharon rájött. Azt hiszi, ugyanaz verte meg őket? A tekintete alapján igen. És a tekintete érthetően azt kérdezi, hogy lehet, hogy ő él, Baotic meg nem.

Frankie-nek eszébe jutott Baotic felesége. A kis ház. Az asszony tudja már? Azonosította a holttestet? Vagy Hamilton hagyott nála

igazolványt, hogy gyorsabban menjen? Hogy gyorsabban kiszabadítsa Jacket? Hogy megtartsa az alku rá eső részét?

- És nem ő az egyetlen – közölte Sharon.
- Egyetlen mi? - szólalt meg.
- Az egyetlen halott.

Most meg miről beszél? Hamilton csak visszahívta Dougie-t meg a vérebeit, nem? Csak nem adott parancsot Riley még több emberének meggyilkolására?

Ekkor egy még szörnyűbb gondolat ötlött fel benne.

- Az öreg hölgy? – kérdezte. – Susan Tilley nagyanja?
- Nem, ő sokkal jobban van – felelte Sharon.

Ez legalább jó. – Akkor ki?

- Wilson. Bökös Wilson.
- Micsoda?

Sharon azonnal kiszúrta az arcán a meglepetést, hiába próbálta elrejteni.

- Öngyilkosság – mondta és feszülten figyelte. – Éjjel találták meg egy raktárban névtelen bejelentés alapján. Mellette Susan Tilley fényképe és egy aláírt, gépelt vallomás. Puskával szétlőtte a saját fejét.

Frankie úgy érezte, imbolyog vele a szoba. Épp csak sikerült megőriznie a hidegvérét. Nem eldőlni. Szóval ilyen vallomásra gondolt Terence Hamilton. Amit nem lehet megcáfolni, mert aki tette, közben meghalt. Tehát arra jutott, hogy akármije van Wilson ellen, nem lenne elég. Úgyhogy megtörte. Lelőtte és mellé tette a vallomást.

- A vallomás szerint – mesélte Sharon – Wilson rá akarta venni Susan Tilleyt, hogy szökjön el vele, mert megőrül érte, de a lány visszautasította, és akkor Wilson megölte. Büntetésül, és hogy nehogy elmondja Dougie-nak. Aztán megzsarolta Baoticot, hogy menjen oda és hazudja azt, hogy az öcséd tette. És minden mást is ő csinált, ami Jackre mutatott.

Frankie szája kiszáradt. Sharon még mindig őt bámulta. Mondj valamit. Bármit, hogy ne higgye, hogy te már tudod. Viselkedj úgy,

ahogyan ebben a pillanatban kéne. Mintha most hallanád először, hogy valaki bevallotta azt, amivel Jacket vádolják. Tűnj boldognak, a kurva életbe. *Légy* boldog. Ezt akartad. Felmentetted Jacket. A többi, Star, Keira, Baotic nem a te hibád. Azt tetted, amit kellett. Amit tudtál.

– Szóval akkor Jack ártatlan – szólalt meg.

– Ha igaz, amit Wilson ír.

– Hogyhogy ha igaz?

– Te beveszed? Hogy egy olyan alak, aki a főnöke Rottweilere, aki olyan hűséges, csak úgy elárulja?

Sharon tudja, hogy ez nem stimmel. Hogy bűzlik. De, bámult a lány szemébe Frankie, azt nem tudja, *mi* bűzlik benne. És nem is fogja megtudni. Amíg ő el nem mondja, amíg tartja a száját.

– Szarom le Hamiltont. Vagy Wilsont. Engem csak Jack érdekel. És az, hogy most már ki kell engednetek.

Ha Sharon eddig mérges volt rá, az semmi volt ahhoz a gyűlölethez képest, ami felvillant a szemében. Miért? Mert tévedett? Nem, Frankie ezt nem hitte. Még a pillanat hevében sem. Sharon profi. Ez annál ösztönösebb dolog. És egyszerűbb. Megvan: mert ő hazudott Sharonnak, mert kirekesztette.

– Figyelj... – lépett előre Frankie, mintha tisztességes alak lenne, nem egy hazug rohadék, aki csak manipulálta.

Mert még mindig kívánta Sharont. Nem tagadhatta. Kívánta, és most, hogy Jack dolga – és minden, ami elválasztotta őket – megoldódott, Frankie helyre akarta tenni a dolgot kettejük között. Nem akarta, hogy Sharon elmenjen. Nem akarta, hogy Hongkongba menjen.

Mielőtt azonban folytathatta volna, a lány félrelökte. Frankie meg akarta állítani, de a lány már a lakásajtónál járt és jól becsapta maga mögött. Frankie hallotta, hogy leszalad a lépcsőn.

51. fejezet

Frankie részeg volt. Megint. De most legalább jogosan. Az Ambassador Club tele volt, pedig egyetlen sznúkergolyót sem lehetett látni. Ez volt Jack hazatérési partija, mindenki eljött.

Jack összes haverja, a legtöbb Riley embere. Cigiztek és ittak és tömték magukba az asztalokat elborító kaját. Riley reggel asztalosokat küldött, hogy védőlapokat csináljanak az asztalokra. És kaját is küldött. Csak a legjobbat. A Fortnum & Masonból a Piccadillyn.

Frankie gondolkodott, hogy elfogadja-e, de nem sokáig. Még le volt égve, és akármennyire kreatív volt Síim a pirítóssal, korlátozott számban tudták előállítani.

Riley egy borítékot is küldött. Tam Jacksonnal. Amikor Frankie kinyitotta, ezúttal nem egy gyilkossági ügy gyanúsítottjához vezető nyomot talált benne, hanem egy köteg pénzt. Egy rongyot. Eleget, hogy mindenkit berúgasson.

Töltött magának még egy korsó sört a bárpult mögött. Rövidet még nem ivott, bár az üvegek rákacsintottak, ahányszor kiszolgált valakit. Feljebb vette a hifi hangerejét. Rolling Stones. „You Can't Always Get What You Want”. A tömeg örömmel felhördült. Frankie szerette volna, ha a faterjuk látná ezt. És az anyjuk is.

És Sharon. Róla sem feledkezett el. Hagyott neki hat üzenetet, amióta a lány kiviharzott. Otthon is és a munkahelyén is. Sharon nem hívta vissza. Majdnem felhívta Snaresbyt, hogy látta-e Sharont. Ennyire elkeseredett. De ahhoz azért nem volt gyomra, hogy azzal a görénnyel beszéljen. Bár csak idő kérdése, hogy keresztezzék egymást az útjaik.

Sharon már felmondott volna? Most, hogy az ügy megoldódott? Már pakol, hogy Hongkongba költözzön? Vagy csak utálja őt? Soha többet nem akarja látni? Frankie erre tippelt.

Kitárult a klub ajtaja. Riley jött be, a két oldalán Mackenzie Grew és Tam Jackson. Most már szinte Riley egész bandája itt volt, ami

pár napja még elképzelhetetlen lett volna, amikor még javában dúlt a háború Hamiltonnal.

De annak vége. Egyelőre. Bökös Wilson öngyilkossága és vallomása után Hamilton eltűnt. Az emberei is és Dougie is. Mit gondolhat Dougie az egészről? Arról, ami a menyasszonya meggyilkolása óta történt? Most, hogy megtudta, hogy a saját emberük tette? Kivé lesz holnap? Milyen emberré válik jövőre?

Frankie sajnálta azért, ami történt vele. És hogy egy ilyen fasz az apja. De örült is, hogy a saját élete meg Jacké végre kicsit rendeződött.

És Riley... csak rá kell nézni, ugyanígy érez. Fényes szemével Frankie-re nézett. Invitálta, hogy menjen oda. Parancsolta.

– Tartod a frontot kicsit? v kérdezte Xandrát Frankie, és fogott egy nyitott pezsgőt.

– Persze, főnök – mosolygott a lány.

Rá sem lehetett ismerni, úgy megváltozott az a lelenc lány, aki akkor bejött az esőről. Frankie rákérdezett a croydoni útra. Jól ment. Már amennyire kórházi látogatás jól mehet. A nagynénje örült, hogy Xandra talált magának otthont. Frankie örült, hogy az az otthon itt van.

Fogta a pezsgőt meg négy poharat, és elment Síim, Ash Crowther, Tengeriszél Strinati és Szíves Üdvözlettel mellett, akik egy új sznúker csodagyerekről beszéltek, aki itt nőtt fel és mindkét kézzel tud játszani. Mm. Talán ide lehetne csábítani bemutatójátékra. Akár a versenyre is benevezhetné, ha végre sikerül megszerveznie. Ez nem is rossz cél.

– Elégedettnek látszol – jegyezte meg Riley, amikor odaért és letette a négy poharat.

– Az is vagyok – töltött Frankie.

– Lehetsz is. Tudtam, hogy képes vagy rá. Kihoztad az öcsédet. Elérted, amit akartál, amire mindnyájunknak szüksége volt.

Hamilton szoros rendőrségi megfigyelés alatt. Az ambíciói semlegesítve. És Wilson örökre eltűnt. Ami plusz bonusz az emberiségnek és Rileynak, az kurva élet.

Frankie adott neki egy poharat.

– Egyszer majd megkérdezem, mi történt – mondta Riley.

De ő nem mondja el. Az egészet nem. Hamilton szerepét soha. Nem kockáztathatja.

– Kösz a segítséget – mondta Frankie. Nem csak Jackkel, ezzel is. – Poharával a teremre mutatott.

Nem a partira adott pénzre értette, és Riley tudta. Tam Jackson is tudta, és a homlokát ráncolta. Mert más is voli az általa hozott borítékban. Egy üzenet Listerman ügyvédtől, miszerint Frankie adósságát törlesztette Mister Riley. A következő három havi bérleti díjat is. Fizetségképpen azért, amit tett. Ez volt a második jó hír, amit Frankie ezen a héten ügyvédtől hallott. Az első, hogy Jacket felmentették, mielőtt felfogadhatták volna a védőügyvédet. Vagyis megtarthatja a Caprit.

Tam Jacksonnak és Mackenzie Grewnak is adott egy-egy poharat. Mackenzie megköszönte, Tam Jackson nem szólt. Riley pohárköszöntőt mondott:

– A testvérekre. A vértestvérekre és bajtársakra.

Koccintottak és ittak.

– A testvéreire – dörmögte Frankie.

Riley nem maradt sokáig. Magával vitte Jacksont és Grewt is. Nem sokkal később Frankie is fájrontot fújt. Még mindig rohadt fáradt volt. Elköszönt. Mondta Jacknek, hogy másnap felveszi és meglátogatják az öreget. Xandrára és Síimre bízta a partit. Felment a lakásba.

Kiszúrta a barna A4-es borítékot a lábtörlőn, amint kinyitotta a lakás ajtaját. Csak bámulta. Nem vette fel. Ki küldhette? Hogy a faszba került ide? Lenézett a lépcsőn az utcára nyíló ajtóra. Csukva volt. Nem látszott, hogy betörtek volna.

Letérdelt és kinyitotta a borítékot. Egyetlen színes fénykép volt benne. A faterja. Börtönruhában. A haja ugyanolyan rövid, mint amikor legutóbb látta. Vagyis az utóbbi hetekben készülhetett. Sőt, napokban. A kis borotválkozás vágás is ott volt az öreg arcán. Pont ahogy legutóbb látta.

Frankie szíve hevesen vert. Megfordította a fényképet. Nagybetűkkel írt üzenet:

TALÁN NEM LESZEK ITT ÖRÖKRE, DE MINDIG SZEMMEL
TARTALAK

Hamilton. A magnószalagra értette. Hogy még ha meghal, és Frankie megszegi a szavát, és Dougie-nak adja, vagy elkotyogja az igazságot, Terence Hamiltonnak akkor is lesz embere, akit kicsinálja őt és az öregét.

Frankie a sarkán hintázva ingatta a fejét. A vicc az volt, hogy akkor sem adhatta volna Dougie-nak a felvételt, ha akarja. Nem volt felvétel. Sose volt. Még Brightonban sem. Csak bekapcsolta a magnót, hogy ráijesszen Baoticra, és köpjön.

Csak amikor Bökös Wilson szóba hozta a magnószalagot a pincében, Frankie akkor jött rá, hogy megvásárolhatja vele az életét. És így is lett.

Elfintorodott, ledobta a képet. A lenti ajtón csengettek. Visszatette a képet a borítékba, és a matrac alá dugta. Gyorsan elindult lefelé.

Most meg ki az? Valaki biztos be akar menni a klubba. Dübörög a zene. De mi van, ha...? Igen, miért ne: mi van, ha Sharon az? Ha mégis megkapta az üzeneteit? Ha meggondolta magát?

De nem ő volt. A szőke csaj. Martha, Megan, Molly vagy May. A lány, aki vörös rúzzsal a tükörrre írta a számát aznap reggel, amikor Jack véresen ébredt.

A lány megjátszott bosszúsággal villantotta rá a szemét. – Nem hívtál fel.

Frankie végigmérte. Testhez álló kis fekete ruhát viselt. Ugyanolyan dögösnek látszott, mint múltkor, amikor a 100 Clubban meglátta. Eszébe jutott Sharon. De ez nem ő. Ő nincs itt. Sharon Granger elment.

– Akkor azt hiszem, úgy illik, hogy meginvitáljalak a lakásba v mondta.

A lány hozzásimult, és átkarolta.

– Előbb ez – suttogta, azzal lábujjhegyre állt és szájon csókolta.

Csak amikor szétvált az ajkuk, Frankie akkor vette észre Sharont. Az utca túloldalán állt egy fekete taxi mellett, amiből éppen kiszállt.

- Várj! - kiáltotta.

De elkésett. Sharon már visszaszállt. Frankie elnyomakodott a szőke mellett, ki az utcára, de a taxi elindult, és Sharon nem nézett vissza.

Frankie végignézte, ahogy a taxi vörös lámpája beleveszik az éjbe. Idióta. Barom. Hát semmiből nem tanul? Ott állt az utca közepén, a város közepén. Egyedül.

VÉGE